Jordi Sierra i Fabra

Fiicele furtunilor

Al cincilea cristal

Corint

FIICELE FURTUNILOR

3

AL CINCILEA CRISTAL

JORDI SIERRA I FABRA

Traducere și note de Darius Aurelian Dragomir

CORINT

Redactare: Cornelia Gârmacea
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Ilustraţia de pe copertă reprezintă una dintre statuile lui Buddha aflate într-o mănăstire din Ara, India.

Las Hijas de las Tormentas. El quinto cristal

Prima ediţie în limba spaniolă a fost publicată de EDEBE în 2009.
Paseo de San Juan Bosco, 62
08017 Barcelona, Spania
www.edebe.com
Imaginile din interior aparţin autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIERRA I FABRA, JORDI
Fiicele furtunilor – Al cincilea cristal / Jordi Sierra i Fabra;
trad.: Darius Aurelian Dragomir. – Bucureşti: Corint, 2011
ISBN 978-973-135-606-8

I. Dragomir, Darius Aurelian (trad.)

821.134.2-31=135.1

Dedicată Reinei Duarte,
pentru atâţia ani de prietenie,
atâtea cărţi,
atâta dragoste,
și pentru a fi crezut în „Fiicele furtunilor”,
şi pentru că mi-a spus că această a treia parte
e cea mai bună din toată trilogia.

PRIMA PARTE

India

(din 15 până în 28 mai 2013)

1

În Varanasi, mai vechiul Benarés[1], străduţe labirintice conduceau spre *gaths* şi spre Gange. Formau o strânsă, foarte strânsă reţea de uliţe cu unele porţiuni extrem de strâmte, unde uneori trecerea a două persoane una pe lângă cealaltă devenea deosebit de dificilă. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, mai erau şi dughene, iar oamenii locului îşi duceau traiul mai mult în faţa casei decât înăuntru. Femei care şedeau, cu treabă sau doar zăbovind, copii care se jucau, bărbaţi care cărau baloturi de ici-colo – pentru că nu exista alt fel de transport, hoarde de turişti trecând şi venind ca să fie martori la marele miracol al fiecărei zile, răsăritul soarelui, şi la baia ritualică a mii de indieni în *gath*-uri vrând să se purifice – cerşetorii care îi aşteptau…

Un univers de senzaţii şi de mirosuri.

La drept vorbind, aşa fusese totul de când ajunsese ea în India, clipă de clipă.

Rajiv în schimb se mişca prin acel nesfârşit tărâm al lui Dedal cu toată naturaleţea şi dezinvoltura.

Ghidul lor era un bărbat plăcut. Într-un anume fel, îi aducea aminte de Resh, gardianul din Iordania. Persoane oneste, din culturi foarte diferite, unite de acelaşi scop. A fi o fiică a furtunilor în India era, fără doar şi poate, foarte diferit faţă de Spania. De la bun început, pentru că rolul femeii nu era acelaşi. Iar a deveni gardianul unei femei reprezenta o adevărată provocare. Rajiv trecuse cu puţin peste cincizeci de ani, corpolent, cu privirea umedă, chipul rotund şi mustaţă. Era îmbrăcat complet în alb, deşi nu afişa o ţinută de *shadú,* de ultraortodox. Pentru el, faptul că le cunoscuse reprezenta ceva extrem de important, deşi într-o oarecare măsură i-au dezvăluit natura misiunii lor.

Voiau să o găsească pe Indira Pradesh, nimic mai mult.

[1] Localitate din India, aflată pe malul Gangelui. Este unul dintre cele şapte oraşe sfinte ale hinduismului încă din epoca prebudistă.

Amina privea la toate cele din jur cu ochii mari.

Pentru ea, orice experienţă cu care avea de-a face era inedită, începând cu plecarea sa din Egipt, cu câteva zile înainte. Nu era deloc uşor să călătorească acum cu un paşaport fals, dar pe meridianele acelea încă nu avusese nicio problemă. Cu totul altfel vor sta, probabil, lucrurile atunci când vor reveni în Europa.

La Stonehenge, în Anglia.

Asta presupunând că vor da de Indira şi de al cincilea cristal.

— Aici e, anunţă Rajiv, oprindu-se dinaintea unei văgăuni întunecate care, pesemne, era intrarea într-o locuinţă.

În sfârşit, elemente concrete, după atâtea zile de bâjbâială.

Indira îşi dusese acolo prima parte a existenţei. Narayan, mama ei, s-a căsătorit cu un muncitor de la crematoriile aflate în zonă. Casta era cea mai neînsemnată din India: *paria.* Dispariţia femeii în 15 septembrie 1999, odată cu a mamei Aminei[2] şi cu a mamei lui Joa[3], a fost o adevărată tragedie. Indira a rămas singură de la numai nouă ani. O vârstă numai bună pentru o căsătorie precipitată pe care tatăl ei i-a aranjat-o înainte ca ea să fugă pentru prima dată. Ar fi trebuit să aibă un soţ mai în vârstă. Indira nu s-a mai întors în casa părintească până după moartea tatălui ei. Apoi, dispariţia definitivă, probabil în legătură cu sosirea navei în luna decembrie a anului trecut.

O viaţă plină de mister, pe care ei încercau să îl dezlege pentru a urmări posibilele indicii; deocamdată fără succes. Din această cauză, Joa a hotărât să înceapă cu începutul, mergând la rădăcina lucrurilor.

— Am să intru eu – se oferi gardianul indian.

Joa, Amina şi David aşteptau afară.

Se auzeau nişte glasuri. Toate discuţiile între ei se purtau în engleză, dar într-o ţară cu mai mult de douăzeci

---

[2] Vezi volumul 2 al trilogiei *Fiicele furtunilor. Crucea Nilului.*

[3] Vezi volumul 1 al trilogiei *Fiicele furtunilor. Enigma maya.*

de limbi oficiale, tot atâtea limbi de uz extins şi mai mult de o mie de dialecte, nu toată lumea reuşea să rupă măcar două vorbe în limba fostului imperiu. Amina, în numai trei săptămâni, învăţase suficient limba spaniolă cât să poarte o discuţie cu noua ei soră şi cu David. Dar engleza era în continuare majoritară în relaţiile dintre ei. Uşurinţa cu care Amina asimila toate cunoştinţele era extraordinară. Un adevărat burete. Joa crezuse dintotdeauna că era deosebită, dar acum îşi dădea seama că Amina o depăşea în multe privinţe.

Fără a mai pune la socoteală controlul puterilor ei.

Uneori greu de ţinut în frâu.

Rajiv reapăru în mijlocul străduţei cu o femeie care stătea şi se uita la ei cu ochi inexpresivi. După ce vedea zi de zi turişti care se îndreptau spre *gaths,* nu i se mai păreau foarte diferiţi, cu excepţia faptului că aceştia nu aveau aparate foto, nici camere de filmat şi cu atât mai puţin haine scandaloase.

— Spune că nu mai trăieşte nimeni aici, povestea Rajiv în engleza lui perfectă de Oxford, referindu-se la familia Indirei, singura rudă în viaţă e o verişoară de-a ei, pe nume Viji, care s-a căsătorit cu un bărbat numit Gottar. Şi el cară lemne la crematorii, ca şi tatăl Indirei. A preluat postul atunci când acesta a murit. Nu ştie unde trăieşte ea. Trebuie să-l găsim pe soţul ei.

— Întrebaţi-o dacă a cunoscut-o.

Rajiv formulă întrebarea în limba femeii. Răspunsul fu lung.

— Spune că toţi de aici îşi amintesc de Indira, pentru că era o fată foarte problematică, ciudată. Mama ei nu avea trăsături indiene, iar ea a moştenit de la maică-se trăsăturile acestea, şi nu pe ale tatălui. Niciodată nu s-a adaptat. Era cu mintea peste tot, mai puţin aici. Dar era, foarte, foarte isteaţă. Îi trăgea pe sfoară pe turişti şi le storcea mulţi bani, pentru că învăţase să vorbească pe limba lor, în engleză, franceză, germană, italiană... Era uluitoare.

Femeia mai adăugă ceva, arătând spre ele.

— Spune că dumneavoastră două semănaţi mult, că e ceva surprinzător, adăugă el.

— Când a văzut-o pentru ultima dată? – voia să ştie David.

Răspunsul veni repede.

— Nu-şi aminteşte.

— Ştie unde ar fi putut să se ducă atunci când a plecat?

Aşteptară iarăşi traducerea.

— Indira era foarte frumoasă, exotică. A plecat în paradisul *hippie,* la Goa.

Goa[4], în vestul Indiei, probabil unul dintre ultimele locuri unde spiritul anilor şaizeci şi şaptezeci ai secolului trecut mai luptă să se menţină, deşi numai în amintirea ceva mai matură a acelor copii naivi ai florilor care au umplut cu strigătul lor *pace and love,* un timp deja apus.

Şi, după cum deducea şi intuia, Indira se încadra şi ea acolo.

Partea ciudată era că rămăsese în India, fără să încerce să plece spre alte zări în căutarea unei noi vieţi.

Ea, cu trăsăturile ei occidentale.

— Şi mama Indirei? Ce s-a întâmplat atunci când a dispărut?

Bătrâna scuipă pe jos înainte de a răspunde.

— Nu a fost niciodată fericită. Niciodată, traduse Rajiv. Ea crede că a fugit şi că de aceea era o femeie rea. Şi-a abandonat soţul şi fiica. Bunica Indirei nu a făcut faţă ruşinii şi a murit de inimă rea.

Femeia care a găsit-o la Narayan venea dintr-un pelerinaj. După cum spuneau gardienii, o ascunsese pentru un timp, ca să dea impresia că era a ei, în ciuda faptului că era vorba despre o văduvă fără resurse, ceva ce ar fi putut să o coste viaţa, dacă ar fi considerat-o o prostituată. Dispariţia lui Narayan în acel 15 septembrie reprezentase o surpriză pentru toţi, pentru mama ei adoptivă şi pentru Indira mai ales.

---

[4] Goa, fostă colonie portugheză, până târziu, în anii ’70, cel mai mic stat al Indiei, a fost unul dintre focarele culturii *hippie.* De asemenea, a dat naştere, la sfârşitul anilor ’80, genului muzical goa.

Joa privi spre cer.

„Ei” nu au ştiut să evalueze adevărata implicaţie a faptelor lor.

Au trimis cincizeci şi două de femei în căutarea informaţiilor, dar pe cele trei care au lăsat o descendenţă pământeană le-au îndepărtat de fiicele lor fără niciun menajament, fără a pricepe natura noii lor vieţi.

Joa îi întinse bătrânei un pumn de rupii. Ea le acceptă pur şi simplu. Îşi împreună mâinile şi se înclină uşor în semn de mulţumire şi de rămas bun în timp ce pronunţa ritualicul:

— *Namasté.*

— *Namasté*, zise şi Joa după ea.

Femeia dispăru în bezna locuinţei sale, iar ei îşi continuară drumul în direcţia *gaths*-urilor şi a crematoriilor, pe străduţele acelea unde niciodată nu ajungea soarele. Deja se însera foarte repede, chiar prea repede. Mirosurile deveneau mai pătrunzătoare, bălegarul de vacă, muştele, mizeria şi senzaţia de claustrofobie se accentuau.

Dar când ajunseră la Gange, la Ganga, după cum îi spuneau ei, totul se schimba.

Râul, imens, din mal în mal, *gaths*-urile, treptele care duceau la râu, acum goale, templele care jalonau acea parte a oraşului…

Pe *gath*-ul din Manikarnika, centru nevralgic al incinerărilor, mai putură vedea cum pe flăcările vineţii ale pojarului se mistuiau lemnul şi trupurile a două persoane, având ca martori rudeniile lor masculine. Pentru incinerarea unui cadavru, era nevoie de 350 de kilograme de lemn de santal şi de aproximativ şase ore până ce totul era redus la stadiul de cenuşă. Nu orice familie îşi permitea să plătească lemn din cele mai scumpe esenţe, astfel încât mulţi optau pentru îmbălsămarea corpurilor şi le lăsau pe apele râului, pentru ca acesta să le ducă pe mare, sau le incinerau în zonele lor de origine şi le aruncau cenuşa în Gange. Deveniseră o practică destul de extinsă şi cuptoarele electrice, mai ieftine, dar cu mai

puţin prestigiu.

India era tot India.

Ajunseră la crematoriu din latura opusă celei spre care sufla vântul, ca să nu primească în faţă mirosul de carne arsă amestecat cu cel al lemnului de santal. La anumite *gaths,* se presta deja ceremonia rituală de mulţumire pentru ziua care se încheia, *puja.* Cinci preoţi cântau şi alţi cinci dansau cu torţele în mână. Copiii făceau zmeiele să se înalţe. Nu era nimic trist, pentru că moartea nu reprezenta decât o trecere. Eliberarea, ruperea lanţurilor karmei, ceea ce ei numeau *moksa,* însemna calea de ieşire din roata *samsara,* ciclul necontenit al reîncarnărilor fiinţelor care alcătuiau universul palpabil.

Lui Rajiv i-a revenit sarcina de a-l întreba pe un bărbat dacă ştia ceva de Gottar. Atunci când reveni, figura lui era plină de părere de rău.

— Gottar e aici dimineaţa, la prima oră, la răsăritul soarelui.

Ar fi revenit ei oricum, ca să contemple marele spectacol al miilor de fiinţe umane care se scăldau simultan la debutul zilei.

Acum era chiar obligatoriu să revină.

— Haide să mâncăm ceva de cină şi să ne culcăm devreme – oftă Joa. Va trebui să ne trezim foarte devreme.

2

S-au trezit la patru şi jumătate dimineaţa şi au luat două ricşe. Autorităţile încercau de ani şi ani să le interzică, fără succes. Şi ele făceau parte din specificul Indiei. Cu motocicletele turuind pe străzi, ocolind alţi ricşari, pietoni, vaci sfinte şi toate câte le apăruseră în cale, ajunseră iarăşi în cartierul de pe malul Gangelui în mai puţin de cincisprezece minute. De data aceasta, drumul fu mai rapid. Nu trebuiau să caute vreo adresă, ci numai să ajungă la *gaths.* În ciuda faptului că erau însoţiţi de Rajiv, mai mulţi tineri se oferiră să-i ducă în bărcile lor, considerându-i turişti.

— Bun venit în adevărata Indie, anunţă Rajiv după ce lăsară în urmă ultimele case care întruchipau graniţa naturală dinspre templele şi palatele de pe malul Gangelui.

În seara din ajun văzuseră o lume. Acum erau martori ai unui univers întreg.

Principalul debarcader pentru cei care doreau să admire marele spectacol era cel de la Dasaşwamedh. Turiştii se urcau în tot felul de ambarcaţiuni şi traversau râul prin dreptul *gath*-urilor, contemplând cum într-o parte răsărea soarele şi cum în cealaltă parte mii şi mii de persoane coborau pe treptele spre râu şi se scăldau purificându-şi corpurile, unii îmbrăcaţi, alţii goi. Nimeni nu se uita la nimeni, decât dacă se cunoşteau sau veniseră împreună. Erau şi cântări, şi rugi, bucurie şi multe conversaţii, străine de prezenţa cotidiană a celor care, înarmaţi cu camere, îi fotografiau şi le furau sufletul. Un pelerin care venea la Gange trebuia să se cufunde în cinci locuri diferite din râu. Cei veniţi, aşa, pur şi simplu, făceau câte trei abluţiuni în fiecare dimineaţă, luau apă în palme, se închinau şi o restituiau fluviului. Sute de flori deschise, cu luminiţe în interior, formau un rozariu de stele acvatice depuse cu fervoare de unii dintre ei, sau de alţii, pur şi

simplu pentru a urma ritualul în calitate de turişti. Conform tradiţiei, trebuie să-ţi pui o dorinţă atunci când laşi pe unda apei o floare cu o lumânărică. Orice fotograf ar fi luat-o razna în cele abia douăzeci sau treizeci de minute cât dura acea explozie de lumină şi culoare, până la revărsatul zorilor. Dar între timp, fiecare detaliu era important. Prea cucernici care se rugau cu evlavie ostentativă, bătrâni, mame, copii, câte un trup care plutea pe apă, ciocnindu-se uneori cu bărcile de unde îl priveau unii mai indiferenţi, iar turiştii mai speriaţi.

Crematoriul din Manikarnika era deja în funcţiune. Părea că avea să dureze toată noaptea. În timp ce un corp ardea pe rug, alte două erau pregătite pentru începerea ritualului. Din a patra stivă, un copil recupera lemnele refolosibile, poate pentru altă cremaţiune, mai simplă, fără lemn de santal, sau poate pentru folosinţă personală. Roşul bărbaţilor şi albul femeilor făceau un contrast puternic. La ceremonie luau parte numai membrii de sex masculin ai familiei. Fiul cel mare al persoanei incinerate era cel care trebuia să aprindă rugul.

De data aceasta, nu mai fu nevoie să întrebe nimic.

— Gottar, vă rog?!

Li-l indicară imediat. Căra lemne la unul dintre rugurile pregătite pentru iminenta cremaţiune. Chiar dacă la prima vedere avea ambele picioare sănătoase în întregime, bietul om sărea cu mare îndemânare şchiopătând.

— Este un devot al lui Shiva – le povesti Rajiv. Acesta şi-a petrecut o mare parte a vieţii deplasându-se într-un singur picior şi mulţi dintre adepţii lui îl imită.

Nu se apropiară de rug. Aşteptară ca soţul verişoarei Indirei să revină după altă sarcină de lemne. Atunci îl abordară tot prin intermediul lui Rajiv, care le servea de tălmaci.

Gottar era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, foarte slab. Era cu pieptul gol şi desculţ. Şortul cu care se acoperea era înnegrit de la contactul cu lemnele sau de la fumul rugurilor. Îi privi cu oarecare curiozitate, mai ales pe ele, şi nu se arătă foarte amabil până ce Joa nu scoase

alt pumn de rupii şi i le întinse ca să-l mai îmblânzească.

— Zice că, dacă mai aşteptăm, atunci când îşi termină treaba, ne duce la el acasă. Nevasta lui e acolo.

— Şi cât va dura asta?

Nu fu nevoie ca Rajiv să-şi formuleze întrebarea.

— Cel puţin până pe la jumătatea dimineţii sau când o reuşi să termine de stivuit lemne pentru incinerările următoare.

Se resemnară şi părăsiră *gath*-ul Manikarnika şi o apucară în dreapta, în căutarea celorlalte *gath*-uri. Prima jumătate a discului solar se dezvăluia deja în faţa lor, iar Gangele se transformase într-un furnicar de bărci, lumini… Era o linişte atât de plăcută, cum de puţine ori îi fu dat lui Joa să trăiască, şi asta pentru că rugăciunile, cântecele line sau conversaţiile celor care se purificau abia dacă se desluşeau şi nu reuşeau să rupă tăcerea. S-au aşezat în partea superioară a unui *gath* să privească la acele imagini atât de impresionante. Fiecare scenă era irepetabilă, fiindcă era aceeaşi pretutindeni. Soarele smulgea reflexe portocalii din acele pietre care, în funcţie de fluctuarea apei, rămâneau mai mult sau mai puţin descoperite vederii. Uneori mirosul de tămâie ajungea să fie chiar foarte puternic. Un bătrân jainist, pentru că umbla gol, cu o pană pe care o agita în faţa sexului pentru a speria muştele, coborî treptele cu atâta fragilitate că, pentru o clipă, le-a fost teamă să nu cumva să cadă şi să se spargă în mii de bucăţi, dată fiind slăbiciunea lui extremă. Rajiv se transformă şi el într-un pelerin. Coborî ca să se cufunde în apele râului.

Joa se gândi la misiunea ei.

Oare ce ar zice toţi oamenii aceia dacă ar şti că în mâinile lor se află cheia supravieţuirii Pământului; cel puţin în forma pe care oamenii o cunoşteau astăzi? Oare ce ar crede? Mai mult ca sigur ar izbucni în râs. Nu erau decât trei oameni aşezaţi pe treptele acelea, un bărbat de douăzeci şi cinci de ani, o femeie de nouăsprezece şi o adolescentă de cincisprezece. Dacă nu o găseau pe Indira cu cristalul ei, dacă nu aveau să descopere al cincilea

cristal, pierdut prin cine ştie ce loc din Tibet, şi dacă, în cele din urmă, nu ajungeau la Stonehenge la timp, înainte ca explozia solară prevăzută şi iminentă să deplaseze axa Terrei, nimic nu avea să mai fie la fel.

Însuşi debitul Gangelui va creşte atunci când va urca nivelul mărilor şi, foarte probabil, apele aveau să înghită acele trepte.

Joa simţea întruna nodul acela cuibărit în gât de când se întorsese din călătoria ei mentală din Orion.

De când mama sa i-a vorbit despre ceea ce avea să se întâmple.

De atunci, de când „ei” încetaseră să mai fie o taină şi erau o realitate.

— La ce te gândeşti – îi şopti David.

— Sunt copleşită de atâta frumuseţe – îl minţi.

— Uită-te numai la Amina.

Se uită la ea. Fata privea totul cu ochi mari, dar fără să lase să transpară vreun sentiment special. Purta în continuare masca aceea în spatele căreia se ascundea deseori. Un ecran dincoace de care, rareori, se strecura vreo scânteie. În timpul acelor zile, Joa abia dacă reuşise să se apropie de ea sau să obţină câteva răspunsuri. Cea care întreba era Amina.

Cea pe care mereu o surprindea privindu-l pe David.

Mereu cu ochii aceia care parcă pluteau.

O privire care zi de zi îşi schimba câte puţin intensitatea şi culoarea.

Privirea unei tinere care începea să descopere viaţa… şi sentimentele.

Joa îşi lăsă capul în jos atunci când observă că un turist focaliza obiectivul puternic al unei camere asupra ei. Poate sărise în evidenţă acolo din cauza părului ei roşcat. Poate era din cauza Aminei şi a frumuseţii ei sălbatice şi exuberante, care n-ar fi putut trece neobservată. În clipe precum acelea, toate bănuielile se grăbeau să izbucnească. Şi dacă nu ar fi reuşit să dea de Indira? Dar dacă o întâlneau şi ea nu avea cristalul? Şi cum vor reuşi ei oare să găsească a cincea piatră într-un loc atât de dificil

precum Tibetul, pierdut şi uitat sub implacabilul regim chinez, ba mai mult, să o şi scoată de acolo teafără?!

Fotograful continua cu încăpăţânare să-şi îndrepte asupra ei şi a Aminei camera dotată cu lentile de două sute.

Îl privi şi ea.

Joa îi observă gesturile, privirea. Nu mai avu timp să facă sau să spună nimic.

De parcă o mână invizibilă i l-ar fi smuls din mâni, aparatul fu aruncat şi căzu în apă, în faţa turistului.

Auziră de departe strigătele lui şi ale colegilor săi.

— Amina, nu face asta, şopti Joa.

— Ce să fac?

Se priviră una pe alta, Joa cu o privire supărată, iar Amina plină de o ironie nedisimulată. Vaporaşul se îndepărta pe râu cu turistul uluit, care tocmai îşi pierduse preţioasa lui cameră.

David nu a observat nimic din ceea ce se întâmplase.

— Despre ce vorbiţi acolo?

— Joa crede că tot ce se întâmplă e din cauza mea, zise cu sarcasm fetiţa iordaniană.

Nu voia să se certe. Uneori o mai ciupea. Părea că n-ar fi vrut să se deschidă de tot, să nu lase să se întrevadă cumva prea multe lucruri care ar ti făcut-o vulnerabilă. În ciuda celor întâmplate la Crucea Nilului, când Joa şi David au salvat-o pe ea, iar, mai apoi, când Amina şi Joa l-au salvat pe David şi s-au salvat şi pe ele reuşind să iasă din surparea de pământ, şi, chiar dacă acolo Amina o luase în braţe simţind pentru prima dată că îi este ca o soră, încă îşi menţinea sistemul defensiv în acţiune.

Doar mergea împreună cu ei, nimic mai mult.

Dar încă nu se integrase printre ei.

Dacă ar fi reuşit să o găsească pe Indira, situaţia ar fi putut să devină extrem de conflictuală.

— Aţi văzut? Unui turist i s-a dus aparatul în apă! – comentă Rajiv atunci când se întoarse lângă ei ud şi cu hainele pe mână.

Soarele răsări în cele din urmă, scenele cu scăldătorile

continuară până ce, puţin câte puţin, *gath*-urile rămaseră iarăşi parţial pustii şi viaţa din Varanasi se întoarse în matca obişnuită. Rugurile de incineraţie îşi continuau opera de transformare în cenuşă a resturilor lumeşti ale celor din urmă morţi. Privea către ele din când în când, chiar dacă din poziţia aceea nu-l puteau vedea pe Gottar.

Astfel se scurseră câteva ore până ce, răbdarea îi părăsi.

— Încercăm iarăşi? – se ridică David.

Se întoarseră la Manikarnika. Gottar era uşor de reperat de la distanţă, datorită modului său deosebit de a merge, pe un singur picior, făcând salturi foarte flexibile, ceea ce dovedea că devoţiunea lui nu era o chestiune de ieri-alaltăieri.

— Religiile ucid libertatea, o auzi pe Amina vociferând.

Joa îi atinse braţul cu mâna.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să-l faci să lase piciorul jos, îi atrase ea atenţia.

— Nici nu aveam de gând.

— Trebuie să respecţi stilul de viaţă al celorlalţi, insistă Joa.

— Dar pe a mea când mi-au respectat-o?

— Fii dură şi puternică oricât vrei tu de mult, dar trăieşte-ţi viaţa şi lasă-i şi pe alţii să şi-o trăiască, bine?!

— O utopie perfectă.

— Amina…

Nu o băgă în seamă. Grăbi pasul şi se duse în rând cu David.

Aşa cum te refugiezi sub o umbrelă.

Ajunseră la rugurile de incinerare. Rajiv se apropie de Gottar şi când se întoarse lângă ei le spuse că avea să termine în cincisprezece minute. Aşteptară în partea de sus. S-au scurs mai bine de douăzeci, dar puţin mai conta. Soţul verişoarei Indirei li se alătură sărind şi le spuse să-l urmeze. Se temeau ca nu cumva să fie o distanţă apreciabilă, dar nu-l jigniră întrebându-l dacă nu ar fi fost cumva mai bine să ia o ricşă. Până la urmă, drumul nu fu extrem de lung. În mai puţin de zece minute, omul se opri în faţa unei căsuţe foarte simple, umilă, prinsă într-o uliţă

fără ieşire, care dădea spre un zid de piatră. Doi copii micuţi se jucau dis-de-dimineaţă la intrare, deasupra imaginii pe jumătate şterse a unei mandale[5]. Nu le permise să intre în interior. După puţin timp, ieşi o femeie care purta un prunc în braţe, urmată de o fetiţă care se ţinea de sariul ei. Viji nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi era frumoasă, în ciuda faptului că suferea deja de o creştere continuă a cantităţii de grăsime, dar naşterile succesive o chinuiseră atât de mult, încât arăta ca de patruzeci de ani. Când le văzu pe Joa şi Amina, sprâncenele ei se ridicară până ce înghiţiră cel de-al treilea ochi, un punct roşu situat între acestea.

Din gura ei izvorî o expresie pe care Rajiv nu le-o traduse, poate pentru că îi era imposibil. Gardianul indian se concentra asupra scopului drumului lor până acolo. El însuşi puse prima întrebare, trecând peste uluiala femeii.

Însă Viji rămase în continuare pradă uimirii.

— Soţul ei i-a povestit deja că am dori să vorbim despre Indira. Întreabă cum de semănaţi atât de mult cu ea.

— Spune-i că suntem rude.

— Nu va înţelege, zise Rajiv. Dumneavoastră sunteţi străine.

— Tu spune-i.

Indianul îi traduse.

Privirea ei deveni şi mai interogativă. Mai ales atunci când o privea pe Amina.

Oftă cu aceeaşi exclamaţie ca şi data trecută.

— Întreab-o de verişoara ei, merse la ţintă Joa.

Răspunsul care veni era destul de lung, plin de indispoziţie sau cel puţin de neplăcere.

— Spune că Indira era fiica diavolului, pentru că numai aşa se explică tot ceea ce făcea şi felul ei de a fi. Niciodată nu a vrut să fie indiancă. Îi era ruşine.

— De ce era fiica diavolului?

— Făcea lucruri ciudate, îi traduse răspunsul. Se uita la câte cineva cu privirea atentă şi-i îngheţa gândurile. Învăţa totul fără a fi nevoie să studieze şi asta nu era ceva

---

[5] Reprezentare a universului conform concepţiei budiste.

normal. O însuşire perversă. Niciodată nu se supunea, mereu făcea după capul ei. Era nebună.

Joa o privi iarăşi cu coada ochiului pe Amina.

Era aproape aceeaşi prezentare pe care i-o făceau şi ei în Iordania.

Indira era o altă Amina, dar mai mare, de douăzeci şi doi de ani.

— Ştiţi unde se află?

— Nu, fu traducerea imediată.

— Poate în Goa?

Răspunsul fu mai lung.

— Spune că la început se ducea acolo, dându-se drept străină, dar că apoi era interesată numai de un singur lucru: să afle cine era, să-şi cunoască identitatea, de ce mama ei apăruse când era copil din inima unei furtuni şi de ce a dispărut fără urmă. Aceste răspunsuri nu le putea găsi în Goa, deoarece acolo simţurile acţionează mai presus de suflet. Ultima dată când a vorbit cu ea, aceasta i-a spus că numai prin spirit ar fi putut obţine răspunsurile şi că spiritul sălăşluia în locurile sfinte din nord.

— Ce locuri sfinte?

Rajiv puse întrebarea.

— Spre nord, foarte spre nord, aproape de frontiera cu Nepalul, ţara spiritelor mari.

— Vreun nume? – insistă Joa.

Viji răspunse cu unul:

— Kunma.

— Ce înseamnă asta?

— Mic oraş între Darbhanga şi Motihari, aproape de Sitamarhi.

— Din ce trăia?

— S-a făcut vindecătoare, tălmăci Rajiv răspunsul.

Vindecătoare.

Avea o noimă.

Nu mai ştia nimic altceva despre verişoara ei rebelă. Copilul pe care îl ţinea în braţe începu să plângă. De parcă ar fi fost un act prin simpatie, fetiţa care se ţinea de poalele sariului începu şi ea.

Joa extrase cameea cu cristalul său din sânul bluzei.

Nu mai fu nevoie să o întrebe dacă o cunoştea sau dacă Indira avea şi ea unul.

Ochii lui Viji se dilatară iarăşi.

— Zice că este amuleta Indirei, şi că de unde o aveţi dumneavoastră, îi traduse Rajiv cuvintele.

3

Pământul statului Bihar, unul dintre cele mai sărace state din India, era frumos şi fertil. Faţă de sudul verde şi fascinant şi de nordul aspru şi uscat, nord-estul indian, scăldat de toate acele râuri care coborau din munţi ca să se unească cu Gangele, părea un paradis al exuberanţei. Darbhanga era un oraş de aproximativ 270.000 de locuitori, care abia dacă avea loc încins de nenumăratele lacuri şi iazuri care se contorsionau printre verdeaţa câmpurilor. Inundaţiile necontenite pe care le îndura, precum cea din vara lui 2007, cu mii şi mii de victime şi milioane de cocioabe înghiţite de ape, nu-i scădeau capacitatea de rezistenţă. Toată regiunea, până în Bangladesh, suferea an de an din cauza inundaţiilor care răpeau viaţa a mii de persoane. Fluviul care le dădea viaţa le-o şi lua îndărăt. Cu Nepalul la nord şi regatele interzise ale Sikkimului şi Buthanului spre nord-estul statului Bihar, Darbhanga era şi el unul dintre oraşele indiene burduşite cu locuitori, care locuiau ca sardelele în condiţii precare. Independenţa Bangladeshului a făcut ca o parte a Indiei să rămână de cealaltă parte a ţării apelor şi a pământurilor deltei. O încurcătură teribilă, deşi nu chiar ca aceea din nord, unde Pakistanul, India şi China se înfruntau pentru frontierele netrasate ale Punjabului sau ale Caşmirului, care la rându-le luptau pentru independenţă.

Nu era o călătorie uşoară. Închiriau maşini sau utilizau avioane, în funcţie de necesităţi sau de caracteristicile terenului, dar de data aceasta n-au avut altă soluţie decât să ia trenul. O experienţă unică. Cu vagoanele pline ochi, au reuşit să obţină patru locuri la clasa întâi cu aer condiţionat. Cele mai bune. Existau şi compartimente fără aer condiţionat şi vagoane de a doua, de a treia şi chiar de a patra clasă, de parcă astfel toate păturile economice şi toate castele ar fi putut fi distribuite. Cu geamuri de

culoare galbenă şi scaune de plastic lipicios, erau o moştenire de la foştii colonizatori, englezii. De fiecare dată când în India un tren sare de pe şine, mor cinci sute de persoane, pentru că transportul feroviar este extrem de aglomerat. Mulţi călătoreau pe acoperişul vagoanelor, din comoditate, ca să fie la răcoare, sau pentru că jos nu mai încăpea nimeni.

Nu vorbeau prea mult în timpul deplasărilor, din cauza căldurii, sau pentru că uneori Amina se zăvora în tăcerile ei absolute şi Rajiv prefera să fie discret. Numai Joa şi David mai încrucişau câte o privire drăgăstoasă, când nu erau văzuţi, şi mai schimbau câteva vorbe în şoaptă, când nu era vorba despre chestiuni care să îi privească pe toţi.

Niciunul dintre ei nu zicea că dacă voiau să o caute pe Indira într-un alt oraş era ca şi cum ar fi umblat după ac în carul cu fân, oricât ar fi fost de deosebit acest ac.

Pur şi simplu era inutil.

Câte vindecătoare albe or fi oare prin Kunma?

Au dormit la un hotel al lanţului Marriott numai câteva ore şi s-au trezit cu noaptea în cap ca să-şi continue călătoria în zori. De la Darbhanga, pradă unei zăpuşeli umede şi extenuante, au apucat-o spre Sitamarhi şi au ajuns apoi cu un autobuz la Kunma, un mic oraş unde umezeala li s-a lipit de piele de îndată ce pătrunseră pe străduţele lui.

Începură căutările de cum se lumină de ziuă în dimineaţa următoare, după ce dormiseră vreo opt ore. Uneori s-au văzut siliţi să împartă aceeaşi cameră. Alteori dormeau separat: cei doi bărbaţi şi cele două femei. Joa şi David se resemnaseră. La fel ca şi la Marriott, de data aceasta au avut noroc şi au găsit trei camere într-un hotel discret care nu avea mai mult de două stele. Recepţionera îi privea mereu curioasă, întrebându-se probabil care dormea cu care. Părul roşcat al lui Joa şi părul bogat şi negru al Aminei zăpăceau bărbaţii.

În primul rând, s-au dus la piaţă. David rămase în urmă, iar Rajiv, cu Joa şi Amina de-o parte şi de cealaltă, punea întrebarea:

— Cunoaşteţi vreo vindecătoare numită Indira Pradesh, albă, care seamănă cu femeile acestea două?

Răspunsul era inevitabil acelaşi.

— Nu.

După piaţă, au vizitat nişte prăvălii şi, pe înserat, spitalul principal al oraşului, doar-doar vreun medic va fi auzit ceva despre ea. N-au primit, însă, decât răspunsuri negative. Când s-a înnoptat, simţiră pe umeri greutatea înfrângerii, chiar dacă nu aveau de gând să se predea.

Atunci David propuse ceva ce, *a priori,* ar fi părut inacceptabil.

— Să mergem la poliţie.

— Şi ce le spunem.

— Că lucrăm pentru un avocat şi că ea e moştenitoarea unei averi.

— Nu va merge, se arătă Joa neîncrezătoare.

— Dacă însoţeşti întrebarea cu nişte rupii, sigur merge. Nu avem nimic de pierdut.

Nimic de pierdut.

Întrebară de comisariatul cel mai apropiat şi intrară acolo cu o oarecare temere. Primul bărbat cu care se întâlniră le spuse că, dacă veneau să denunţe furtul paşapoartelor, al camerei sau al valizelor, trebuiau să meargă în altă parte. Când reuşiră în cele din urmă să fie primiţi de un individ cu câteva trese în plus, Rajiv nu pierdu vremea.

Ofiţerul se uita la Amina şi la Joa cu atenţie, în timp ce asculta cuvintele gardianului.

— Femeia sfântă? – zâmbi în cele din urmă.

— O cunoaşteţi? – se făli Rajiv în timp ce le traducea şi celorlalţi.

— A ajuns foarte populară în Reshaw, o suburbie a oraşului, către vest. Prea populară, pentru că foarte repede după ce a apărut, persoanele care se duceau la ea au fost atât de numeroase încât se iscau dezordini. Atunci autorităţile au intervenit, au arestat-o, au închis-o, a fost o răscoală a locuitorilor şi au fost nevoiţi să o elibereze. Când a fost eliberată, a plecat.

— Unde? – insistă Joa.

Rajiv puse întrebarea. Ofiţerul dădu din umeri.

— Şi asta cam de cât timp?

— De când a plecat sunt multe luni, poate puţine, nu-mi mai amintesc. N-am văzut-o decât o dată, de aceea cunosc povestea.

Joa mai scoase un pumn de rupii din geantă.

Poliţistul ridică defensiv palmele.

— Zice că nu e necesar, îi traduse cuvintele Rajiv.

— Mulţumesc.

Era un bărbat afabil, cu privire isteaţă. Şi nu tocmai prost.

— A întrebat dacă treaba cu moştenirea e chiar adevărată, zise Rajiv.

— Da, minţi Joa.

Le strânse mâna şi ieşiră din comisariat. Odată ieşiţi pe stradă, Amina vorbi prima.

— Nu ne-a crezut, afirmă ea.

— Bun, era şi normal.

— Şi ştie unde se află Indira.

— Ai… pătruns în mintea lui?

— A fost foarte uşor. Uneori nu este, dar în acest caz… Când un om mă priveşte pot să trec peste toate sistemele lui defensive. Ei încă o mai caută. A fugit de ei. Indira este acum o delincventă.

— Asta mai lipsea, exclamă David.

— Va fi mai greu să dăm de ea dacă se ascunde, fu de acord şi Joa.

— Mâine mergem în suburbia aceea. Cineva trebuie să ştie ceva.

— Nu ne vor spune nimic, spuse Amina cu hotărâre. Nimic dacă mergem cu toţii, cu imaginea asta occidentală.

— Atunci nu vom merge toţi, voi merge eu singură. Şi nu în chip de occidentală, zise Joa.

— Ce ai de gând să faci? se încruntă David.

— Hai să căutăm un sari.

4

Sariul era de culoare roşie, cu franjurile aurite şi strălucea ca o pălălaie care a cuprins o casă.

— Cum vi se pare? – se răsuci Joa îmbrăcată cu el.

— Doamne…, eşti minunată, se fâstâci David.

— Ai să le spui asta tuturor fetelor care or să doarmă cu tine în seara asta.

— Vino!

— Nu.

— Lasă-mă să te îmbrăţişez.

Joa nu-i dădu atenţie. Se privea şi se tot admira în oglinda dulapului. Sariul o acoperea din cap până-n picioare, astfel că părul ei roşcat era invizibil. Ovalul feţei era încă prea alb şi pur, dar nu avea nicio soluţie, eventual să-şi dea cu vreo cremă autobronzantă. Nu-i mai lipsea decât al treilea ochi, ultimul detaliu pe care avea să-l adauge de dimineaţă.

David nu mai putea răbda.

Se ridică, o prinse dintr-o mişcare şi o strânse cu forţă în braţe, ca să nu se opună.

— Lasă-mă! – se apără ea. Ai să-l şifonezi!

— Habar nu ai cât e de greu să călătoreşti cu atâta lume în preajmă, îi căută el buzele. Sunt momente când nu-mi doresc decât să te sărut, şi trebuie să mă reţin…

— David, nu fi copil, îi reproşă ea pornită.

Se priviră preţ de o clipă.

Simpla atingere era minunată.

— Acum dă-mi drumul, te rog, îl imploră Joa.

— Suntem singuri, draga mea.

— Dar cu Rajiv în camera de alături şi cu Amina în cealaltă. Ne pot auzi.

— Şi ce?

— Să nu complicăm şi mai mult lucrurile.

David respiră adânc şi îi dădu drumul lui Joa.

Se aşeză iarăşi în pat.

— Bine atunci, scuză-mă, şopti ea când îl văzu aşa de trist.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, dar la câte avem pe cap nu prea e momentul să vorbim despre iubire…

— Joa, lumea se va distruge oricum, orice am face noi. Uneori mă simt egoist şi cred că singurul lucru care contează e ceea ce ai într-un anume moment. Iar în acest moment ne avem unul pe celălalt, nimic mai mult.

— Nu vorbi aşa, te rog; se aşeză alături de el în pat şi îi prinse palmele într-ale ei. Dacă nu crezi în ceea ce facem…, dacă nu am forţa ta… Nu voi putea scoate la capăt ceea ce mi-au cerut, pricepi? Sunt puternică, pentru că te am pe tine! Şi nu mai spune că oricum lumea se va distruge! E posibil să fie şi aşa, în viitor, dar acum nu! Avem o şansă!

— Care trece prin reperarea unei fugare şi apoi găsirea cristalului pierdut în Tibet acum mii de ani.

— Am rezolvat enigma mayaşă! Am găsit crucea Nilului! O vom găsi şi pe Indira şi al cincilea cristal! În plus, acum nu sunt singură cu tine, o am pe Amina.

— Nu, nu o ai.

— Cum adică?

— Amina e Amina şi atât. Nu aparţine nimănui, e doar a ei înseşi. Începe să te iubească, da, şi chiar dacă sentimentele nu precumpănesc şi nici legăturile de sânge nu se strâng, în aceste ultime zile s-a schimbat substanţial. Dar chiar şi aşa…, încă nu se deschide faţă de alţii; ştii şi tu. Ne urmează, pentru că este singură şi pentru că aşa, cel puţin, are ceva de făcut, un ţel. Îşi cunoaşte identitatea. Dar nu visează decât să plece cu *ei.* Asta e dorinţa ei cea mai arzătoare, poate ultima ei speranţă. Ea dispreţuieşte tot ceea ce lumea aceasta reprezintă. Se crede superioară, o adevărată zeiţă, fiică a stelelor. Amina este…

— Ce?

— Cu adevărat nu este de pe lumea asta, Joa.

— Nu spune aşa ceva.

— Uneori îi simt ochii pătrunzându-mi mintea, şi eu nu mi-o pot bloca, aşa cum faci tu.

— Are cincisprezece ani şi asta e ceva nou pentru ea.

— Lasă vârsta deoparte. E deja femeie în toată puterea cuvântului.

— Ştiu, ştiu, îşi plecă ea privirea.

— La mine nu se uită ca la tine.

— Pentru că se îndrăgosteşte de tine, oftă Joa.

David o privi fix.

— Ai observat şi tu?

— Da, şi nu mă sperie. E logic, zise cu dulceaţă, eşti singurul bărbat pe care îl cunoaşte. La cincisprezece ani, fiecare adolescentă se îndrăgosteşte de cineva, profesorul de literatură, vecinul de la cinci, cântăreţul din top…

— Dar eu sunt speriat.

— Păi?

— Amina nu e o persoană obişnuită, iar iubirea este o forţă foarte puternică.

— Dragostea este ca o gripă. Când te prinde, trebuie să treci peste.

— Asta spui tu, care nu te-ai îmbolnăvit niciodată? Nu mi se pare cel mai bun exemplu, draga mea.

— Ştie că tu şi cu mine ne iubim.

— Dar de ce o fi în stare mintea ei dacă îşi pierde controlul?!

Joa tresări.

David vorbea despre… o confruntare.

Amândouă, faţă în faţă.

— Când vom da de Indira, totul va fi diferit, se gândi.

David nu zise nimic.

Dar înnegurarea chipului său fu mai expresivă decât o mie de cuvinte.

Joa nu se mai preocupă de sariul ei. Dacă se şifona putea să-l calce. Se întoarse spre el şi îl răsturnă pe pat. Atunci se aşeză deasupra şi îl sărută, cu o generoasă tandreţe. Când vorbise cu mama ei şi când, pentru o clipă, i-a trecut prin minte posibilitatea de a rămâne cu ei, simplul gând de

a-l pierde pe David i se păruse de neconceput. Îi iubea pe părinţii ei, dar acum nu mai erau singura ei proprietate. Era el. În primul rând, el.

Nimic nu avea sens fără David.

— Fii drăguţ cu Amina, îl rugă.

— Nu crezi că atunci va fi mai rău?

— Dacă o desconsideri, dacă o respingi, dacă nu îi dai atenţie…, atunci chiar că va fi mai rău. Trebuie să ştie că eu sunt sora ei, dar că şi tu o iubeşti şi că există multe feluri de dragoste. Să nu-ţi fie teamă, să nu eziţi şi nici nu te gândi că aş fi vreo iubită geloasă. Dacă trebuie să-i dai mâna, dă-i-o, dacă trebuie să o îmbrăţişezi, îmbrăţişeaz-o. Are nevoie să-ţi simtă corpul, să atingă şi să fie atinsă. Dă-i posibilitatea de a se deschide faţă de tine. Dragostea doare şi o va durea şi pe ea, dar, dacă te are, chiar dacă e pentru puţin timp, tot va fi mai fericită.

— Eşti incredibilă, David era uimit.

— Nu te împart, nu-ţi cer decât să nu fii închis faţă de ea. Trebuie să fim inteligenţi.

— Chiar şi aşa e o bombă plină de potenţial explozibil.

Joa îi mângâie chipul cu mâna. Apoi îi atinse cu buzele ei fruntea, pleoapele, vârful nasului, obrajii, până ce se lipiră de buzele lui. În cele din urmă, îşi lăsă capul să se odihnească lângă al lui şi rămaseră liniştiţi.

— Mi-e mult mai teamă de ce ar putea face Indira, mărturisi ea deodată.

— De ce?

— Pentru că este mai mare, a trăit mai multe, într-o lume tot atât de dură sau mai dură decât cea de unde provine Amina, şi e evident că nu mai e o fiinţă inocentă.

— Ce se va alege de noi când se vor termina toate acestea?

Nici nu se mai gândise la asta.

De parcă viaţa ei ar fi avut o singură finalitate: Stonehenge.

Şi apoi…

Mai zăboviră în pat preţ de zece minute, tăcuţi, învăluiţi în gândurile lor.

5

Suburbia Reşaw era umilă, cu străzi neasfaltate, pline de glod, bălţi imense şi mirosuri amestecate. Se ajungea acolo trecând un pod îngust, care forma o barieră naturală, mai degrabă o frontieră care îl separa şi îndepărta de Kunma. Ricşa lui Joa o lăsă în locul pe care ricşarul îl numi drept centrul geografic şi urban. Se dădu jos, îi plăti cursa şi rămase privind în jur cu ochi critic.

— Vreţi să vă aştept pentru întoarcere? – se oferi flăcăul vorbindu-i în engleză, pe aici sunt puţine ricşe.

— De acord, rămâi pe aici.

Avea şi cel de-al treilea ochi, sariul era în stare perfectă, dar dacă nu dădea de persoane care să o rupă cel puţin în engleză, care până la urma urmelor fusese limba lor în timpul multor ani de regim colonial englez…

Era o piaţă dreptunghiulară, cu o clădire veche în stil colonial englez, care o domina, şi încă două mai afumate şi înnegrite, ca buletin de identitate al urbei. Străzile care porneau de aici îşi dezvăluiau condiţia modestă. Prezenţa nepaleză, sau cel puţin caracteristica de târg de frontieră, se lăsa observată în trăsăturile multor persoane care forfoteau de ici-colo. Ba chiar văzu nişte călugări, semn că, probabil, era şi vreo mănăstire pe aproape. Îşi evalua şansele, îşi luă inima în dinţi şi-şi îndreptă paşii spre o farmacie care vindea şi un număr important de produse de medicină alternativă.

Vânzătoarea care veni să o întrebe ce doreşte nu ştia engleză, dar patroana, sau şefa, ştia. O chemă şi se apropie de Joa cu zâmbetul pe faţă. Şi ea îi răspunse la fel. Tonul folosit pentru a o întreba ce doreşte era delicat şi amabil, chiar supus.

— Caut o femeie, tânără, care seamănă foarte bine cu mine.

Farmacista îi scană trăsăturile.

— Se numeşte Indira Pradesh, continuă Joa. A fost vindecătoare pe aici.

Nu-şi schimbă zâmbetul, însă intensitatea privirii era alta.

— Da, ştiu despre cine vorbiţi.

— Ştiţi unde o pot găsi?

— Mă tem că nu. În plus, eu cred într-un anumit fel de medicină, în timp ce fata asta…

— Tocmai de aceea am venit mai întâi la farmacie.

— Desigur.

— Ce-mi puteţi spune despre ea?

O luă uşurel. Îşi păstra zâmbetul, dar era stânjenită.

— Nu prea multe, fu ea politicoasă cu oaspetele. Dintr-un anume motiv ciudat a vindecat anumite persoane sau, cel puţin, le-a sugestionat să creadă că sunt vindecate. Ecoul presupuselor sale miracole s-a întins, zvonul s-a răspândit şi în câteva zile aici era un viespar de bolnavi. Autorităţile au închis-o, dar vocea poporului a adus-o iarăşi în stradă, chiar dacă ulterior n-a mai rămas aici.

— A putut cineva să o cunoască mai bine?

— A locuit pe strada Anhelore, aproape la marginea oraşului, înspre râu. Întrebaţi pe acolo. Nu cred să fi avut vreo prietenă, doar câteva adepte care o ajutau, organizau rândurile…

— Mulţumesc.

Părăsi farmacia şi se gândi să folosească ricşa ca să ajungă pe strada Anhelore. Ricşarul ei era în piaţă şi nu o scăpa din privire. Preferă în cele din urmă să o ia pe jos şi, după ce întrebă de vreo două ori, ca să se poată orienta, ajunse la destinaţie. În partea aceea, cartierul se ridica puţin urmând panta muntoasă. Casa în care trăise Indira Pradesh era tot atât de umilă ca şi celelalte. Aparent, patru pereţi coşcoviţi. Locul părea să fie părăsit, aşa că bătu la poarta din dreapta casei.

O femeie în vârstă, cu un sari decolorat şi fire de argint în păr dădu din cap a dezaprobare, categoric, atunci când o întrebă dacă ştie engleză.

Acelaşi rezultat şi la poarta din stânga.

— Indira Pradesh, zise Joa. O cunoaşte cineva…?

Numele a fost cheia. Cea de-a doua femeie, mai tânără, deschise ochii şi-şi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Atitudinea ei se schimbă. Deodată o privi cu intensitate, făcând legătura între asemănările lor.

Apoi arătă spre o poartă, mai în sus, la vreo cinci metri.

— Acolo?

Încuviinţă hotărât.

Joa traversă strada sub soarele arzător. Din fericire, musonii şi ploile lor puternice mai aveau puţin până să sosească. Prezenţa ei începea să nu mai treacă neobservată printre vecini. A doua femeie, cea care tocmai îi indicase casa cea nouă, în susul străzii, vorbea deja cu altă femeie, şi fără disimulare, cu glas tare. Vocile formau o spirală crescândă.

Nu era nicio uşă, dar nici nu fu nevoie să bată în pereţi, pentru că, fără îndoială, alertată de strigăte, stăpâna casei scoase capul prin cadrul uşii exact în momentul când Joa se oprise în faţa ei.

— Vorbiţi engleză?

— Puţin. Da.

— O caut pe Indira Pradesh.

Cea de-a treia femeie, cea cu care vorbea se înclină atunci când îi auzi numele. Privi pe deasupra lui Joa şi le zări pe celelalte. Erau cel puţin şase sau şapte femei în mijlocul drumului.

— A plecat, avea un ton al vocii îndurerat, nu mai stă aici.

— Eraţi prietene?

— Eu o ajutam, da.

— Şi acum pe unde este?

Nu veni repede niciun răspuns. Dar privirea sa deveni mai intensă.

— De ce o căutaţi.

— Suntem rude, îşi trase deoparte voalul sariului de pe cap şi-şi dezvălui mai bine chipul.

Femeia scoase o exclamaţie.

— Trebuie să o găsesc, insistă Joa, e foarte important.

— Pentru cine e important?

— Pentru ea, dar şi pentru mine.

— Nu se mai întoarce aici, chipul ei se umplu de tristeţe.

— De unde ştiţi?

— Nu se întoarce. E prea bună pentru ce-i aici, deschise braţele cuprinzând cartierul, oraşul, poate lumea în general. Ea sfântă. Nimeni nu ştie. Eu ştiut. Eu văzut cum vindecat.

— Unde a plecat?

Femeia păstră o ultimă fărâmă de rezistenţă.

— Vă rog, o imploră Joa.

— Nu găseşti, privi către munţii care se desenau în zare, foarte departe, în direcţia Nepalului, ea plecat. Retrasă. Nu vrea să ştie de lume care nu înţelege la ea.

— A plecat mai spre nord?

— Vindecat bandit faimos. Mahendra Chaddraş. Mahendra căutat de poliţie. Munţii, refugiu la oameni armaţi. Când poliţia liberat la Indira, Mahendra venit după ea. Acum Indira bandită este, ca ei.

Joa înghiţi în sec.

Mai auzise uneori vorbindu-se despre bandiţi, haiduci, hoţi la drumul mare, cum mai erau numiţi pe acolo, care populau văile nordice ale Indiei, în special valea Ladakh, unde au murit chiar şi turişti, printre ei şi spanioli care îşi asumaseră riscul de a face *trekking*[6] prin zonă. Dar una era „să auzi vorbindu-se despre aşa ceva” şi cu mult mai diferit să constaţi realitatea de la faţa locului. Una dintre cele mai faimoase regine ale brigandajului, şi care deja s-a transformat într-o legendă indiană, a fost tot o femeie. Îşi amintea că a văzut un film despre viaţa acesteia. De la simplu obiect sexual, violată, maltratată, până la hoaţă şi asasină, dar ridicată în slăvi de oameni.

— Trebuie să o găsesc, insistă Joa.

— Dumneata merge la munte, dumneata mori.

— Dă-mi un indiciu, oricare ar fi.

— Valea Task, în Pariharpur, arătă spre nord-est, nici armată, nici poliţie nu îndrăzneşte să intre acolo. Ei nu

[6] Drumeţii pe o durată mai lungă de o zi (în lb. engl. în orig.)

cunosc. Bandiţi, da. Trăiesc în grote scobite în munte. Foarte periculos. Chiar şi fără bandiţi, foarte periculos.

— Mulţumesc, oftă.

Femeia o privea cu durere. Nu ştia dacă de dorul Indirei şi pentru că o respecta sau pentru că o considera deja ca şi moartă dacă ar fi făcut imprudenţa de a merge în valea Task. Joa se simţea frustrată, dar avea cel puţin o direcţie nouă în care să o apuce.

— Indira binecuvântată, spuse deodată interlocutoarea ei, tot binecuvântare permite să vindece, tot binecuvântare blestem. Ea foarte frumoasă. Poate să fie nevastă la maharajah şi ea…

Printre faldurile sariului scoase pandantivul unde era fixat cristalul.

Îl deschise.

— Nu ştii cumva dacă avea un cristal precum acesta?

În acea clipă înţelese că a făcut o mare eroare, chiar dacă avea nevoie să cunoască detaliul respectiv.

Femeia îşi duse mâinile la gură.

Pupilele i se dilatară.

Şi vorbi în limba ei, exclamă ceva, în gura mare.

Celelalte femei se şi îndreptau spre ele, şi chiar şi nişte fete şi băieţi de-o şchioapă.

Joa băgă înăuntru cristalul, dar era deja târziu. Stăpâna casei căzu în genunchi, cu mâinile împreunate, implorând-o ceva. Grămada de vecine se îngrămădise peste ea. Toate erau cu mâinile ridicate la înălţimea chipului şi cu aceeaşi expresie de spaimă. Acum nu mai era vorba de devoţiune, ci de fanatism.

Amina vindecase prin Iordania, Indira prin India. Nu era o întâmplare.

Iar ea nu voia să facă rău nimănui.

O rupse la fugă.

— Aşteaptă, vru să o reţină femeia care îi dăduse acele informaţii. Aşteaptă, rog… aşteaptă!

Unele strigăte se transformară în urlete de isterie.

Deodată i se făcu frică.

Era mai tânără decât ele, avea picioare zdravene, dar nu

cunoştea locul şi îi era frică să nu se piardă. Deodată, toată mahalaua ieşi pe străzi. Era plin de femei şi copii. Niciun bărbat.

Joa se simţi cuprinsă de panică.

Pur şi simplu, panică.

Coti pe o stradă, căutând piaţa.

Nu se aştepta ca tocmai tânărul ricşar să apară atunci, ambalându-şi motoreta la numai câţiva metri, poate o urmărea ca să nu piardă o clientă. Îi făcu semn. Suficient.

Când ajunse la el, aproape că se aruncă cu capul înainte în oul pe care îl forma carcasa vehiculului.

Şi înainte să reuşească să se aşeze bine sau să se prindă de ceva, ricşa porni ca din puşcă, lăsând în urmă hoardele de femei care încercau obsedate să o prindă din urmă.

6

Au plecat din Kunma la orele după-amiezii, după unu, cu autobuzul. Ideea de a închiria o maşină fu în cele din urmă lăsată baltă din motive de siguranţă şi pentru că era aproape. Studiaseră deja pe hărţi geografia zonei. Dacă se îmbrăcau şi călătoreau precum hinduşii, ar fi avut mai multe şanse să treacă neobservaţi. Dacă ar fi pătruns în zona montană singuri, cu o maşină închiriată, ca turişti, fără niciun alt ghid decât Rajiv care nu cunoştea locul, se expuneau unor pericole deosebite. Acum nu numai că o căutau pe rebela Indira.

Căutau un bandit redutabil numit Mahendra Chaddraş.

Nebunie curată.

Bandiţi prin munţi în plin secol XXI.

— În India totul este posibil, căută Rajiv o justificare.

Autobuzul era vechi, hârbuit şi multicolor. Pe laturi, avea decoraţiuni cromate lucitoare, care făceau ape în lumina soarelui, plus perdeluţe, o mulţime de abţibilduri în jurul volanului şi cea mai amestecată lume posibilă, atât înăuntru cât şi deasupra. Nici nu credea că se va mai putea urni şi cu atât mai puţin să reuşească să urce panta ca atunci când părăsiră oraşul, deşi în acel moment viteza se reduse la câţiva kilometri pe oră. Li se spusese că la apusul soarelui ajungeau la ultimul sat, Pariharpur. Cel puţin, ultimul sat locuit înainte de a pătrunde în vale, teritoriu interzis pentru toată lumea.

Joa şi David nu se gândeau decât la paşii imediat următori, nu la ce se va întâmpla mai apoi. Un *carpe diem* de urgenţă, pur şi simplu de nevoie. Amina nu intervenea în discuţii. Îi era indiferent. Rajiv se menţinea pe poziţie, deşi îi ceruseră să se întoarcă acasă, că se descurcau fără el în continuare, dar el refuză complet propunerea.

David şi Amina erau aşezaţi în faţă, unul lângă altul. Joa şi Rajiv, în spate. Când urcară în autobuz, Amina i-o luă lui

Joa înainte. Ocupă locul de lângă el şi gata.

Nu vorbeau.

Dar Joa ştia cât era de important acel contact pentru noua ei surioară, atingerea corpului lui David, chiar dacă era în timpul a ceva atât de inocent precum o călătorie cu autobuzul pe drumurile inexistente din zona muntoasă din nordul Indiei.

De cealaltă parte a acelor munţi, se afla Nepalul.

O altă lume.

Joa era în stare să şi zâmbească.

De ce o iubea atât pe Amina? Ce vedea la ea?

Pe ea însăşi?

Sau poate era faptul că dintre ele trei, era singura care, într-o anumită formă, se bucurase de o viaţă uşoară?

Şi dacă nu era decât nevoia de afecţiune?

Nu, nu avea nevoie de nimic. Îl avea pe David lângă ea.

— Şi tu eşti legătura mea cu ei, nu-i aşa? – şopti deodată.

Rajiv dormea. Îşi bălăngănea capul dintr-o parte în alta şi în piept, săltând de parcă ar fi fost de gumă. Joa privea peisajul, pustiu, fracturat, dar de o frumuseţe agresivă. Nu se mai vedea lume pe margine, spre deosebire de toate şoselele din India. Şi nici nu era trafic excesiv. De regulă, vehiculele rulau pe mijlocul şoselei, şi dacă se apropia altul din faţă, o ţineau tot drept, până ce, atunci când ciocnirea era inevitabilă, fiecare trăgea spre dreapta lui şi treceau unul pe lângă altul aproape lipiţi; la fel se comportau şi pietonii pe trotuar. Un miracol care nu întotdeauna ieşea cum trebuie.

Când au coborât din autobuz în Pariharpur, îi durea tot corpul şi aveau nevoie de un duş zdravăn şi de un pat, dar nu găsiră decât o pensiune prăpădită, unde a trebuit să stea toţi patru în aceeaşi cameră şi să doarmă pe paturi individuale de lemn, fără saltele, „à la India”. Mai întâi se schimbară ele. Apoi ei. Acum Joa urmărea cu atenţie privirile Aminei.

Privirile îndreptate spre David.

Dar dacă se înşela?

Dacă iubirea neîmpărtăşită îi făcea mai mult rău decât dulcea, deşi sfâşietoarea, senzaţie de a simţi dragostea?

— Amina.

— Da?

— Poţi să vorbeşti cu mine ori de câte ori vrei, bine?

— Păi asta fac.

— Nu, nu faci asta, îi zâmbi cu blândeţe. Ai încredere în mine.

David se culcă ultimul şi stinse lumina, fără să mai bage în seamă privirile lor, din cauza oboselii.

În întuneric, în linişte, lui Joa îi era pentru prima dată teamă. Şi-şi dorea ca David să o ia în braţe.

Dar în noaptea aceasta, era imposibil.

Se treziră la revărsatul zorilor şi luară un mic-dejun frugal. Se aflau la poalele văii Task, din împărăţia unui grup de bandiţi care se jucau cu legea. Joa era încordată, David, preocupat, Rajiv, speriat şi Amina, la fel de indiferentă ca întotdeauna. Atunci când dejunau şi Joa o rugă să-i dea sarea, Amina n-a mişcat niciun muşchi. S-a uitat la solniţă şi a mişcat-o prin telechinezie până la ea.

— Nu face asta, te rog.

— De ce? – o sfidă ea.

— Te poate vedea cineva.

Dădu din umeri.

— Nu e de joacă, aproape că o imploră Joa.

— Şi nici tu nu eşti mama mea, îi răspunse Amina.

— Hei!

Amândouă se uitară la David. Strângea din dinţi.

— Gata, ajunge, le spuse amândurora.

Amina îl privi fix cinci secunde.

Apoi zâmbi cu o mutriţă cochetă.

— Mergem? zise ea şi se ridică.

Îl întrebară pe proprietarul pensiunii unde ar putea găsi uneltele necesare pentru mersul pe munte, poate chiar şi un cort de campanie pe lângă bocanci şi haine ceva mai groase. Bărbatul era vizibil surprins.

— Zice că nu ne putem duce în vale, traduse Rajiv.

— Spune-i că nu suntem turişti, ci cercetători.

Bărbatul le indică un loc, pe uliţă în jos. Acolo nu existau magazine. Cel puţin, nu magazine normale. O magazie se ocupa de aprovizionarea cu de toate. În vreme ce alegeau ce să cumpere, şi-au dat seama că prezenţa lor nu trecuse neobservată şi că patronul pensiunii alertase poliţia, sau ce or fi fost indivizii în uniforme care deodată le tăiară calea.

— Vor să îi însoţim până la post, zise Rajiv după ce îl ascultă pe cel ce comanda grupul.

Punctul de control era mai degrabă un post de grăniceri, astfel încât deduseră că acela trebuia să fie ultimul punct de control al vămii înainte de frontiera nepaleză, chiar dacă aceasta se afla la destui kilometri distanţă.

Rajiv nici măcar nu avea paşaportul la el.

Iar Amina şi cu Joa împărţeau acelaşi nume după ce fata iordaniancă îi furase numele în Mali, iar Joa solicitase unul nou.

Dar nu le-au cerut paşapoartele. Un bărbat scund, rotunjor, cu ochii atât de mici, încât era greu de ştiut încotro privea, îi informă că era periculos să pătrundă în vale.

— Ştim asta, îi zise Rajiv.

— Şi ştiind asta, tot vreţi să treceţi?

Îi era teamă să nu le interzică trecerea.

— Spune-i că suntem de la *National Geographic,* îl sfătui David.

Chiar şi lui Rajiv i se păru cusută cu aţă albă.

Dar, ori agentul nu cunoştea nici revista, nici canalul tv, ori puţin îl interesa pe el asta.

Joa riscă.

— Aţi văzut vreodată un cristal precum acesta? – îi arătă conţinutul medalionului care era ascuns printre hainele ei.

Ofiţerul se dădu de gol. Pentru prima dată deschise ochii.

Atât de tare, că i se vedeau pupilele.

— Nu, minţi el prea precipitat.

— Putem pleca? – insistă David.

Îi preveni că plecau pe responsabilitatea lor şi le percepu o „taxă vamală”. O formă elegantă de a cere nişte

bani. Joa făcu onorurile şi ieşiră afară, la depozitul unde terminară de cumpărat cele necesare. Au cumpărat mâncare pentru o săptămână. Nu ştiau dacă era mult sau puţin. Valea nu era foarte adâncă, însă extrem de încurcată. Dacă bandiţii reuşiseră să ţină în şah autorităţile, înseamnă că era cam greu de pătruns acolo.

Singura diferenţă era că ei nu se duceau să se ascundă.

Ei îi căutau pe bandiţi.

Cu Amina şi Joa ca arme de apărare.

Către ora unsprezece, lăsară satul în urmă. Câţiva curioşi se uitau după ei. Pentru majoritatea, lumea aproape că se termina la ieşirea din sat. Pe şosea, se mai ajungea şi la Bela Muchhpakauni, ultima aşezare indiană înainte de a ajunge la frontieră, chiar dacă şoseaua nu mai continua dincolo de sat. Prin vale, în schimb, nu era nici urmă de drum. Dincolo nu se vedeau decât munţii înalţi, care protejau şi separau Nepalul de India, iar dincolo de Nepal, munţii care separau Nepalul de Tibet şi de China, Himalaya.

Cel puţin erau aproape de Tibet şi de al cincilea cristal.

În ciuda faptului că încă nu-l aveau pe al patrulea.

Şi nici pe stăpâna lui.

Merseră până la ora mesei şi după ce şi-au recuperat forţele continuară pe cărarea tot mai strâmtă care şerpuia prin vale, cu munţii de o parte şi de alta a drumului. Pe acolo abia dacă putea trece vreun vehicul. Se uitau cu atenţie unde să calce, dar erau şi cu ochii după cea mai mică mişcare de pe culmile înconjurătoare, deocamdată nu foarte înalte. Totul era atât de încremenit, încât senzaţia de singurătate puse în cele din urmă stăpânire pe tuspatru.

— Nu simţi nimic?

O întrebă David pe Amina.

Tânăra se uită la Joa.

— Nu.

— Nici măcar…?

— Nu sunt o antenă parabolică, ok? De ce nu o întrebi pe ea?

— Nici eu nu simt nimic, zise Joa.

— Vrei să mişc nişte stânci? Poate aşa ne facem simţită prezenţa.

— Eu cred că ei ştiu deja că suntem aici, zise fără să ia în seamă ironia Aminei. Ba chiar e posibil să aibă şi în sat ceva „urechi”. Nu trebuie decât să aştepte.

Se opriră la căderea serii, după aproape cinci ore de drum la care mai erau de adăugat şi cele de dimineaţă, şi-şi instalară tabăra pe un tăpşan, la adăpost de vânturi sau de eventuale surprize, pentru că singura cale de acces era cărarea pe unde se suiseră acolo. Făcură focul, încălziră mâncarea şi conversaţia cu Rajiv fu singurul divertisment.

Gardianul era îndrăgostit de ţara lui. Îşi amintea cum, cu ani în urmă, avusese grijă de mama Indirei, până la dispariţia ei neaşteptată. Pentru el, nimic nu a mai fost la fel din ziua aceea.

Acum se simţea iarăşi o persoană importantă.

— Focul acesta şi strălucirea lui nu vor trece nebăgate în seamă, zise David. Va trebui să facem de planton. Nu vreau să-mi taie gâtul în timp ce dorm.

— Câte o oră fiecare, pe rând, încuviinţă Joa.

Intrară în corturi. Unul pentru bărbaţi, unul pentru femei. Nu trebuia să se încarce cu mai multă greutate decât cea necesară.

Ultima privire a lui Joa se îndreptă spre David.

Sărutul ei mental era ceva minunat.

7

Joa ar fi vrut să nu i se şteargă din minte ultimul vis şi nu reuşea.

I se disipa din memorie.

Îşi amintea că fusese plăcut, dar nimic altceva. Şi-şi mai dădea seama şi de faptul că e adormită, pentru că nu era conştientă de nimic în afara acelei senzaţii deosebite. Dormise prin atâtea părţi în ultimele luni din viaţa ei, că nu mai ştia unde dormea decât dacă deschidea ochii să se uite.

Nu voia să-i deschidă.

„Clic”-ul metalic venea din altă parte.

Nu din minte, ci din afară.

Apoi contactul rece cu ţeava armei.

Şi acum chiar putea să-şi dea seama că este vorba despre o armă, cu o secundă înainte de a deschide ochii şi a vedea cu ochii ei pericolul.

Cei doi bărbaţi se aflau la intrarea în micuţul cort. În spatele lor, îi văzu pe ceilalţi, poate doisprezece sau mai mulţi. Îi prinseseră pe David şi Rajiv, legaţi şi în genunchi. Privi spre stânga şi o zări pe Amina care mai dormea.

Unul dintre bărbaţi o atinse cu puşca în fesă.

— Să nu faci nimic, o preveni Joa atunci când deschise ochii. Dacă ne apărăm, nu mai dăm niciodată de Indira.

Din ochii Aminei izvora un şuvoi de scântei.

Dar se opri.

Le-au scos afară. Dormiseră îmbrăcate, din cauza frigului, aşa că nu mai era nevoie de scandal ca să se poată îmbrăca acum cu bandiţii de faţă. Ultimul schimb la planton îi revenea lui Rajiv.

— Sunteţi întregi? îi întrebă pe el şi pe David.

— Da, oftă prietenul ei.

— Îmi pare rău, bălmăji indianul. M-au luat prin surprindere…

— Nu contează, stai liniştit.

Bărbatul care părea căpetenia grupului scoase un strigăt. Un ordin. Strigă în limba lor, dar şi într-o engleză primitivă. Să tacă din gură.

Joa nu tăcu.

— Am venit să-l vedem pe şeful tău, Mahendra Chaddraş.

Îi spuse iarăşi să tacă, urcând tonul şi apropiindu-se de ea.

Joa îl sfidă.

— Mahendra Chaddraş, repetă.

Banditul ridică puşca. Urma să i-o descarce în faţă sau în cap. Totul s-a desfăşurat foarte rapid. Dar chiar şi aşa, Joa a fost mai rapidă.

O mână invizibilă opri arma în sus preţ de o clipă. Apoi o smulse din mâinile lui.

Restul grupului făcu un pas înapoi. Cu toţii îşi îndreptară puşca spre ea.

Joa îi cuprinse cu o privire de gheaţă, pregătită, doar-doar i-ar fi trecut prin minte vreunuia să tragă. Nu avea nevoie de furie ca să acţioneze pentru propria apărare. Se comporta de parcă atunci puterile sale se activau singure. Cel puţin capacităţile ei de evitare a loviturilor şi a gloanţelor.

— Nu e tocmai rău, surioară, auzi vocea Aminei lângă ea.

Joa se concentră asupra şefului.

— Mahendra Chaddraş, îi repetă pentru a treia oară. Suntem prieteni. Nu vrem decât să vorbim cu el.

Toată scena îngheţă preţ de câteva secunde care păreau prea lungi. David şi Rajiv erau tot în genunchi, cu mâinile pe cap şi cu teama citindu-se pe feţele lor. Amina şi cu ea stăteau în picioare. Indivizii erau paisprezece, inclusiv şeful. Erau indieni, dar cu trăsături faciale diferite de cei din centru sau din sud. Mica ei demonstraţie de forţă se dovedi până la urmă cea mai bună carte de vizită.

Un nou ordin.

Să se pună în mişcare.

Îi ridicară pe David şi pe Rajiv. Câte un bandit ţinea pistolul îndreptat spre fiecare dintre ei. De Amina şi Joa se ocupară ceilalţi, dar de la distanţă, fără a se apropia la mai puţin de cinci metri. Alţi doi, fără prea multă grijă, adunară corturile de campanie şi genţile de voiaj, ca să nu lase nicio urmă vizibilă. Au fost atenţi în special la telefoanele mobile, ca să nu poată da niciun telefon să ceară ajutor, în caz că i-ar fi scăpat cumva din vedere. Au călcat în picioare resturile focului şi gata. Şeful bandei le-a aruncat o ultimă privire intensă, plină de temere şi suspiciuni. Apoi s-a aşezat în fruntea coloanei şi se puseră în mişcare.

Nimeni nu mai scoase o vorbă timp de o oră şi jumătate.

Nu au luat-o prin vale, ci prin munţi, urcând necontenit, uneori foloseau chiar mâinile ca să se prindă de ceva, din cauza terenului abrupt, alteori se lăsau să alunece pe fund pe povârnişuri, fără cel mai mic risc de a se rostogoli la vale. Banditii păstrau o distanţă prudentă faţă de ei. Accidentarea terenului era excepţională, cu zeci de pârâiaşe care le tăiau drumul. În partea cea mai ascuţită a unui colţ de stâncă, aparent inaccesibilă, văzură primul om care stătea între două stânci care îi serveau drept punct de observaţie. Le era foame, dar îi deranja şi mai mult setea, pentru că răcoarea de la început trecuse atunci când apăru soarele, iar setea se acutiza şi mai mult din cauza efortului.

Mai trecură pe la două posturi de control înainte de a ieşi pe o esplanadă nu foarte largă, unde se întâlniră cu încă vreo doisprezece bărbaţi.

O mică armată.

Acolo i-au oprit.

— Mi-e asta nu-mi place deloc, cugetă David cu voce tare.

— Nici măcar nu ne-au legat la ochi, fu de acord şi Rajiv, şi asta înseamnă că ne vor omorî.

— Dacă ne-ar fi legat la ochi, ne-am fi prăvălit pe undeva pe drum, le atrase atenţia Joa.

Amina zâmbea.

— De ce râzi? se miră tânărul.

— Când le zburăm armele? zise ea, oprind-o pe Joa.

— Îţi place asta? se miră noua ei soră mai mare.

Fata iordaniancă dădu din umeri.

N-au mai putut să-şi vorbească foarte mult. Şeful trupei reapăru aproape imediat. Le făcu un semn şi tuspatru se puseră în mişcare, urmaţi de mai mulţi indivizi care ţineau puştile îndreptate spre ei. Pătrunseră într-o peşteră de dimensiuni mari. Aproape de intrare, văzură un alt bărbat aşezat pe mai multe covoare şi sprijinit pe câteva perne foarte colorate, decorate cu paiete. Cei care îi supravegheau se opriră la o distanţă prudentă, aşa că se apropiară fără probleme. Era un tip atractiv, cu părul negru ciufulit, ochii reci şi o uimitoare transparenţă, buze frumos conturate pe o mandibulă puternică, mâni mari, pielea creolă.

Era Mahendra Chaddraş, banditul din Valea Task.

Îi privi cu interes, mai ales pe ele, încercând să nu se arate impresionat.

Frumuseţea extraordinară a Aminei, seninătatea lui Joa.

Asemănarea aceea uimitoare cu…

— Cine sunteţi? îi întrebă într-o engleză corectă.

— Amina, David, Rajiv, iar eu sunt Joa, facu ea prezentările.

— Pentru ce voiaţi să mă vedeţi? Vă puneţi chiar aşa viaţa în pericol?!

— Căutăm o femeie.

— Aici nu e nicio femeie, replică imediat.

— Ne-ai privit fix. Ştii că semănăm cu ea.

Acum nu le mai spuse nimic.

Doar le susţinu privirea.

— Unde este Indira Pradesh? – întrebă Joa.

Mahendra Chaddraş tăcu în continuare.

— Hai! făcu Joa un gest de nerăbdare. Eu sunt sigură că deşi afişezi calmul acesta nu-ţi place să pierzi timpul. Doar n-am călătorit atâta pentru nimic! Trebuie să vorbim cu ea! Este sora noastră!

Sprâncenele banditului urcară câţiva milimetri.

Joa scoase cristalul.

— Ăsta îţi spune ceva?

Şi chiar că îi spunea ceva. Lui Mahendra Chaddraş aproape că i se tăie respiraţia.

— Dă-mi piatra aia, întinse mâna dreaptă spre ea.

— Nu.

— Vrei să-ţi tai gâtul ca să nu fiu nevoit nici măcar să ţi-o smulg din mână?

— Tu nu poţi să ne faci nimic, Joa juca tare. Poate ţi-a povestit şi omul tău cum i-am smuls arma din mână fără să-l atingem. Probabil îţi pui o mulţime de întrebări, dar adevărul e că ne aflăm aici după ce am parcurs mii de kilometri ca să o vedem pe Indira, femeia care te-a vindecat tocmai cu puterile ei şi a părăsit lumea ca să se ascundă în munţi. Spune-ne unde este, plecăm şi gata! Ba chiar îţi lăsăm şi banii pe care îi avem asupra noastră ca să scoţi şi un beneficiu! O vrem pe ea!

— Banii voştri sunt deja ai mei, păru el dispus să întindă la maximum coarda acelui duel din vorbe, în timp ce mintea căuta în grabă un artificiu.

Una dintre pernuţe ţâşni de sub el, de parcă cineva invizibil i-ar fi tras un şut. Se opri în mâinile Aminei. O luă, o lăsă pe pământ şi se aşeză pe ea.

— Sunt obosită, zise ea, şi nimic mai mult.

Pentru prima dată, până şi Joa mijea un surâs.

Dar nu zâmbi.

Mahendra Chaddraş se foi neliniştit.

— Nu suntem un pericol pentru tine, continuă Joa. Indira este sora noastră, dar ea deocamdată nu ştie. Lasă-ne să o vedem sau spune-ne unde este. Poate că vei avea şi tu un beneficiu din toate astea, sau poate nu ştii că nimic nu se întâmplă fără un motiv anume?

— Indira Pradesh e o femeie sfântă, se lăsă el convins.

— Şi noi.

— Ea e regina mea.

Aveau acum în faţă o imagine nouă: a unui bărbat probabil îndrăgostit.

Banditul şi zeiţa.

— Se află într-o peşteră, nu departe de aici, în vârful muntelui, anunţă Amina, privindu-l în ochi cu o fixitate sfredelitoare. Trăieşte singură şi izolată.

Şi Joa văzu totul, ca şi cum, deodată, gândurile lui Mahendra ar fi fost transparente. Pentru prima dată înţelese că uneori frica şi nesiguranţa făceau posibilă pătrunderea în mintea celorlalţi. Atunci când coborau garda, când şovăiau, când deschideau o breşă…

— Putem merge şi fără tine, se sculă Amina în picioare.

— Nu, aşteptaţi, spuse imediat banditul.

Acum, învins, preluă el iniţiativa şi merse în faţa grupului până la ieşirea din grotă.

8

Îi conduse chiar el. Bărbaţii care îi escortau închideau alaiul cu puştile pregătite, pentru cazul în care vreunuia dintre ei i-ar fi trăsnit ceva prin cap. Oricum, deja se răspândise zvonul despre ceea ce s-a întâmplat atunci când i-au arestat. Felul în care puşca fusese smulsă din mâinile căpeteniei. Aveau priviri prudente, pline de respect. Îi considerau *devils,* diavoli.

Nu a fost un marş uşor. Era cel mai înalt munte din zonă şi aproape pleşuv. Drumul, peste stânci şi povârnişuri, era mai rău decât cel care îi adusese până acolo. Sau Indira trăia într-adevăr ruptă de lume, sau Mahendra o ţinea departe, la fel ca pe o comoară într-un cufăr sau precum tabloul pe care colecţionarul îl savurează numai el, în întunericul nopţii. Fiecare pas însemna un efort şi, cu cât urcau mai mult, cu atât îi apăsa şi mai tare umiditatea care umplea aerul. Habar nu aveau la ce altitudine s-ar fi putut afla, dar simţeau că oxigenul începe să lipsească, ceva neobişnuit, pentru că adevăraţii munţi se aflau dincolo de frontiera nepaleză. Soarele, limpede, străbătând o atmosferă nepoluată, începu să-i strivească, în vreme ce urca pe cer spre zenit.

Rajiv se opri primul.

— Apă, vă rog…

Au luat o pauză. I-au dat apă. Unul dintre paznicii înarmaţi avea o ploscă pe care toţi patru au secat-o. Acum purtau lupta din priviri. Mahendra Chaddraş o privea pe Amina, Amina pe David, David pe Joa, Joa pe Mahendra. De două ori banditul se oprise ca să o ajute pe micuţa iordaniancă. Şi nu era o întâmplare. Căţărându-se pe rocile acestea, la fel ca în ziua aceea când au văzut-o pentru prima dată, în timp ce dormea în coliba dogonilor[7], emana

[7] Dogonii, populaţie din Vestul Africii, de la cotul Nigerului, zonă celebră pentru aşezările sale construite din lut uscat la soare,

senzualitate ca un parfum misterios. Plantele carnivore sunt cele mai frumoase, dar degajă efluvii care reuşesc să atragă animalele pe care le înghit. Nu e cea mai bună comparaţie, dar e cea mai nimerită, cea care se potriveşte cel mai bine situaţiei. Ba chiar şi pe Joa o fascina puterea aceea. Inocenţa transformată în momeală. Frumuseţea care era în stare să tulbure orice temperament.

Amina era o operă de artă umană.

Dar şi o bombă imprevizibilă.

David se apropie de Joa.

— Ce se întâmplă aici? – o întrebă el.

— Banditul nostru a pus ochii pe Amina, îi atrase ea atenţia.

— Eu cred că e din cauza Indirei. Ne-au spus că era foarte frumoasă, nu? Poate seamănă ca două picături de apă.

— Fie cum o fi, astea sunt chestiuni care ne complică treburile, oftă Joa.

— Crezi că individul ăsta ne va lăsa să plecăm aşa, pur şi simplu?

— Habar nu am, dar prost nu e. Cunoaşte puterile Indirei şi acum le cunoaşte şi pe ale noastre. Totul depinde de ea, de reacţia ei, dacă ea ne va crede sau nu, dacă va fi de acord să ni se alăture nouă sau nu…

— Avem nevoie numai de cristal.

— Avem nevoie de ea.

— Cristalul ne este de ajuns, insistă David. Aproape că încep să cred că ar fi mai bine dacă nici nu ar mai veni. Şi aşa e destul de complicat să o ţinem în frâu pe Amina.

Joa o admiră pe sora ei.

— E superbă, nu-i aşa?

— Ar putea fi manechin sau actriţă. Când vom ajunge în Spania… nu reuşi el să-şi încheie fraza.

— Putem să continuăm? întrebă Mahendra Chaddraş.

— Mai avem mult până ajungem? – zise David.

— E chiar aici deasupra, luă Amina iniţiativa. E în peştera asta de pe coama muntelui.

---

monumente ale UNESCO.

Priviră acolo unde arăta fata. Distanţa în linie dreaptă era de mai puţin de o sută de metri, dar de fapt ca să ajungă la obiectiv, trebuia să întreprindă o escaladă în toată regula. Bandiţii erau obişnuiţi, păşeau de parcă acela era mersul lor obişnuit. Ei, nu. Acum Mahendra mergea alături de Amina. David o ajuta pe Joa şi invers. Rajiv încheia cortegiul, gâfâind obosit, iar în spatele lui, indivizii care nu-i mai ţinteau cu arma, pentru că oricum le era destul de greu să-şi menţină echilibrul, chiar dacă erau obişnuiţi cu terenul acela.

Pe măsură ce intrarea în grotă se apropia de câmpul ei vizual, Joa se simţea tot mai speriată.

Momentul pe care îl aşteptase atât.

În cele din urmă, se împlinea.

Dar deocamdată nu ştia ce să-i spună.

Cum să o convingă.

Dacă Amina fusese dificilă, conflictuală, greu de ţinut în frâu, îi era teamă ca Indira să nu fie cu mult mai rea. Amina era o adolescentă, în fond. Indira era deja o femeie. Ea n-ar mai fi fost cea mai mare dintre ele două, ci fata mijlocie.

Toată lumea depindea de cuvintele pe care le va pronunţa în următoarele minute.

O greutate prea mare.

Închise ochii pentru o clipă, orbită de soare, şi reuşi să o vadă, ca şi cum s-ar fi aflat deja în peşteră. Să o vadă şi să o simtă. Atunci când deschise ochii, întâlni privirea Aminei.

Şi ea o văzuse.

— Ne aşteaptă, spuse fata.

— Te rog, ajută-mă, îi ceru Joa.

— De acord.

Îşi strânseră mâinile, dar adevărata unire o reprezentau zâmbetele lor, complice. Atunci Joa îşi dădu seama că şi pentru Amina toate acestea aveau o importanţă deosebită.

Cealaltă soră a ei.

Toată curiozitatea lumii sale, încă atât de copilărească, punea stăpânire pe ea.

Pentru că, în fond, Indira era şi ea tot o rebelă.

Mai făcură un ultim efort şi ajunseră la capătul ascensiunii. De acolo se vedea un peisaj impresionant, cu valea în zare, zona în care locuiau şi se ascundeau bandiţii la poalele muntelui, şi o nesfârşită întindere de relief vălurit şi verde de jur împrejur, aproape paradisiac, dar biciuit de soarele necruţător din pridvorul de sub acoperişul lumii. Era destul de rece, dar razele soarelui se dovedeau a fi totuşi calde. Partea mai rea era că nu puteau să-şi ţină ochii prea deschişi din cauza acelei intensităţi extraordinare a luminii.

— De ce trăieşte aici? – întrebă Joa.

— S-a izolat de lume, răspunse Mahendra.

— Pentru totdeauna?

— Asta nu ştiu. De ceva vreme e tăcută, meditativă.

Poate de la sosirea navei, atunci când cristalul şi-a schimbat culoarea pentru prima dată.

Deodată Mahendra Chaddraş nu mai părea un bandit, şi nici biciul văii Taskului. Deodată era o legendă vie, poate ultimul dintre bandiţii unei Indii cu faţa spre viitor, dar prizonieră a trecutului. Acolo, între munţi, profilată pe albastrul intens al cerului, figura sa dobândea nuanţe eroice. Nu fu decât o halucinaţie fugară. Oarecum romantică, pentru că în fond şi la urma urmei nu ştia nimic despre el.

— Am să intru eu singur, preluă bărbatul iniţiativa. Nu-l opriră. Îl văzură intrând în peşteră şi aşteptară să se întoarcă. Nu întârzie mai mult de două minute. Când reapăru, arătă cu mâna spre ele.

— Puteţi intra.

Joa se întoarse către David. Abia dacă îi atinse mâna. Amina se îndrepta deja spre intrarea în peşteră. O prinse din urmă la intrare şi parcurseră scurtul drum împreună.

La vreo cinci metri, scăldată în lumina piezişă care pătrundea prin crăpătura de la intrare, dar şi printr-o alta situată deasupra capului ei, descoperiră figura aşezată în genunchi a unei femei întoarse cu spatele în poziţia zen.

Indira Pradesh.

9

Joa veni prin partea stângă. Amina prin dreapta. Indira era cu ochii închişi, mâinile sprijinite pe genunchi şi degetul mare şi arătătorul unite. Lumina de la asfinţit se cernea deasupra capului ei, în timp ce aceea care pătrundea pe intrarea peşterii forma un halou vrăjit, care se profila deasupra ei. Purta un sari vechi, decolorat, de parcă frigul din peşteră nu ar fi reuşit să-i pătrundă în oase. Prima surpriză o avu Joa, când îi zări chipul.

O copie fidelă a Aminei, doar că mai în vârstă, mai maturizată, mai formată, senină, fără acea sălbatică exuberanţă care o împodobea pe adolescentă.

Aproape că îi era teamă să pângărească acea linişte, acea pace.

— Indira?

Nu primi niciun răspuns.

Poalele sariului se răsfirau roată în jurul siluetei sale. Era ceva ciudat în pliuri, de parcă ea ar fi fost aşezată pe ceva nu foarte înalt.

Până ce şi-au dat seama că de fapt ea levita.

Acum nu mai voiau să-i tulbure liniştea.

Mai trecură câteva secunde.

Indira coborî, uşor.

Şi în cele din urmă, deschise ochii.

Când le privi, pe chipul ei nu se citea nicio emoţie. Mai întâi, o privi pe Amina. Apoi pe Joa. Le privi pe amândouă cu atenţie, urmărindu-le fiecare trăsătură a feţei şi sorbindu-le din priviri cu trup şi spirit. Îşi dădea prea bine seama de asemănare, uluitoare, şi, chiar dacă nu stătea în faţa unei oglinzi, se putea vedea chiar pe ea reflectată în chipurile musafirelor. Singura diferenţă era că Indira avea pielea mai îmbătrânită, de soare, de traiul dur de la munte sau din cauza stilului de viaţă pe care îl dusese.

Joa era surprinsă de stăpânirea ei de sine.

— Nu eşti curioasă, măcar? vorbi în cele din urmă pentru că nu mai era în stare să se abţină în faţa tăcerii care o apăsa.

— Tu eşti curioasă? îi răspunse într-o engleză fără niciun fel de accent.

— Da.

Indira o studie mai atenta.

— Ai o piele frumoasă, mâinile moi, ochii curaţi şi, chiar dacă nu porţi bijuterii pentru că nu ai nevoie de ele, ai clasă şi emani bunăstarea lumii de unde provii, zise rar. Şi eşti şi tânără. Îţi poţi permite luxul de a fi curioasă.

Amăreala ei îi aduse aminte de sarcasmul Aminei.

Fata stătea tăcută şi o observa întruna, serioasă.

— Aş putea să te întreb ce cauţi aici, şovăi Joa.

— Eu trebuie să vă întreb ce căutaţi voi aici.

— Am venit să te căutăm.

— Pentru ce?

— Suntem surori.

— Nu-i adevărat.

— Şi asemănarea?

— Sunt multe motive care pot sta la baza unei asemănări, zâmbi ea condescendent din colţul buzelor. Poate au fost inseminate trei ovule ale aceleiaşi femei în cadrul unui experiment ştiinţific.

Joa nu ştia pe unde să contraatace.

— Ştii cine eşti, Indira?

— Da.

— Spune-mi.

— Sunt o femeie care nu mai caută nimic.

— Asta e imposibil. Mereu căutăm câte ceva, mai ales atunci când suntem vitregiţi de răspunsuri.

— De mult am renunţat să mai caut răspunsuri.

— De aceea te afli aici, în creierii munţilor, departe de oricine, printre bandiţi, fugind de lume?

— Eu nu fug.

— Poate eşti obosită sau sătulă de tot. Dar tocmai acum am apărut şi noi, Amina şi cu mine, şi acum ai prilejul să afli adevărul, povestea ta, pentru că nu vom pleca până nu

îţi povestim totul şi până nu ne asculţi.

— Doar pentru atât?

— Dar şi pentru că avem nevoie de tine.

De data asta ridică din sprâncene.

— Cum te cheamă?

— Pentru prieteni, Joa. Ea este Amina.

— De unde sunteţi?

— Eu m-am născut în Barcelona, Spania, iar Amina în Iordania. Dar partea importantă nu este unde ne-am născut noi, ci mamele noastre, pentru că cele trei au ajuns pe Pământ la finele lui noiembrie 1971, în mijlocul unor mari furtuni, şi toate trei au fost adoptate de nişte femei care, într-un mod deloc întâmplător, nu aveau copii şi trăiau în sărăcie. La 15 septembrie 1999, mamele noastre au dispărut fără urmă.

Reuşise să-i trezească interesul.

— În aceeaşi zi…?

— Da.

— Ai spus că suntem surori.

— E o formă de a privi lucrurile.

— Ce vrea să însemne „au ajuns pe Pământ”?

— Mamele noastre nu erau fiinţe omeneşti. Au fost trimise aici, împreună cu alte 49 de fete, de către o rasă extraterestră, superioară, cu scopul de a preleva informaţii despre Pământ. Rasa aceasta mai fusese aici înainte, cu sute, mii de ani. Atunci când s-au întors, nimic nu mai era la fel şi au vrut să-şi reactualizeze cunoştinţele. La cincisprezece mii de zile după ce le-au lăsat aici pe cele cincizeci şi două de fete, numite fiicele furtunilor, o navă s-a întors după cele patruzeci şi nouă care se mai aflau în lumea noastră. Asta s-a întâmplat la finalele lunii decembrie a anului trecut, în Chichén Itzá, în Mexic. Numai cele trei mame ale noastre au avut copii, poate încălcând nişte reguli, poate pentru că au fost nişte excepţii, poate accidental… Ceea ce e sigur este că după ce au devenit mame şi-au pierdut o parte din energie, care ne-a fost transmisă nouă, şi din această cauză au fost transferate înapoi în lumea lor, în acea zi de 15

septembrie.

— De unde ai scos toată povestea asta? – parcă o luă Indira în râs.

— Nu ai fost niciodată bolnavă, ai puteri, precum cea de a levita pe care ai experimentat-o acum un moment, înveţi orice cu o deosebită uşurinţă, limbi străine sau chestiuni de îndemânare, care pentru alţii ar fi cu mult mai greu de însuşit. Şi mai presus de toate acestea, te simţi rău, neadaptată, aproape un monstru.

— Şi voi aveţi puteri neobişnuite?

Amina, însă, nu-i zise nimic. Nu făcu decât să privească o piatră şi să o deplaseze până la picioarele Indirei.

— De mult timp am renunţat la mişcatul pietrelor, o luă ea peste picior.

— Vrei alt fel de demonstrație? o provocă fata.

— Hei, ridică Joa o mână. Doar nu am străbătut jumătate de lume în căutarea ta ca să ne apucăm de jocuri.

— Acum m-ai găsit. Ce vrei?

Nu voia să-i spună încă. Mai întâi, era nevoie ca Indira să aibă încredere în ea.

Să o creadă.

Şi nu era sigură că reuşise.

— Timp de ani şi ani, o organizaţie ai cărei membri se autointitulau gardieni le-a protejat pe cele apărute în acel noiembrie 1971, atunci când oamenii de ştiinţă au descoperit legătura lor cu furtunile respective şi au înnodat firele de rigoare. Doar protecţie, fără să se amestece în vieţile lor. O altă organizaţie, judecătorii, avea pretenţia de a se folosi de ele ca să-i distrugă pe extratereştri atunci când aveau să sosească. În cazul nostru, atunci când au dispărut mamele noastre, a fost diferit. Gardianul meu a avut el grijă de mine în locul mamei mele, dar ai voştri v-au pierdut urma. Amina a fost internată într-un spital de nebuni, iar tu, din câte am aflat, ai ajuns şi tu în închisoare atunci când harul tău de vindecătoare a devenit prea periculos.

— M-ai urmărit?

— Până aici.

— Ceea ce cauţi este probabil foarte important, surioară, pronunţă Indira ultimul cuvânt cu subînţeles.

— Te-aş fi căutat oricum, ca să fim împreună. Acum este vorba însă despre ceva mai grav.

— Ce este? îşi puse ea braţele în sân.

Joa scoase talismanul din sân şi-l deschise ca să-i arate cristalul.

Indira nici nu clipi.

— Amina.

Şi fata îi arătă cristalul ei.

Pentru a doua oară, tânăra născută în India schiţă un zâmbet lipsit de veselie.

— Tu ai cristalul? o întrebă Joa aproape ţinându-şi respiraţia.

Răspunsul întârzia să vină.

— Şi dacă e aşa cum spui, ce?

— Ai încredere în noi?

— Nu.

— Nu ne crezi deloc?

Încă un răstimp de tăcere.

— Ba da, păru ea că se dă bătută pentru prima dată. E absurd, incredibil, dar se potriveşte cu presimţirile mele, cu întrebările pe care mi le puneam, cu ăsta, şi arătă spre cristal.

— Pot să-mi deschid mintea şi să te las să pătrunzi înăuntru.

— Nu mă interesează minţile altora. În toate nu văd decât dispreţul lor, se plânse ea supărată, m-am săturat de mult de prostiile astea.

Amina scoase un uşor bufnit de sarcasm.

— De câţiva ani buni, pământul este supus unei schimbări climatice teribile şi continue. Oricât de izolată ai fi, ştii şi tu asta, continuă Joa hotărâtă să nu se mai oprească atunci când o văzu că încuviinţa. Peste câteva săptămâni, Soarele va suferi o explozie cu mult mai puternică decât toate exploziile pe care le-a mai avut până acum. Va proveni nu numai din scoarţă, cum se întâmplă de obicei, ci chiar din interior. Efectele se vor face simţite

imediat pe faţa Pământului, pentru că în câteva minute descărcarea electrică va ajunge până la noi, iar fulgerele care vor proveni din această descărcare electrică vor deregla totul. Va avea loc o pană tehnologică, comunicaţiile vor fi dereglate, sateliţii artificiali vor fi afectaţi… şi peste câteva zile axa Pământului se va deplasa între două şi cinci grade, drept urmare se vor deplasa şi polii, va începe dezgheţul calotei, zone importante de pe suprafaţa planetei vor fi acoperite de ape şi o parte din populaţia lumii va suferi consecinţele plătind cu viaţa.

Dacă explicaţia originii sale abia se reflectase în privirea ei, aceea a sfârşitului lumii nu binemerită nicio sclipire.

— De unde ştii tu lucrurile astea?

— Acum puţin timp, am descoperit o poartă, un culoar de comunicare cu *ei,* în Egipt. I se spunea Crucea Nilului. Am călătorit cu mintea prin spaţiu, până acolo unde se află *ei,* în constelaţia Orion. Am vorbit cu părinţii mei şi Amina a vorbit cu mama ei. *Ei* ne-au povestit totul.

— Ai vorbit…?

— Da.

Păru impresionată.

— Aş putea să merg şi eu în locul acela din Egipt?

— S-a distrus atunci când eram acolo.

Strânse din măsele. Două linii oblice încordate i se observau pe ambii obraji.

— Indira, cele trei cristale ale noastre, plus al patrulea pe care l-am găsit în Africa, şi un al cincilea pe care trebuie să-l găsim în Tibet vor putea evita ca schimbarea axei Pământului să aibă loc, continuă Joa. Trebuie să le ducem în locul unde rasa noastră a avut prima bază de pe Pământ, Stonehenge, în sudul Angliei. Acesta este adevăratul punct zero al Pământului, iar cele cinci cristale, laolaltă, conţin atâta energie încât să poată reechilibra deplasarea care se apropie. Partea rea este că timpul ne presează, pentru că este vorba despre săptămâni, câteva. Nici măcar luni.

Indira Pradesh îşi ridică bărbia şi trase puternic aer în piept.

— Sfârşitul lumii, zise ea.

— Oarecum. Da.

— Şi noi..., le cuprinse pe amândouă deschizându-şi braţele.

— Cristalele noastre şi noi, da, zise iarăşi Joa.

— Crezi că apele acestui dezgheţ vor ajunge până aici?

— Te gândeşti numai la tine?

Indira îi înfruntă greutatea privirii.

— Aici nu ai de niciunele, vorbi deodată Amina.

— Am pacea.

— În mijlocul unui grup de bandiţi?

— Sunt mai buni decât orice persoană pe care am cunoscut-o până acum.

— Eşti femeia lui Mahendra Chaddraş? întrebă Joa.

— Nu, răspunse ea repede.

Joa nu o mai lăsă pe Amina să vorbească.

— Trebuie să vii cu noi, fu mai directă decât fusese până în momentul acela. Atunci când o să ne terminăm misiunea, îţi jur eu că nu-ţi va lipsi nimic. Vei avea şi libertatea ta, şi bani ca să trăieşti. O şansă extraordinară.

— Nu.

— Avem nevoie de tine!

— Aveţi nevoie de cristal.

— Toate trei împreună suntem mai puternice decât şi-ar fi putut vreodată închipui cineva!

— Aveţi nevoie de cristal, repetă ea cu mai mare aplomb, căci, din partea mea, puţin mă interesează ce se întâmplă cu lumea asta. Nu am nicio datorie faţă de nimeni. Iar dacă ceea ce mi-aţi povestit este adevărat şi dacă mama era din altă rasă, cu atât mai puţin, chiar dacă tata o fi fost om.

— Nu-i foarte drept aşa.

— Mie îmi vorbeşti despre dreptate?! Din ochii ei ţâşneau scântei. De douăzeci de ani suport orice numai dreptate nu! Toată viaţa mea! Nu-mi vorbi mie de dreptate, fată de bogătaş!

— Şi Amina a avut o viaţă nedreaptă şi se află şi ea aici!

Îi aruncă o privire plină de superioritate.

— E doar un copil!
— Cui îi spui tu copil?! – se răsti fata.
— Ajunge! le despărţi Joa pentru prima dată. Nu sunteţi întregi la minte? Aveţi chef de un război aici între noi trei, sau ce?! Ne apucăm de mişcat la obiecte? Doar nu suntem atât de proaste la cap!? Lumea întreagă este în pericol şi, chiar dacă poate părea un film prost, numai noi avem soluţia pentru viitor! Noi!
— Au să-mi facă un monument şi or să-mi dea medalii, o ironiză Indira.
— Nimeni nu va şti nimic, niciodată, zise Joa cu durere. Asta nu înseamnă…
— Lumea asta pe care vrei să o salvezi este aceeaşi care m-a condamnat încă din copilărie, mai întâi spunând că eram o *paria*, apoi lăsându-mă orfană, iar apoi expulzându-mă pentru că eram diferită; aceeaşi lume care m-a marcat şi umilit până ce m-a adus aici, cuprinse întreaga peşteră cu privirea, deschizându-şi braţele.
— De ce vindecai lumea dacă o dispreţuiai?
— Aveam putere, iar puterea este bună. Acum se uita iar la Amina. Te face să te simţi superioară.
— Şi ai să rămâi aici pentru totdeauna, numai cu puterea ta? – insistă Joa.
— Nu ştiu, făcu un gest nedesluşit.
— Atunci când lumea venea la tine o făcea pentru că ei credeau în persoana ta.
— Eu nici nu prea făceam mare lucru. Superstiţia e mai puternică decât forţa mea.
— Indira, nu-ţi dai seama că acum nu vei mai fi singură?!
Izbucni într-un hohot de râs, fără nicio urmă de bucurie.
— Carevasăzică vom fi o familie? oftă adânc.
— Da.
— Noi trei?
— Şi David. E acolo afară, zise Amina.
— Cine e David? întrebă Indira.
— Bărbatul ei, vorbi iarăşi fata.
— Nu e bărbatul…, îşi dădu seama că termenii contau mai puţin. Indira, de ce nu vrei să reunim cele patru

cristale? Ele ne vor indica drumul spre al cincilea. Trebuie să te convingi că…!

— Nu mai am cristalul!

Era un strigăt, dar şi un sentiment ciudat.

Suna a disperare şi a vinovăţie.

Joa aproape că rămase cu răsuflarea tăiată.

— Minţi… şopti ea.

— Nu-l mai am! ţipă iarăşi Indira. La ce ar fi trebuit să-l păstrez?! Atunci când mi-a fost foame, nu mi-a dat el de mâncare, aşa că a trebuit să-l vând!

Vorbea serios.

Foarte serios.

— Cui? Dezamăgirea lui Joa era covârşitoare.

— Unui comerciant din Katmandu. Mi l-a văzut într-o zi agăţat la gât. Mi l-a cerut să-l vadă, să-l atingă… Mi-a spus că era un colecţionar şi mi-a oferit destul de mulţi bani pentru el. Şi atunci de ce să nu-l vând?! Mama a fost găsită cu cristalul ăsta lângă ea, da, şi ce? Parcă numai atât aveam de la ea?! Pentru mine nu însemna nimic! L-am vândut ca să mănânc şi am şi uitat de existenţa lui! Am uitat… până azi!

— Ştii unde locuieşte omul acela?

— Da!

— Putem merge la el?

Indira schiţă un zâmbet leneş. Furia ei se domoli deodată.

— Nu te dai bătută niciodată, surioară? – accentuă ea pe ironia de final.

— Putem?!

Aşa se încheie conversaţia.

Se ridică în picioare şi merse spre ieşirea din peşteră.

— Lăsaţi-mă în pace, fură ultimele sale cuvinte. Nimic nu mai are sens, nimic! Mâine au să vă ducă înapoi în vale. Şi mulţumiţi-le că nu vă omoară!

Ieşi afară.

Îi văzu pe David şi pe Rajiv.

Mai ales pe David.

Nu a fost decât o fracţiune de secundă, o privire, o rază

fugară, înainte de a continua să se depărteze de ei în timp ce inşii care îi conduseseră până acolo îşi îndreptau iarăşi armele spre ei ca să-i conducă în vale.

— Mulţumiţi? Vocea lui Mahendra Chaddraş sună precum un bici.

10

Un alt răsărit de soare.

O zi diferită.

Joa merse până la intrarea în peştera pe care le-o alocaseră pentru a-şi petrece noaptea. Era o lumină frumoasă, le fel de frumoasă precum cea a răsăritului din Varanasi. Dacă acolo lumina era roşiatică, aceasta era albăstrie. Cu mentalitatea ei occidentală, primul lucru la care s-a gândit a fost la un duş sănătos sau la o baie. De două zile nu se mai schimbase şi nu se spălase temeinic. Nu se simţea tocmai murdară, doar jenată.

Se sprijini de peretele stâncii şi rămase uluită de frumuseţea şi de seninătatea peisajului.

Nu le puseseră niciun paznic de planton la gura peşterii. O chestiune de încredere sau poate siguranţa că nu vor face nimic, şi cu atât mai puţin acum că le luaseră telefoanele mobile. Cu o zi înainte, da. De fiecare dată când ea încerca să revină sus ca să vorbească cu Indira, unul sau doi bărbaţi înarmaţi îi zădărniceau încercarea. Ajunse să simtă furia necesară pentru a se confrunta cu ei, să le zvârle armele sau să le strice, ba chiar să-i lase să tragă ca să le arate că le putea opri gloanţele. Nu era vorba despre doi oameni, ci despre toată banda; şi erau cel puţin vreo patru duzini, fără să-i mai pună la socoteală pe cei pe care probabil nu-i vedea. Prea mulţi. Bătăioasă, Amina îi propuse să se confrunte cu ei amândouă deodată.

— Vrei să o impresionezi pe sora noastră mai mare? – o ironiză intenţionat Joa.

Drept urmare, fata se cufundă supărată în tăcere.

Fie cum o fi, totul era pierdut.

Fără Indira, dar, mai ales fără cristal.

Ar fi de ajuns cel din Tibet ca să poată să domolească efectele impactului razelor solare şi să reuşească să reţină axa terestră ca să nu se deplaseze atât de accentuat?

Nu, mama îi spusese că într-adevăr cristalul din Tibet era cel mai puternic, dar şi că avea nevoie de cele patru pentru a ajunge la el, iar din cele cinci să formeze o stea.

Steaua.

Privi spre cer.

— Mamă, ajută-mă, îi ceru ea şoptind.

Se simţea zdrobită, mai mult decât învinsă. Zdrobită pentru că era responsabilă de eşecul acestei misiuni, dar era afectată şi în calitate de soră, deoarece nu era în stare să o convingă pe Indira de necesitatea reunirii forţelor lor.

Şi cu Amina fusese dificil.

Dacă nu ar fi fost întâmplarea cu crucea Nilului şi reîntâlnirea în acel culoar, nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Indira era diferită.

O stâncă.

Îşi trecu palmele peste ochi şi şi-i frecă cu forţă ca să îndepărteze resturile somnului de pe pleoape. Dormise puţin şi rău. Puţin, pentru că era cu minţile oriunde numai acolo nu, şi rău, pentru că nu erau condiţiile ideale. Bandiţii nu avură politeţea de a-i înapoia lucrurile. Singurele obiecte pe care le avea cu ea, erau cele personale, documentele, paşaportul, cărţile de credit şi banii, pe care în mod inexplicabil încă nu li-i luaseră.

Nici Mahendra Chaddraş nu se arătase măcar.

Aşa încât îşi petrecură acele ore ca şi cum s-ar fi aflat într-un balon de săpun.

Munţii nu erau grozav de înalţi, dar soarele avea să mai întârzie un pic până să se arate pe crestele lor. Totuşi, lumina zilei se făcea deja simţită şi creştea clipă de clipă transformând fiecare umbră într-o imagine vizibilă, fiecare ungher misterios într-o simplă piatră cu formă capricioasă şi fiecare pericol neştiut într-un zâmbet de uşurare. La vreo trei sute de metri, îl zări pe unul dintre indivizii care făceau de planton în locul de unde, printr-o posadă, se făcea accesul la platoul cu peştera. Avea puşca alături şi se întindea cu gesturi leneşe, dovadă că nu prea era atent la slujba lui.

O viaţă dură.

Auzi un foşnet alături.

— Bună, draga mea. David o sărută pe gât.

Ea se întoarse şi îi oferi buzele fără să-i mai pese că nu se spălase pe dinţi.

Amândoi se lăsară în voia dragostei încât au uitat pentru o clipă de ceea ce-i înconjura.

Apoi rămaseră îmbrăţişaţi.

— E ceva impresionant, şopti David.

— Şi eu mă gândeam la fel înainte să vii tu.

— Cum te simţi?

— Rău, îi spuse ea sincer.

— Plecăm?

— Ne rămâne altceva de făcut?

— Nu credeam că te vei da bătută atât de repede.

— Nu e vorba că mă dau bătută, zise Joa cu umerii plecaţi. Dacă aş avea cristalul…

— Putem pleca după el.

— La Katmandu?

— De ce nu?! nu avem nevoie decât de un nume.

— Şi dacă nu îl mai are?

— Şi acum cine face pe avocatul diavolului?

Joa privi spre creştetul muntelui, înspre peştera Indirei.

— Te doare la fel de mult faptul că ai pierdut-o pe ea, cum te durea că nu poţi să îndeplineşti misiunea cu care te-au însărcinat părinţii tăi, spuse el.

— Ai văzut-o?

— Câteva secunde, atunci m-a privit şi a trecut pe lângă mine.

— Cum ţi s-a părut?

Se simţea ciudat. Nu-l întrebase în după-amiaza zilei trecute.

— Ce să zic. E o altă Amina.

— Mai femeie.

— Dar şi mai înverşunată, şi mai amărâtă. Ochii ei m-au îngheţat. Ca şi cum m-ar fi străpuns dintr-o parte în alta.

— Amândouă au crescut lipsite de iubire. Eu sunt o privilegiată că te am. Privi şi David spre vârful muntelui.

— Crezi că ne vor lăsa să o vedem înainte de a ne

conduce în vale?

— Nu. Trebuie să facem ceva.

— Să ştii că nu va fi deloc uşor.

— Ea ştie că nu mă voi da bătută. Şi poate s-a mai gândit peste noapte. Pentru numele lui Dumnezeu, ce viaţă duce aici! Nu e nicio speranţă!

— Dar nici ceea ce îi oferi tu nu e tocmai uşor de acceptat. E o lume pe care nu o cunoaşte, ba chiar pe care o urăşte. Tu crezi că aşa, deodată, va locui în Barcelona, într-un apartament plătit de tine, şi se va comporta ca o fată normală, se va duce la cinema, la teatru, la un chef, îşi va face prieteni, va avea un iubit…? Şi nu uita de puterile acelea de pomină. Tu renunţi la ele, dar şi Indira, şi Amina au nevoie de ele ca să se simtă mai puţin frustrate. Amina e deja o bombă nearmată. Mai lipseşte să vină şi Indira.

Joa nu se mai uita spre munte. Îşi lăsase ochii în jos şi-şi plimba privirea prin valea îndepărtată, pe platoul din munţi, peste strâmtoare…

Nu-l văzu pe paznicul care, cu câteva secunde mai înainte îşi trosnea oasele.

Dar nu-l văzu nici pe cel care îl schimbase.

În schimb, zări sclipirea aceea, o strălucire iute, poate o reflexie de metal.

Reapăru un bărbat în aceeaşi poziţie, doar că îmbrăcat în uniformă, şi făcând gesturi cu mâna în jos.

Alţi bărbaţi parcă apărură din pământ şi alergară în sus, aplecaţi, în patru labe printre tufişuri, îmbrăcaţi cu aceeaşi uniformă şi înarmaţi.

— Vai de mine! şopti Joa.

— Ce-i?

— Vom fi atacaţi! Trebuie să îi anunţăm pe Amina şi pe Rajiv!

— Cum adică…?

Joa alergase deja spre interiorul grotei, numai vreo zece-doisprezece metri.

— Poliţistul acela probabil că ne-a urmărit gândindu-se că ar putea să se folosească de noi sau poate a intuit că vom da peste bandiţi sau ei peste noi! Poate o cunoştea pe

Indira şi a văzut asemănarea! Nu îi mai vorbi şi se întoarse să strige la cei doi indivizi care dormeau: Sus, în picioare! Ne atacă! Sus, haideţi, că trebuie să ieşim de aici!

— Joa, o opri David pentru o clipă. Acesta nu este războiul nostru! Dacă fugim…!

— Crezi că soldaţii aceştia vor trage numai în bandiţi? Priveau cu ochii căscaţi. Va avea loc un masacru şi nu vor fi martori! Vor spune că au venit să ne salveze şi că bandiţii ne-au omorât! Iar dacă nu, ne va omorî Mahendra Chaddrash, pentru că va crede că noi i-am condus până aici! Sunt prea multe gloanţe de oprit!

Amina şi Rajiv erau deja în picioare. Avantajul faptului că dormeau îmbrăcaţi era că puteau oricând să fugă. Îşi adunară lucrurile indispensabile, documentele şi banii. Nu mai era timp de altceva.

Se întoarseră la ieşirea din peşteră.

— Ce facem acum? întrebă Amina.

Lupta încă nu începuse, dar nu mai lipseau decât câteva secunde.

— Sus, zise Joa.

— Te duci după Indira? se alarmă David.

— Nu e numai din cauza ei, ci şi pentru faptul că jos nu avem nicio ieşire! Poate mai avem o şansă pe sus pe culme, pe partea cealaltă!

— Suntem undeva în fundul lumii…!

David rămase cu vorbele pe buze. Joa şi Amina fugeau la deal. Rajiv şovăi preţ de o clipă şi, privindu-le şi strângând din umeri, o luă pe urmele lor. Chiar dacă în cele din urmă fu ultimul care o apucă peste stânci, o ajunse imediat pe Joa din urmă şi o depăşi, ca să le ajute pe ea şi pe Amina dacă era nevoie.

Îşi întoarseră privirea în urmă atunci când ajunseră pe prima terasă şi observară clar cum se strângea cercul. Uniformele înţesau terenul. Din unele peşteri ieşeau primii bandiţi complet nepăsători şi neglijenţi.

Abia dacă aveau câteva secunde la dispoziţie.

— Hai, hai!

Piciorul lui Rajiv desprinse câteva pietre. Se rostogoliră

şi în linişteа dimineţii făcură un zgomot infernal. Ca şi cum s-ar fi produs o avalanşă pe munte. Iar ecoul îşi risipi undele amplificând, prin căderea altor pietre, rostogolirea primelor.

Unii bandiţi se uitară spre ei.

— Ei! strigă unul.

Fu primul care căzu doborât.

Oamenii legii, militarii, sau ce or fi fost cei în uniformă, n-au mai aşteptat alt semnal. Probabil au crezut că strigătul le era destinat lor, pentru că i-ar fi descoperit. Se auzi o împuşcătură. Şi bărbatul căzu la pământ deodată, cu vocea secerată.

Din acel moment, nu mai era timp de întrebări sau de surprize.

Ploaia de foc se abătu asupra taberei şi calmul deveni un haos tot aşa cum briza preschimbă linişteа în furtună.

— Nu vă uitaţi în jos! Urcaţi, urcaţi!

Două gloanţe au ricoşat în apropiere.

Joa şi Amina se întoarseră simultan. La picioarele lor, lupta se generalizase. Un singur individ trăgea asupra lor, confundându-i cu nişte bandiţi care încercau să scape.

— Mă ocup eu, zise Joa. Voi urcaţi mai departe.

— Tu trebuie să o convingi pe Indira, îi zise Amina, să o convingi sau să o iei cu forţa. Lasă-mă pe mine. Vă ajung într-o clipă.

— Bine, de acord, acceptă ea, dându-şi seama că avea dreptate. Dar ai grijă.

Amina îi zâmbi şmecheră.

— Eu?

Se auziră noi focuri de armă în direcţia lor. Fata ridică mâna. Era dificil ca gloanţele să o atingă, era prea departe. Chiar şi aşa, de data aceasta, gloanţele nici măcar în stâncă nu mai ricoşară.

Pe terasă, soldatul care trăgea spre ei fu aruncat pe spate deodată.

Pentru Joa era o distanţă enormă. Amina în schimb scăpase de el fără nicio problemă.

Nici nu voia să se gândească la omul acela.

David şi Rajiv se aflau aproape de peşteră. Joa escaladă foarte rapid până ce ajunse lângă ei. Văzură deasupra lor pe munte silueta Indirei. Se temeau să nu facă ceva, împotriva lor sau a celor de jos, sau să nu dispară. Dar rămase liniştită, încremenită, cu ochii deschişi la maximum, încercând să priceapă ce se întâmplă.

Joa nu mai pierdu timpul şi sui muntele cu paşi grăbiţi.

Pur şi simplu se lăsă dusă de val.

I-o spuseseră şi părinţii ei. Nu era un monstru. Avea un har şi nimic mai mult. Un dar anume pe care să-l folosească la momentul oportun. Precum acesta.

Nu zbura. Ştia că nu zbura. Nu era vorba să fie *superwoman,* cu pelerină şi tot tacâmul. Era vorba pur şi simplu de a uita de greutatea sa, de existenţa legii gravitaţiei. În fond, în univers contactul fizic nu era o chestiune reală. Atunci când două persoane îşi strâng mâinile, cred că se ating, dar de fapt nu e aşa. La nivel infinitezimal contactul este nul. Energiile celor doi sunt cele care stabilesc alipirea.

Nici în cazul unui sărut nu există acest contact, sau în cazul a două corpuri care fac dragoste.

Mâinile lor treceau pe deasupra pietrelor, picioarele lor treceau peste fiecare punct de sprijin, urmau acelaşi principiu, numai că mai accentuat, ajungând la o extremă a fizicii dificil de conceput. Mintea lui Joa era una cu obiectivul ei.

Indira, sus, în vârf, stătea în faţa intrării în peşteră.

Se opri înaintea ei lăsându-se uşor pe sol.

— Cum ieşim de aici? o întrebă.

— I-aţi adus pe oamenii ăştia aici ca să-i omoare pe toţi? Chipul tinerei lăsa să se citească stupoarea.

— Nu!

— Asta e o pură coincidenţă?

— Aşa e, Indira! Joa o prinse de braţe, ca să-şi poată depăşi *catarsisul.* Haide, acum e vorba de viaţa noastră!

— Putem să le venim de hac! Aş putea şi eu singură, darămite cu tine şi Amina…!

— Sunt prea mulţi!

— Nu şi pentru noi trei!

— Vrei să-i omori pe soldaţii aceia?

— Ei îi omoară pe prietenii mei!

— Eu nu am omorât niciodată pe nimeni! M-am apărat, dar nu am omorât niciodată pe nimeni! Şi sunt mulţi! Sau fugim, sau ne predăm şi sfârşim într-o închisoare indiană, asta dacă nu ne omoară şi pe noi, ca să elimine orice martor, şi tare cred că aşa ar face!

— Nicio închisoare nu o să mă ţină pe mine închisă, o sfidă ea.

— Atunci, ce facem?

David şi Rajiv ajunseseră şi ei lângă ea, primul se uita cu gura căscată la Joa şi nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva. Veni şi Amina. Indira privi iarăşi în direcţia luptelor. Cei din gherilă ocupau poziţii defensive şi schimburile de focuri se generalizaseră pe platou. Factorul surpriză nu mai exista şi încăierarea ar fi putut dura destul, chiar câteva ore bune. Deocamdată, nimeni nu avea să urce după ei.

Ăsta era avantajul lor.

— Indira, ajunge! strigă Joa.

Reuşi ce-şi propusese.

În ochii ei se putea citi duritatea, aversiunea, dar se vedea şi greutatea realităţii şi a înfrângerii. Consimţi, cu un gest din cap, şi îi îndrumă spre intrarea peşterii unde părea să locuiască.

— Urmaţi-mă, le ordonă.

Joa presupunea că peşterile acelea comunicau una cu alta şi că unele puteau fi chiar uriaşe, dar realitatea îi depăşi în cele din urmă imaginaţia. Indira apucă o lanternă mică şi o bocceluţă cu ceva haine. Nimic mai mult. Dar nici nu părea să mai aibă altceva, pentru că peştera era goală. Cu ea în frunte, au început un marş care durã în cele din urmă aproape o oră. Urcară, coborâră, trecură prin culoare înguste, prin spaţii gigantice, traversară lacuri interioare… Străbătură toate acestea în linişte. Nu mai erau multe de spus, doar să aibă grijă să nu alunece sau să cadă şi să se lovească, un pas greşit, care ar fi putut

provoca un accident sau o desprindere de stânci. Joa nu o întrebă încotro se îndreptau. În parte presupunea.

Frontiera nepaleză era la numai câteva ore distanţă.

Şi dincolo de ea, Katmandu.

Când revăzură lumina soarelui, se aflau deja de cealaltă parte a munţilor, într-o mare de linişte. Era imposibil să mai fie descoperiţi.

Se opriră pentru o clipă, ca să se odihnească şi atunci vorbi şi Indira.

— Plecaţi, le spuse.

— Pe unde?

Indira arătă spre două direcţii. Pronunţă două cuvinte:

— India, Nepal. Alegeţi.

— Ştii că ne vom duce în Nepal, spuse Joa.

— Atunci, drum bun.

— Ai să vii cu noi.

— Nu!

— Eşti singură! Nici măcar puterile tale nu vor putea evita să te omoare sau să te prăbuşeşti în această prăpastie! Acum ai o şansă!

— Ai nevoie de mine din cauza cristalului acela nenorocit!

David îi vorbi pentru prima oară.

— Indira, aici nu e vorba numai de faptul că noi avem nevoie de tine.

— Atunci ce-i?

— Joa te iubeşte.

— Nici nu mă cunoaşte.

— Originea comună înseamnă mult prea mult. Şi sângele. Mi-a vorbit mereu de cum va fi când vom veni să te căutăm. Pe tine şi pe Amina. Vorbea despre asta înainte să afle că acele cristale ar putea salva lumea. Nu te-aş minţi niciodată.

Indira îi înfruntă privirea preţ de câteva secunde care păreau nesfârşite. Apoi păşi spre el.

Îngenunche înaintea lui.

Îi puse o palmă pe frunte şi-l privi încontinuu în ochi.

Ochii ei se umplură de scântei fluide, cu fiecare clipă tot

mai grele.

Şi-au dat seama că în cele din urmă ceda, precum o trestie în vânt, cu mult înainte ca ea să le confirme presupunerea prin vorbe.

11

Merseră toată ziua aproape fără să-şi vorbească, concentraţi la drum, urcând fără oprire în căutarea pasurilor printre munţii din depărtare şi a pâraielor care coborau de pe versanţii lor. Nu aveau apă, chiar dacă asta nu era o problemă extraordinară, pentru că acolo pământul era generos în această privinţă. Problema era mâncarea. Fructele arborilor nu păreau foarte îmbietoare.

Pentru că se apropia seara, David se încăpăţână să pescuiască ceva pentru cină atunci când trecură prin vadul unuia dintre marii afluenţi din zonă. O oră mai târziu renunţă, pentru că se convinse că nu era bun la aşa ceva. Nu avură altceva mai bun de făcut decât să fie condamnaţi la înfometare sau să rişte să guste din fructele de pădure.

— Nu te chinui prea tare, pescarule, vru Joa să glumească atunci când se aşeză lângă el ca să-l încurajeze.

— De ce Amina, Indira şi cu tine, nu vă folosiţi puterile voastre magice la pescuit?

— Una e să mişti pietre sau obiecte neînsufleţite şi cu totul alta e să prinzi un peşte viu de sub apă şi să-l scoţi la suprafaţă.

— Faci nişte lucruri uluitoare şi apoi…

Ştia Joa la ce se referă.

„Zborul” ei de acum câteva ore, atunci când a urcat după Indira pe munte.

— David, ţi-am mai povestit. Părinţii mei mi-au spus că nu sunt un monstru şi că dacă am un dar trebuie să mă folosesc de el. Aveam nevoie de unii ca ei ca să scap de prejudecăţi. Ştiu că mai sunt multe lucruri care vor izvorî din mine. Azi dimineaţă… simţeam nevoia de a urca în grabă, cât mai repede, şi nici măcar nu ştiu cum am… A fost ca şi cum aş fi levitat şi nu mi-aş fi simţit greutatea, dar cu un impuls. Doar nu crezi că am zburat sau ceva de genul ăsta.

— Nici nu ştiu ce am văzut, recunoscu el.

— Întotdeauna îmi ceri să-mi folosesc puterile. Acum te sperii?

— Ştii bine că nu. Te iubesc, oricum ai fi. Deşi nu ar fi chiar lipsit de sens să aflu cam ce ai mai fi în stare să faci. În plus, acum, sunteţi trei.

Trei.

Împreună, în cele din urmă.

Marşul continuă în tăcere, prin umezeala declanşată de apusul soarelui şi amplificată de vaporii care se ridicau din pământ atunci când acesta se eliberase de căldura zilei. Cel mai rău o suporta Rajiv. Au trebuit să se oprească mai des decât de obicei ca să-şi revină, pentru că bietul om nu mai putea respira.

— Am să vă întârzii, se simţi el vinovat atunci când se opriră cu toţii la căderea nopţii.

— Problema nu e întârzierea, Rajiv, îi spuse David, problema este cum vom intra noi în Nepal ilegal.

— Va fi destul de dificil pentru că Indira nu are documente, cu atât mai mult cu cât nici tu nu ai, se gândi Joa.

— Nu vreau să vă las singuri, se lamentă indianul, înţelegând ce voia Joa să spună.

— Ne-ai fost pur şi simplu indispensabil în ţara dumitale, dragă prietene, îl bătu David pe umăr, dar îmi imaginez că atunci când vei putea, într-un fel sau altul, va trebui să te întorci. Ai făcut destule pentru noi.

— Aş vrea…

Îşi coborî privirea recunoscând că aşa stăteau lucrurile. Joa, Amina, Indira şi David nu aveau să mai revină în India. Dacă în cele din urmă găseau cristalul Indirei în Katmandu, aterizau în Tibet după al cincilea. Iar el nu mai avea niciun rol în partea aceasta a călătoriei.

Joa desenă harta zonei pe jos, pe pământul umed, recuperând-o din memorie.

— Am plecat din Pariharpur înspre nord, ţinând graniţa nepaleză la dreapta. Acum probabil că suntem cam la aceeaşi distanţă faţă de aceste două puncte de frontieră,

cel de la Bela Muchhpakauni şi de cel de la Sonbarsa. Dar dacă vrem să ajungem la Katmandu, cel mai potrivit este Sonbarsa, pentru că celălalt ne duce în direcţie contrară şi mult mai rău: şoseaua nu se continuă dincolo, i se adresă ea lui Rajiv, ai să te poţi întoarce acasă de la Sonbarsa? Îţi voi da rupiile care îmi mai rămân.

— Da, sigur că da, nu vă faceţi griji pentru mine. Dumneavoastră veţi fi cei care vor avea mai multe probleme. Pe unde va trece ea graniţa dacă nu are paşaport? – arătă spre Indira. Ţara aceasta şi munţii de dincolo sunt şi mai periculoşi. Nu sunt trecători, nimic.

— Bandiţii nu ne-au luat banii, cred că nu se grăbeau. Dar dacă am încerca să mituim pe cineva? – propuse David.

— Prea riscant, evaluă Joa.

— Cum vom ajunge la Katmandu? – voia să ştie Amina.

— Atunci când vom ateriza în primul sat nepalez, cred că nici dracu nu va veni să ne ceară documentele. Or fi autobuze, vreun mijloc de transport, ce ştiu eu, oftă Joa. Dacă trecem prin Sonbarsa şi ajungem până la Malangwa…

— Aveţi paşapoarte? – se amestecă Indira pentru prima oară în discuţie.

— Da.

— Atunci hai să mergem toţi la Sonbarsa, propuse ea. De acolo Rajiv se va întoarce aşa cum aţi spus, voi puteţi traversa cu paşapoartele voastre, iar eu am să mă descurc ca să ajung în partea cealaltă.

— Nu ne vom despărţi, vru Joa să clarifice definitiv.

— Stai liniştită, o să merg la Katmandu cu voi, bine?!

— Şi cărui fapt i se datorează această schimbare?

— Nu mă mai pot întoarce acolo, nu tu ai spus?!

— Doar de asta?

— Bine, sunt şi curioasă să văd cum se termină toată povestea aceasta.

— Nu putem…

Joa îl opri pe David înainte de a-şi termina fraza.

— Da, da, putem avea încredere în ea, confirmă rar fără

să-şi depărteze privirea din ochii Indirei.

Indira abia dacă lăsa să răzbată vreo emoţie.

Dar chiar şi aşa, Joa îşi dădu seama că era de partea lor.

— Cum vei traversa frontiera? – o întrebă Amina. Ai să hipnotizezi grănicerii?

— Nu ştiu cum voi face asta, dar o voi face, îi asigură ea. Sunt ca vântul, surioară.

— Nu mai spune…

Joa o opri pe fetişcană.

— Vom avea nevoie una de alta, fiecare de fiecare, spuse ea, cuprinzându-le cu privirea. Aici nu e vorba despre individualităţi, nici de suspiciuni sau temeri. Suntem parte la o treabă extraordinară, gândiţi-vă la asta. Şi chiar dacă s-ar putea să vă sune ciudat, suntem o familie. Provenim dintr-o rădăcină comună, arătă cu degetul spre un loc nedeterminat de undeva din văzduh, iar dacă vă deranjează faptul că eu iau deciziile, îl pot lăsa pe David să-şi asume conducerea. Eu am început asta, dar acum suntem trei.

Le privi pe Indira şi Amina.

Niciodată nu avuseseră nimic, şi pe nimeni.

Şi le cerea să se iubească sau cel puţin să se respecte.

— Ai văzut vreodată un cameleon care îşi schimbă culoarea? – întrebă deodată Indira.

— Da, la reportaje de televiziune, spuse Joa.

— Eu mă pot confunda în natură.

— Cum…?

— Nu ştiu. Mai am şi alte… puteri, la fel ca şi voi, deşi poate că nu le-aţi explorat sau, pentru că sunteţi mai tinere, nu aţi dezvoltat încă aceste abilităţi, aşa că stai liniştită. Dacă vă hotărâţi să treceţi prin Sonbarsa şi să ajungeţi la Malangwa, ne vedem cu toţii la Malangwa. Mă descurc eu.

— De acord, încuviinţă Joa convinsă.

— Nu va fi nevoie de vize speciale, permise…? Rajiv era foarte preocupat. Nepal e o ţară foarte grijulie cu frontierele sale.

— Dacă nu ne lasă să trecem din pricina vreunei

chestiuni tehnice, atunci chiar va trebui să trecem pe fâşia verde sau să ne suim prin munţi, se resemnă Joa.

— Spre Sonbarsa atunci? – întrebă David.

În noaptea aceea dormiră sub cerul liber, într-o atmosferă încărcată de umiditate, care se descărcă într-o furtună neaşteptată. S-au adăpostit cum au reuşit mai bine şi nimeni nu-şi mai aducea aminte apoi când a reuşit să adoarmă. Temerea că Indira i-ar minţi şi că în cele din urmă va dispărea se disipă încă din zori, atunci când Joa deschise ochii şi o găsi încă dormind alături de Amina.

Semănau în mod uluitor, ca două picături de apă.

Fără îndoială, ea era puţin diferită, poate din cauza părului roşcat, poate datorită altor însuşiri. Amina era o pisicuţă plină de senzualitate. Indira o femeie splendidă.

Uneori se mai întreba de ce dintre cele cincizeci şi două de fiice ale furtunilor, numai trei au născut, câte o fiică fiecare. De ce restul nu s-au căsătorit niciodată sau nu au rămas însărcinate sau…

Ce a dat greş sau ce a fost diferit în cazul a trei dintre acestea, pentru ca tocmai ele să fie diferite?

Hazard? Întâmplare?

Ca şi cum nu s-ar li aflat şi aşa într-o stare destul de jalnică, au trebuit să suporte două furtuni de-a lungul zilei următoare. Pe prima au îndurat-o cu stoicism fără a se opri din marş. A doua, nu. Fiecare începu să-şi manifeste iritarea, se mai adăugă şi foamea, şi astfel ajunseră ca nişte butoaie cu pulbere. Vorbeau cu toţii cu precauţie, ca să nu atingă nicio coardă sensibilă.

Au avut norocul să dea peste nişte ţărani de la care cumpărară suficientă mâncare pentru două-trei zile, cât credeau ei că va fi nevoie ca să ajungă la Sonbarsa. De la aceştia au aflat că mergeau în sens contrar, dar au refuzat banii pe care Joa li-i dădu ca să le servească drept ghizi. Cel puţin le indicară direcţia bună.

După ce şi-au potolit foamea, le-a revenit, oarecum, şi buna-dispoziţie.

Oarecum.

Joa simţea lipsa unui pat, a unei căzi de baie, puţin

confort occidental, chiar dacă nu se plânse de nimic. Indira trăise fără toate acestea, în munţi, cu bandiţii, timp de luni şi luni.

De-a lungul zilei, Joa o observă cu atenţie pe noua integrată a grupului. Nu vorbea, dar nici nu mai era o străină. Părea că se hotărâse deja să fie alături de ei, era conştientă că este o parte a expediţiei. Joa nu reuşea să-i străpungă impermeabilitatea. Dar în cea de a doua seară, când dormiră sub cerul liber, s-a întâmplat ceva neobişnuit. Prima deschidere.

Indira se aşeză lângă Rajiv.

— Dumneata ai fost gardianul mamei până în clipa când a dispărut.

— Da.

— Mi-ai putea vorbi despre ea? Cât îţi mai aminteşti.

Bărbatul surâse paternal.

— Da, va fi o plăcere.

Atunci când Joa închise ochii ca să doarmă, Rajiv încă îi mai povestea despre Narayan, mama ei.

Şi de-a lungul drumului din ziua următoare, la fel. Întrebări şi iar întrebări la care gardianul lor indian se străduia să răspundă în timp ce mergeau, respirând din ce în ce mai greu.

În prima oră traversară cel de-a doilea şi cel mai mare râu din zonă. Nu existau nici poduri, nici vaduri. Spre deosebire de primul râu, aici se văzură nevoiţi să intre în apă, aproape goi, ţinându-şi hainele deasupra capului, şi apoi să aştepte să se usuce la soare. Rajiv nu se uită niciun moment la cele trei femei. Dar Amina se holbă cu neruşinare la David. Pentru prima dată Joa simţi cum o împunge un spin în suflet.

Iar atunci când Indira îl privi şi ea pe David, Amina i se puse în calea privirii, sfidând-o cu uitătura ei.

Indira zâmbi şi asta fu totul.

Joa îşi dădu seama că începea să se închege un echilibru fragil, cu urmări dificile.

Pe înserat, când se temeau că aveau să mai petreacă încă o noapte sub cerul înstelat, în ciuda faptului că marşul

fusese destul de rodnic, zăriră în depărtare luminile oraşului Sonbarsa. Acum parcă zburau. Sub stropii unei ultime ploi neaşteptate, preludiu al celor mult mai puternice din timpul musonilor, ajunseră în micul oraş de la graniţă şi se refugiară ca nişte naufragiaţi într-un hotelaş discret, mai degrabă o pensiune de pe marginea şoselei, unde se putură bucura din nou de condiţia de fiinţă umană.

A fost cea mai bună noapte după cele de la Darbhanga şi Kunma.

În ciuda oboselii, mai răbdară câteva minute ca să cineze, mai puţin Rajiv, care era frânt.

Amina se retrase şi ea la puţin timp.

Atunci Indira îi vorbi lui Joa.

— Povesteşte-mi despre *ei,* o rugă ea.

— Ce vrei să ştii?

— Ce-ai văzut în locul acela din Egipt, crucea Nilului.

— Era o placă dintr-un metal ciudat, cu nişte orificii unde să fie introduse cristalele. Le-am pus pe ale noastre şi… Mintea noastră a început să se deplaseze prin spaţiu. Aşa am ajuns până la *ei,* deşi… Nu pot să-ţi spun foarte multe. Totul era alb şi nu i-am văzut decât pe părinţii mei.

— Era şi tatăl tău acolo…?

— El a urcat în nava care a venit să le caute pe fiicele furtunilor în decembrie, din dragoste, pentru că ştia că mama se afla acolo, undeva. Ştiu că într-o zi se vor întoarce, dar…

— Şi Amina?

— Ea vrea să plece acolo, să rămână definitiv. A suferit multe şi crede că în lumea de acolo e mult mai bine.

— Cam aşa e, nu?

— Nu reuşeşti nimic dacă fugi de tine însăţi.

Indira arătă spre David.

— Tu îl ai pe el, de aceea ţii atât de mult la viaţa ta. Dacă ai fi fost singură, poate şi tu ai fi vrut să le alături părinţilor tăi.

Joa îşi plecă fruntea. Sub masă observă atingerea piciorului lui David. Îi era recunoscătoare. Îi venea să-l

prindă de mână ca să se simtă protejată, dar se abţinu din respect pentru tovarăşa ei. Era prima lor conversaţie liniştită, ca de la femeie la femeie, şi era mulţumită că avea loc. Chiar şi aşa, chipul Indirei îşi păstră nuanţa aceea de seriozitate, masca în spatele căreia se proteja şi pe care, îşi dădu seama Joa, cu greu o va putea străpunge, pentru că nicio rană nu se vindecă în două zile atunci când răul s-a petrecut de-a lungul a douăzeci de ani, şi în special în cursul ultimilor paisprezece ani, începând din acel 15 septembrie 1999.

— De foarte puţină vreme ştie şi Amina adevărul despre trecutul ei; despre tine ce să mai zic. Aveţi nevoie de timp ca să conştientizaţi totul.

— Eu am conştientizat asta, te asigur. Sau cel puţin m-am lămurit în ceea ce priveşte o groază de lucruri.

Pentru Indira engleza nu era limba cea mai potrivită ca să-şi exprime sentimentele. Ştia şi Joa asta. Englezii au un cuvânt pentru câte douăzeci de lucruri. Spaniola are douăzeci de cuvinte pentru un singur lucru. Asta era, fără îndoială, partea cea mai rea din relaţia ei cu cele două, deşi Amina învăţa cu repeziciune limba viitoarei ei ţări.

Viitorul ei.

— Pari indiferentă, zise Joa cu amărăciune.

— Tu eşti o idealistă.

— Şi asta e ceva rău?

— Lumea aceasta nu merită să fie salvată, dragă soră, o spuse ea cu cea mai mare naturaleţe, de parcă ar fi vorbit despre mâncare sau despre orice alt lucru curent. Civilizaţia umană a avut tot timpul ca să înveţe, să se îndrepte şi să evolueze… Şi nu a făcut-o. Fiecare război pare să fie ultimul, cel mai atroce, cel care marchează un punct de cotitură, şi după numai câţiva ani totul se repetă, cu genociduri şi mai teribile, cu dictatori mai răi, cu iluminaţi care spun că Dumnezeu le vorbeşte sau că sunt ghidaţi de Allah. Eu nu cred că este vreo speranţă.

— Ba există.

— Tu în ce crezi?

— În Viaţă.

— Numai în asta?

— Da. Fără Ceruri şi fără Iaduri, fără Lumea de Dincolo şi Veşnicie, fără nimic. Numai atât, aici şi acum. De aceea am nevoie de Speranţă, pentru că dacă şi ea îmi lipseşte nu mai rămâne nimic.

Indira schiţă un zâmbet stingher.

— Va fi o călătorie curioasă, zise Indira.

— De ce?

— Nu cred că vom reuşi să recuperăm cristalul meu, şi cu atât mai puţin pe cel din Tibet.

— Deci eşti aici ca spectator.

— O să avem timp să mai vorbim şi să ne cunoaştem mai bine, zise ea sculându-se în picioare, eu îţi promit că voi sta lângă tine până la capăt. După…

— După, ce?

— Nu ştiu, Joa. Nu ştiu, fu ea sinceră, cel puţin asta e o parte din motivaţia faptului că te urmez în toată nebunia asta: că n-am nici cea mai mică idee despre ce are să se întâmple, fără a mai pune la socoteală faptul că nu aveam alt lucru mai bun de făcut. Nu mai aşteptă un răspuns de la tovarăşa ei şi îşi luă la revedere cu un gest delicat, urându-i noapte bună.

Erau cu toţii frânţi de oboseală.

Dar, chiar aşa, Joa şi David mai aşteptară câteva secunde până ce dispăru şi Indira, ca să rămână singuri preţ de o clipită.

PARTEA A DOUA

Nepal

(de la 29 mai la 1 iunie 2013)

12

Nu s-au trezit cu noaptea în cap. Oboseala acumulată în zilele anterioare îşi spunea cuvântul. S-au sculat târziu, David ultimul, şi în primul rând şi-au luat la revedere de la Rajiv. Un mic autobuz de linie îi ducea pe pasageri de la Sonbarsa până la Sitamarhi[8], oraş din care puteau pleca în orice direcţie, cu trenul, pe şosea sau cu avionul. Joa îi dădu lui Rajiv toate rupiile care îi mai rămăseseră. Oricum trebuia să facă rost de mai mulţi bani, în dolari, în Nepal, să treacă pe la o bancă şi să preschimbe cecurile lor de călătorie sau să-şi utilizeze cărţile de credit. Erau patru.

Şi călătoria mai dura.

Rajiv o îmbrăţişă plângând.

— Aveţi grijă, domnişoară, îi spuse, şi cerurile să vă vegheze paşii.

— O să te sunăm, îi mulţumi ea pentru gest.

O sărută şi pe Amina pe obraz. Indirei îi întinse mâna. Ultima strângere de mână era pentru David.

Îl priveau cum se îndepărta cu un sentiment amar, de despărţire pentru totdeauna.

Punctul de trecere al frontierei venea undeva la ieşirea din sat. Nici nu era un control prea riguros, pentru că de o parte şi de alta traficul se reducea la biciclete, motociclete, căruţe şi alte vehicule rudimentare, puţine maşini sau autobuze. Totuşi văzură şi grupuri de turişti cu jeepuri şi 4 x 4 moderne, care străbăteau drumul până la Katmandu, urmând itinerarii atât de aparte precum acesta.

Indira se opri.

— Voi aştepta până vă văd trecând frontiera. Când am să fiu sigură că veţi fi ajuns în partea cealaltă, voi studia modul în care voi trece şi eu, am să mă uit prin sat, pe

[8] Localitate din Statul Bihar, în nordul Indiei unde, conform legendei, s-a născut Sita, personaj principal al poemului Ramayana. Ea este o „manifestare” a zeităţii hinduse Lakshmi.

teren… Aşteptaţi-mă la cel mai bun hotel sau pensiune din Malangawa, iar dacă nu există aşa ceva, mergeţi în fiecare zi în centru, o piaţă sau ce consideră ei acolo că e centrul vechi. Dacă eşuez la prima încercare şi va trebui să trec graniţa pe fâşie, îmi va lua mai mult timp. Voi aşteptaţi-mă.

— Ia dolarii aceştia – Joa îi dădu jumătate din ceea ce îi mai rămăsese.

Indira se uită la bani.

— Niciodată n-am avut nevoie de ei, şopti ea cu tristeţe.

— Poate va fi nevoie să mituieşti pe cineva. Joa îi puse banii în mână.

— Plecaţi, acceptă în cele din urmă Indira, şi mult noroc.

— Tu vei avea mai multă nevoie.

— Dacă nu reuşesc cumva…

— Vei reuşi, zise Joa.

— Numele negustorului din Katmandu care a cumpărat cristalul de la mine este Seth Birendragar. Are un magazin de antichităţi pe o stradă aproape de marea stupă[9].

— În regulă, îi mulţumi.

N-au mai pierdut vremea cu despărţiri. Tânăra indiancă stătea şi se uita în urma lor, iar ei o apucară în direcţia punctului de grăniceri. Problema nu era să iasă din India, ci să intre în Nepal, pe jos şi în starea în care se aflau, chiar dacă dormiseră ei bine şi aveau acum haine curate. Amina nu-şi îndreptă privirea înapoi. David şi Joa, da. Silueta Indirei deveni tot mai mică în urma lor.

— O vom mai vedea… îşi făcea David probleme.

— Da, era sigură Joa.

Nu mai vorbiră despre acest subiect. Trecerea prin punctul indian nu a durat mult. Aveau datele de intrare în ţară ştampilate pe paşapoarte. Ofiţerul le privi cu mare atenţie pe Joa şi pe Amina, din cauza asemănării lor şi fiindcă utilizau acelaşi nume. În cele din urmă, puse

---

[9] Tip de clădire caracteristică religiei budiste, răspândită în India şi Indochina, care este destinată păstrării relicvelor sfinte şi expunerii lor pentru veneraţie publică. Se pare că prima construcţie de acest fel a fost ridicată de regele Ashoka în secolul al III-lea, pentru a adăposti cenuşa lui Buddha.

ştampila pentru ieşire cu data din ziua respectivă şi parafa. Dacă la New Delhi li se acceptase intrarea în ţară, nu era el aici să se apuce să facă o investigaţie la ieşirea din ţară. În plus, străinii foloseau nume ciudate pe care abia dacă le pricepea. Sonbarsa nu era decât un răhăţel de muscă pe harta marii Indii.

Ajunseră la ghereta nepaleză.

A fost mai puţin complicat decât se aşteptau. Vizele îi costară patruzeci de dolari de fiecare. Întrebările erau cele dintotdeauna. Da, mergeau pe jos, deoarece căutau aventura şi pentru că maşina închiriată de ei fusese înapoiată la Sitamarhi. Da, în Malangwa voiau să închirieze alta. Nu exista nicio firmă de închiriat maşini? Atunci aveau să meargă până la Katmandu cu autobuzul. Fără grabă. Şi da, vor sta cam două săptămâni în Nepal. Apoi îşi vor continua călătoria cu avionul. Ofiţerul îi avertiză că era periculos să se abată de la rutele cunoscute sau să se apuce de *trekking* fără a fi însoţiţi de un ghid autorizat. Îi mulţumiră pentru informaţie şi după zece minute răsuflau uşuraţi pe pământul nepalez.

De acolo nu se zărea Sonbarsa.

Dar cel puţin Indira ştia deja că ei se aflau de partea cealaltă a frontierei.

Malangwa era un sătuc asemănător celui din partea indiană. O adunătură născută în jurul postului de trecere a frontierei, unde puteau să se odihnească sau să stea să aştepte cei care urmau să treacă frontiera sau cei care deja o traversaseră. Cel mai bun hotel se dovedi a fi unul botezat cu numele pompos de Ambassador Inn. Foarte americănesc, deşi nu era, la înălţimea stelelor lui. Şi-au rezervat două camere şi după câteva minute se întâlniră din nou la intrare. Aveau toată ziua la dispoziţie, ba poate chiar două zile, câtă vreme o aşteptau pe Indira să reuşească să treacă frontiera.

Joa studie o hartă a Nepalului ca să-şi facă o idee despre ceea ce îi aştepta.

— Nu suntem foarte departe de Katmandu, le spuse ea, dar avem nevoie de o hartă ceva mai detaliată ca asta şi

nici niscaiva informaţii în plus nu ne-ar strica.

— Crezi că pe aici or avea *internet-café*-uri? – se îndoia David.

Existau. Trei, oricât de ciudat ar fi părut. Pe vremuri, societatea nepaleză fusese destul de închisă, timp de secole, la orice influenţă occidentală. Dar înainte de începutul globalizării, se terminase cu izolarea. Tibetul era, poate, unul dintre ultimele bastioane izolate ale lumii.

Intrară în primul pe care îl găsiră şi se aşezară în faţa ecranului calculatorului. Amina era cea care se distra cel mai bine atunci când era nevoie să fie scoase date de pe internet. Întregul său plan ca să ajungă în Mali cu prietenul ei schizofrenic îl duse la bun sfârşit dintr-un *internet-café* din Aqaba. Pentru ea, un calculator era încă un miracol. Dar era bună, tot atât de bună ca şi Joa.

Obţinură toate cele necesare, nu numai pentru deplasarea până la Katmandu, dar şi hărţi şi date interesante despre Tibet, acoperişul lumii, mereu misterios şi mai mult sau mai puţin interzis pentru un occidental, în ciuda timpurilor noi şi a deschiderii. China se deschidea către exterior cu o viteză uluitoare, şi cu atât mai mult după Olimpiada din 2008, dar „regiunea autonomă” a ei, cucerită cu forţa la începutul celei de-a doua jumătăţi a secolului al XX-lea, rămânea în continuare ancorată în trecut. Dalai Lama trăia în exil, în India, din 1959. Într-una dintre încercările de a controla Tibetul, în 2007, autorităţile chineze au ajuns să „interzică” reîncarnarea în Buda. Guvernul de la Pekin supunea aprobării sale prealabile desemnarea înalţilor *lama* ai bisericii tibetane, ceva mai mult decât ieşit din comun. Comuniştii presupuneau că acela care plecase era singurul Buda care trăia în Tibet. Fără reîncarnările celor mai mari conducători, cortegiul de *lama* şi-ar fi văzut astfel sufocată perpetuarea lor.

Atunci când au terminat cu printatul celor necesare, se duseră la o cafenea micuţă şi se aşezară ca să arunce o privire peste toate hârtiile. Mai întâi, harta călătoriei de la Malangwa la Katmandu.

— Credeţi că Indira va reuşi chiar azi? – întrebă Amina.

David nu spuse nimic. Joa ştia că ea nu avea încredere în orice ar fi făcut ei. Nici în ziua următoare, nici în veci, cu atât mai mult acum că le dăduse numele persoanei care i-a cumpărat cristalul.

— S-ar părea că acesta este centrul târgului Malangwa, oftă Joa. Să aşteptăm, dar să şi studiem modalitatea de a ajunge la Katmandu. Trebuie să ne interesăm la autogară, dacă nu găsim pe nimeni dispus să ne închirieze o maşină.

— Dar nici nu avem mare nevoie de ea, era de acord şi David, după ce vedem dacă bişniţarul respectiv are cristalul..., plecăm.

— În Tibet, îndrăzni şi Amina să zâmbească.

Indira nu apăru în timpul zilei. Găsiră mica autogară, cu graficele de circulaţie de rigoare, şi se săturară de atâta plimbat prin micul orăşel. Joa şi David ar fi avut nevoie de puţină intimitate, dar Amina nu-i lăsă liberi nicio clipă. Spre seară, Joa reveni la *internet-café* încercând să facă o chestie de care uitase de dimineaţă: să caute urmele lui Seth Birendragar. A avut noroc. Anticarul nepalez apărea pe internet. Magazinul lui părea să fie unul dintre cele mai importante din Nepal pentru tot felul de antichităţi, nu numai autohtone.

Noaptea căzu grea ca plumbul peste toţi trei.

Cu o senzaţie incipientă de frustrare.

— A spus că este ca un cameleon, pomeni Amina.

Nu-i răspunseră.

Când ajunseră în pat, vorbind în şoaptă, David o întrebă pe Joa:

— Şi câte zile eşti dispusă să aştepţi?

— Câte va fi nevoie.

Apoi s-au îmbrăţişat şi s-au lăsat pradă simţurilor.

Chiar dacă Joa se simţea de parcă Amina s-ar fi aflat acolo, şi nu doar mental.

A adormit ştiind că o va visa.

A doua zi de şedere în Malangwa a fost şi mai şi. Toate erau pregătite. Nu mai era nimic de făcut şi nu aveau nimic cu care să îşi ocupe timpul, nimic mai bun de făcut

decât să aştepte. Şi aflându-se „pe loc repaus”, fiecare oră atârna ca o piatră de moară şi fiecare masă, fără nicio poftă, o înghiţeau cu noduri.

La căderea serii, optimismul tuturor atinsese nivelul cel mai de jos, şi mai ales cel al lui Joa.

Iritabilă, irascibilă, furioasă.

David avea dreptate, cât timp avea de gând să aştepte?

Fiecare zi care trecea era încă o zi în minus la capitolul speranţă pentru viitorul Terrei înainte ca în Soare să aibă loc teribila erupţie.

Seara se priviră ca nişte străini.

Atunci David ridică din sprâncene şi arătă cu degetul spre un punct situat în spatele tovarăşelor lui.

— Uite!

Înainte de a se întoarce, Joa ştia deja că Indira se afla acolo, îndreptându-se spre ei.

13

Călătoria cu autobuzul de la Malangwa la Katmandu a fost ceva odiseic. Trebuiseră să se trezească la patru dimineaţa ca să ia autobuzul care urma să plece o jumătate de oră mai târziu. Era un itinerariu lung, mereu în ascensiune, care dura mai bine de douăzeci de ore... dacă nu apăreau cumva evenimente neprevăzute, cum ar fi o pană de cauciuc, o ploaie torenţială sau o alunecare de teren din cauza ploilor abundente.

O femeie de la hotel, care vorbea o engleză acceptabilă, le spuse că vor avea parte de priveliştea cea mai impresionantă din toată viaţa lor. Ţinuturi înverzite, terase cultivate, sate pitoreşti, nori splendizi, şosele care şerpuiau fără răgaz şi senzaţia că se aflau pe altă lume, în altă dimensiune. Era un nepalez care îşi iubea ţara. Dar atunci când se iviră primele raze de soare, înţeleseră că în parte femeia avea dreptate şi reuşiră să-şi înfrângă somnul leneş de dimineaţă, scoţându-şi nasul pe fereastră absorbiţi şi captivaţi de senzaţiile din grădina Edenului care îi cuprindeau.

Amina mergea cu David. Joa cu Indira.

Singura conversaţie din seara trecută, în grabă, după ce aflară ora de plecare a autobuzului, înainte de a se culca, s-a rezumat la modul cum a reuşit să traverseze frontiera.

— Am pândit ocazia, zise scurt, pe tonul cel mai firesc tânăra indiancă. Atunci când autocarul plin de oameni se apropia, m-am camuflat printre ei. Cameleonii reuşesc să se facă invizibili. Ei sunt acolo, dar nimeni nu-i observă.

Asta a fost tot.

Joa încă se mai întreba cum e posibil aşa ceva.

Dar era curioasă ce puteri va ajunge să mai posede ea într-o bună zi, pentru că încă se mai minuna de cele pe care le manifestau Indira şi adolescenta Amina.

Începu iar cu întrebările, după nicio oră de la plecarea

lor.

— Pot să te întreb ceva?

— Mi se pare că nu prea am altă soluţie, răspunse Indira resemnată.

— Dacă te deranjează, nu…, vru să se scuze Joa.

— Bine. Nu contează. Va fi un drum lung şi va trebui să vorbim despre ceva.

— De ce eşti tot timpul în defensivă?

— Aceasta era întrebarea pe care voiai să mi-o pui?

— Nu, bineînţeles.

— Nu sunt în defensivă. Nu am fost niciodată nici simpatică, nici amabilă. Nu am avut motive. Nici măcar nu am habar ce înseamnă să fii sau să pari simpatică. Acum câteva zile îmi duceam traiul liniştită, în grota mea, singură şi departe de lume din dorinţa mea proprie. Şi acum se vede treaba că am o „familie”, un trecut şi o misiune de îndeplinit. Mă aflu în Nepal, în drum spre Tibet. Şi dacă totul iese bine, ne ducem în Anglia şi apoi… – făcu un gest plin de sarcasm – şi cum ai vrea să mă simt?!

— Cred că ai dreptate.

— Doar nu aştepţi să-ţi şi mulţumesc.

— Nu, asta chiar că nu.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, recunoscu ea. Schiţă un surâs şi adăugă: poate într-o zi chiar am să o fac. Acum spune-mi ce voiai să ştii.

Joa nu era foarte sigură pe ea şi i se părea că intră pe un teren alunecos.

— Îl iubeai pe Mahendra Chaddraş? – se lăsă dusă de val în cele din urmă.

— Nu.

— Dar el pe tine?

— Îmi datora viaţa. L-am vindecat.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, ştii şi tu.

— Dar eu nu am sentimente, Joa. N-am simţit niciodată nimic. Sunt pur şi simplu de gheaţă. Nicio emoţie. Nimic.

— Te-am văzut plângând, atunci când ţi-ai pus palmele pe faţa lui David ca să poţi ştii dacă spune adevărul.

— Asta nu înseamnă prea mult. Sunt un om, nu? Am şi

eu reacţii, momente de slăbiciune. Dar dincolo de asta… Voi sunteţi diferite, mai ales tu. Amina e la vârsta îndrăgostelii. Tu eşti cea mai cerebrală dintre noi trei, o privi adânc, ştii că micuţa noastră e îndrăgostită de bărbatul tău?

— Da.

— Nu te deranjează?

— Nu.

— Ori eşti foarte sigură pe tine, ori eşti nebună.

— Îl cunosc pe David.

— Dar e bărbat.

— Este un om bun.

— De mine nu te temi?

— De ce ar trebui să mă tem de tine?

— În ecuaţia aceasta, eu sunt cel rău.

— Nu fi absurdă.

— Eu sunt răul în stare pură, insistă ea, nu cred în oameni, nu cred în dragoste, nu cred în nimic, decât în asta, îşi întinse mâinile înainte, cu palmele în sus, mai devreme sau mai târziu va trebui să iei o hotărâre în ceea ce mă priveşte.

— De ce vorbeşti aşa?

— Pentru că ştiu să interpretez semnele şi să văd viitorul.

— Aşa ceva e imposibil.

— Şi tu ştii să faci asta, dar ai în cap numai speranţa aceea despre care tot vorbeşti. Eşti plină de avânt. Crezi întotdeauna că lucrurile pot fi mai bune, se pot schimba în bine. La fel şi visul tău de a salva lumea.

— Nu e un vis! – protestă Joa.

— Dacă nu vei reuşi, vei fi nefericită pentru totdeauna, crezând că e vina ta. Dacă reuşeşti, nu vei face decât să prelungeşti această agonie care durează de ani şi ani.

— De ce vrei să pari o cinică cu atâta obstinaţie?

— Nu e vorba de cinism. Lipsa sentimentelor mă face să văd lucrurile dintr-o perspectivă cu mult mai pragmatică. Pentru mine nu există ziua şi noaptea, A sau B, dreapta sau stânga. Totul este numai un simplu hazard. Şi *Big*

Bang-ul a fost unul dintre ele. Şi tot hazard este şi atunci când un spermatozoid ajunge să fecundeze un ovul, luând-o înaintea altuia, la fel şi faptul că un cromozom determină dacă vom fi bărbaţi sau femei sau faptul că o genă ne dictează sentinţa ca la şaptezeci de ani să facem cancer sau să ne naştem de la bun început cu o malformaţie. Aceasta e legea probabilităţilor. A ta, de a salva lumea, este mai slabă. A mea, de a privi la sfârşitul lumii cu privilegiul de a nu-mi păsa, este una mai tare.

— Vorbeşti ca o babă.

— Sunt o babă, o luă Indira în râs.

— Tata spunea că viaţa începe cu adevărat la treizeci de ani.

— Păi se cam înşela. Viaţa începe atunci când primeşti primul şut. Atunci o rupi la fugă şi nu te mai opreşti.

— Eşti isteaţă mulţumită însuşirilor moştenite de la mamele noastre, frumoaso…

— Nu mi-a folosit la mare lucru faptul că am fost frumoasă, o întrerupse, e un privilegiu pe care îl detest. Ce, tu ai fost mai fericită pentru că erai mai atrăgătoare? Sau este Amina mai fericită, pentru că ea e cea mai uluitoare dintre noi trei? În India, jainiştii construiesc temple minunate, dar întotdeauna lasă câte o coloană răsucită strâmb, pentru ca zeii să nu se supere şi să creadă cumva că ar îndrăzni să frizeze perfecţiunea. Prin acea coloană îşi demonstrează umilinţa. Cu toţii ştim că perfecţiunea sau frumuseţea sunt de obicei ofensatoare pentru marea majoritate a oamenilor.

— Poate vei reuşi să ajungi o mare actriţă, i-o întoarse Joa.

O făcu să râdă, să scoată un hohot. Din acest motiv, David ieşi din letargia în care era cufundat şi le privi cu ochi somnoroşi. Amina nu-şi întoarse capul.

Şi-au dat seama că le asculta.

Au ajuns la Katmandu pe la miezul nopţii, frânţi de hurducăturile autocarului şi, cu ultimele forţe, au luat un taxi care i-a dus până la luxosul Radisson Hotel.

— Trei camere? întrebă Joa.

— Două, ceru Amina. E vremea ca Indira şi cu mine să strângem un pic legătura şi să ne cunoaştem ceva mai bine, nu crezi surioară?

Nimeni nu voia să se ia de tonul ei sau să comenteze ceva.

După nici zece minute, tuspatru dormeau buştean.

14

Katmandu nu era un oraş foarte diferit faţă de New Delhi sau de Cairo. În primul rând, traficul, asurzitor şi învăluit în duhorile lui urât mirositoare, cu maşini care nu auziseră în viaţa lor despre ITP. În al doilea rând, şi în ciuda aerului său de urbe mitică, adorată de hipioţii din anii şaizeci ai secolului al XX-lea, degradarea, turismul şi sutele de alpinişti care urcau şi coborau de pe Everest, transformat deja într-un parc tematic pentru escalade, făceau ca străzile oraşului să fie un furnicar uman, cu localuri de fast-food şi occidentali amestecaţi printre templele istorice sau printre călugări, a căror prezenţă le aducea aminte că se aflau în singurul regat sută la sută hindus din lume, conform datelor reconfirmate în 1995. În Katmandu, Kasta Mandap, ceea ce se traducea prin Templul de Lemn, trăia o jumătate din cele douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de milioane de locuitori ai ţării. La orizontul anului 2050, se estima că cifra se va dubla datorită creşterii demografice accentuate.

Joa scoase bani direct de la bancă. Douăzeci de mii de dolari. Schimbă cinci mii în rupii nepaleze. Din precauţie, împărţi banii la toţi patru.

— Sunt un om bogat, cânta Amina, care părea să-şi fi căpătat cheful de viaţă în acele ultime ore.

Piaţa Durbar era centrul oraşului Katmandu. Se orientară după Marea Stupă, a cărei seninătate remarcabilă rămânea farul graţie căruia se puteau ghida şi ei, şi locuitorii oraşului, şi străinii. Localizase deja strada pe care se afla magazinul lui Seth Birendragar atunci când le apăru în faţă unul dintre numeroşii vânzători ambulanţi care uneori le stăteau în drum.

Dar de data aceasta, ce vindea el era ceva mai special.

— Haşiş, LSD, pastile, droguri de toate soiurile. Cele mai bune preţuri, calitate optimă.

Lui Joa îi venea să râdă.

Individul, tânăr, disproporţionat, îmbrăcat în manieră occidentală, cu părul scurt şi foarte urât, nu se apropiase de grupurile de turişti mai în vârstă. Dar se apropiase de ei, mai tineri. O piaţă nouă. Dovada vie că Nepalul era tot Nepal pentru hipioţii de demult sau pentru fiii lor.

— Nu, mulţumesc, ridică Joa mâna ca să-l alunge.

Nu reuşi.

— Am de toate, domnişoara. De toate. Dumneavoastră doar cereţi. Eu fac rost. Orice lucru, ţopăi în jurul ei cu cea mai bună dispoziţie. David se opri ca să o salveze.

Atunci Joa reacţionă.

— Aşteaptă, îl opri pe David şi-i ceru vânzătorului: apropie-te!

Băiatul o studie o clipă şi făcu întocmai. Corpul lui oscilă precum o pendulă, de la dreapta la stânga şi viceversa. Câţiva paşi mai încolo, Amina şi Indira se opriră şi ele.

Joa nu mai pierdu vremea.

— Puteţi să ne faceţi rost de un paşaport?

Ochii vânzătorului se aprinseră de bucurie

— Un paşaport? – o mai studie puţin, ca să vadă dacă vorbea serios şi mai ales, să vadă dacă îl putea plăti. Apoi trase o privire iute în jurul lui. Da, desigur. Paşaport bun, engleza lui era corectă chiar dacă o pronunţa ca o cizmă, chiar mâine. Preţ bun.

— Ai să cumperi un paşaport fals pentru Indira? – şovăi David.

— Ai cumva vreo idee mai bună?

— Nu, se văzu nevoit să recunoască.

— Cât? – i se adresă Joa bişniţarului.

— Cinci mii.

— Dolari?

— Cinci mii, confirmă tutuind-o. Ce naţionalitate vrei?

Serviciu *à la carte.*

— Pot alege?

— Desigur. Calitate şi satisfacţie garantate! – se împăună cu abilităţile lui. Tu de unde?

— Spania.

— Paşaport spaniol, OK.

Joa se simţi vinovată, dar nu o mărturisi cu voce tare. Un spaniol avea să rămână fără paşaport şi se va confrunta cu o mică-mare problemă ca să obţină altul şi să-şi poată continua călătoria.

— De ce nu faci comandă de două? – întrebă Amina.

Al său ar fi putut face faţă unei frontiere permeabile, precum era cea de la Sonbarsa, la fel şi în partea nepaleză, sau dacă indianca trecea separat, cum făcuse ea atunci când ieşiră din Egipt. Dar era cu totul altceva în Europa. Odată ajunşi în Spania, poate chestiunea se rezolva mai uşor, pe cale legală şi cu bani. Dar Spania era încă destul de departe.

— Două paşapoarte? – zise Joa.

— Zece mii de dolari, se dublă zâmbetul băiatului.

— Şapte mii, se simţi ea obligată să se târguiască.

— O, nu!

— Ai să furi două din acelaşi loc de unde furi unul.

— Nouă mii.

— Opt.

— Opt mii cinci sute! făcu o grimasă de parcă îl durea stomacul.

— De acord, acceptă Joa. Cum…?

— Voi venit aici pe pământ, graniţă? – o opri.

— Da.

— Atunci ai nevoie de vize de intrare. Astea mai dai două mii de dolari.

— Pentru o ştampilă?

— Trebuie fabricat, cu dată! Nu uşor!

— Zece mii pentru amândouă, cu ştampilă cu tot! Deodată îşi dădu seama de o chestie şi reacţionă: vize de intrare?! Dacă le furi au deja vize de intrare, fir-ar să fie! Opt mii cinci sute, fără niciun alt truc!

Tânărul îşi săltă braţele în sus ca o morişcă de vânt. Îşi juca bine comedia.

— Tu, simpatică! – încercă să o dreagă, prietenu’ şi surorile la fel. Simpatice şi frumoase, da. Mâine aici?

— De acord.

— Pentru cine paşapoarte?
— Pentru ele, arătă spre Indira şi Amina.
— Mâine vin ele, se uită la toate trei. Trebuie făcut poze noi pentru două paşapoarte. Acum dacă poţi să-mi dai un avans…
Joa nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă. Dădu din cap dintr-o parte în alta.
— Hai, o mie de dolari pentru cheltuieli! – se plânse bişniţarul.
— Mâine – plecă ea prima – tot aici. La ora asta. Şi fii punctual.
Mai zise el ceva ce n-au priceput şi ajunseră la următorul colţ de stradă, unde Joa se opri pentru că îi tremurau picioarele.
— Numai ce am cumpărat două paşapoarte false? Se uită la David de parcă nu i-ar fi venit a crede.
— Bun venit de partea cealaltă a legii, îi puse Indira o mână pe umăr.
Magazinul de antichităţi al lui Seth Birendragar era mare. Două niveluri pline de obiecte scumpe îngrămădite într-un talmeş-balmeş. Turiştii care se mulţumeau cu ploşti sau cu pumnale false aveau la dispoziţie o largă ofertă de produse expuse pe străzi. Pentru cei care îşi doreau produse excelente, aici era locul. Era o varietate uluitoare. Pe lângă obiecte nepaleze, aveau la dispoziţie o gamă largă de obiecte indiene. Produse din lemn, ulcioare, farfurii, săbii, pumnale, sticlărie, medalioane, bijuterii, obiecte vestimentare…
— Cum de ai cunoscut un astfel de individ? – întrebă David.
— E o poveste lungă – evită Indira răspunsul deschizând ea prima uşa.
Seth Birendragar era un bărbat de vreo şaizeci de ani, burtos, chel. Nu era nevoie să disimuleze, pentru că o recunoscu pe Indira de îndată ce o văzu, iar surprinderea sa deveni evidentă în ciuda dorinţei de a disimula.
Dar nu se întâmplă nimic, nicio întâmpinare plină de efuziune şi nici vreun salut ritualic între cei doi.

Negustorul privi într-o parte ca să-i scaneze pe tovarăşii celei nou sosite. Îi dedică fiecăruia exact acelaşi timp. După trei secunde, reveni la Indira.

— Sunteţi cam departe de casă, a fost primul lui comentariu şi ceva cam ambiguu.

— Eu, însă, mă bucur că v-am găsit acasă, se arătă ea amabilă şi discretă.

— E o vizită de curtoazie sau îmi aduceţi nişte clienţi? – începu să-i înflorească zâmbetul pe faţă.

— Am venit să vă cumpăr cristalul meu.

Lui Seth Birendragar abia dacă i se clinti un muşchi, dar avea o privire de tigru. Nu era chiar ca un jucător de pocher, dar era un bărbat obişnuit să jongleze cu vânzători şi cumpărători de tot felul. Piaţa antichităţilor avea şi ceva pirateresc, şi ilegal, şi de contrabandist, mai ales în acele locuri din lume aflate la distanţă de braţul protector al legii. Era vorba de cumpărat la preţuri infime, să încerce să descopere artefacte speciale, acea piesă pentru care orice colecţionar sau bogătaş de pe Park Avenue să dea o avere, şi să o vândă la de o sută sau o mie de ori valoarea ei.

Cum ar fi un cristal făcut dintr-un material necunoscut pe faţa Pământului.

— Nici nu ştiţi ce rău îmi pare, îşi confecţionă o mutră de durere de stomac, era o piesă minunată, după cum v-am spus. Abia dacă am ţinut-o câteva zile aici. A fost vândută imediat.

— Cui?

— Unui turist, bineînţeles. Mi-a spus că se ocupă de colecţionarea pietrelor preţioase, a mineralelor…

Minţea, şi toate trei şi-au dat seama deodată.

— Aveţi numele acestui turist?

— Pentru ce ar fi trebuit să-l mai păstrez?

— Dumneavoastră vă notaţi numele şi adresele celor cu care faceţi tranzacţii, îi atrase atenţia David.

— Atunci când este vorba despre obiecte foarte scumpe, dar în acest caz…

Joa nu avea altă soluţie decât să joace tare. Îşi scoase

medalionul de la piept şi-l deschise pentru ca anticarul să-i poată vedea cristalul.

Reuşi să-l impresioneze.

— Poate pe turistul dumitale l-ar interesa să mai cumpere unul, i-l lăsă la vedere până în clipa când anticarul întinse mâna ca să-l apuce.

— Ar trebui să mă uit prin arhivele mele… – surpriza dădu roadele sperate asupra dispoziţiei sale, orişicum, orice client serios ar trebui să fie interesat de o piesă aşa de interesantă.

— Suntem cazaţi la Radisson. Numele meu este Georgina Mir. Mâine plecăm din Katmandu, căută ea cea mai bună metodă ca să-l preseze.

— Pot să vă întreb de unde aţi obţinut cristalele acestea?

— Nu, nu puteţi, îi arătă toţi dinţii cu un rânjet fals de cordialitate, înainte de a face stânga împrejur ca să iasă din magazin.

Chiar dacă plecă ultima, lăsă uşa un pic deschisă.

Nu se opriră să stea de vorbă până ce nu au trecut de primul colţ de stradă, mai în sus. Atunci Joa se sprijini cu spatele de un zid în timp ce David verifica dacă nu cumva îi urmăreşte anticarul.

— Minte, spuse Amina.

— Ce facem?

— Cristalul se află aici, în Katmandu, ştiu bine, zise Indira, am văzut în mintea lui chipul unui bărbat.

— Îl obligăm să vorbească?! Pentru noi trei va fi uşor, propuse fata iordaniană.

Joa îşi lăsă capul în jos. Închise ochii. Părea că numără până la zece.

— Aşteptaţi-mă aici!

Se întoarse la magazin în fugă. Uşa era tot aşa cum o lăsase. Intră fără să facă zgomot şi merse tupilată printre rafturile înguste cu obiecte. Avea doi aşi în mână: nu exista niciun client şi nici vreun alt angajat în afară de Seth Birendragar.

Al treilea as era auzul ei ascuţit.

Nici instinctul ei nu o dezamăgi.

Vocea comerciantului ajungea desluşită până la ea, din biroul lui, din fundul stabilimentului. Vorbea la telefon, englezeşte.

— Era acelaşi cristal, vă asigur eu! Ca două picături de apă! Uluitor?... O fată, o tânără, semăna foarte bine cu indianca de la care l-am cumpărat. Mergeau cu o fată şi cu un bărbat tot tânăr şi el, douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani... Au spus că vor rămâne până mâine, la hotel Radisson!... Cum spuneţi? Culoarea? Alb… Da, ştiu că al dumneavoastră era… Şi-a schimbat culoarea ieri şi s-a făcut verde? Dar cum e posibil aşa ceva…?

Ultima pauză fu cea mai lungă.

Chiar înainte să-i pronunţe numele.

— De acord, domnule Payne. Da, da, de acord, perfect. Am crezut că poate vă interesează… Da, da, domnule. Bună ziua…

Nu era foarte mult, dar era suficient.

Joa se strecură iarăşi, în direcţia uşii.

Şi cristalul Indirei se albise, atunci când au ajuns ei la Katmandu, sub influenţa cristalului dogonilor, aşa cum li s-a întâmplat în Mali cu al său.

Reuşi să iasă fără ca nimeni să o observe, cu excepţia unei perechi de turişti care o văzu furişându-se înainte de a se ridica în picioare.

15

În Katmandu era o noapte tăcută.

Oraşul, întunecat, permitea să se poată vedea puzderia de stele care acopereau cerul într-un spectacol ameţitor. De la călătoria ei până la marginea Orionului, Joa nu mai privise cerul în felul acesta. Acum era vorba despre un loc, o destinaţie. Înainte era numai o himeră pentru scriitorii de literatură ştiinţifico-fantastică sau pentru astronauții dornici să-şi înscrie paşii în cartea de istorie. După tatăl ei, şi alături de Amina, era fiinţa umană care a ajuns cel mai departe, chiar dacă, în cazul ei, cu mintea şi nu cu trupul.

— Joa.

— Da, scuze, se întoarse în lumea conştientului.

Cele două niveluri ale magazinului lui Seth Birendragar formau două dreptunghiuri negre în mijlocul străzii neluminate. Lumina cea mai apropiată, mijită, atârnată de un cablu electric, se afla la vreo zece metri şi-i atingea umbra tangenţial dintr-o parte. Indira se aşezase în colţul din stânga, sprijinită cu indolenţă în acelaşi unghi. David la dreapta, sub lumină. Joa şi Amina îi priveau în aşteptarea unui semnal.

— Acum, oftă prima dintre ele atunci când totul era liber.

Amina închise ochii şi se concentră. Nu a fost nevoie să se concentreze mai mult de cinci secunde. Joa cunoştea senzaţia. O simţise atunci când a urcat ultimii metri ai acelui munte ca să ajungă unde se afla Indira, în timpul atacului soldaţilor. Lipsa greutăţii, abandonarea gravitaţiei, transformarea masei corporale în energie capabilă să se volatilizeze şi să se deplaseze după dorinţa minţii. Nu mai era o simplă levitaţie, era un salt în faţă sau în sus.

Senzaţia de zbor.

Rămase jos pentru eventualitatea în care ceva nu ar fi

mers cum trebuie şi ar fi căzut, dar nu se întâmplă nimic.

Amina ajunse la ferestrele din partea superioară. Se sprijini de cadrul unei ferestre şi trase pur şi simplu cârligul care o ţinea închisă. Se aştepta să audă o alarmă declanşându-se din clipă în clipă.

Amina scoase capul pe fereastră după treizeci de secunde.

— Acum e deconectată! – îi şopti de sus.

Era rândul său acum.

Atunci, pe munte, urgenţa şi nevoia o împingeau în sus. Aici era vorba despre frică. Tocmai intrau prin efracţie într-o locuinţă. Habar nu avea cum arătau închisorile nepaleze, dar nu avea niciun chef să afle şi cu atât mai puţin să trebuiască să-şi folosească puterile pentru a evada, caz în care ar fi fost pusă imediat pe lista criminalilor celor mai periculoşi şi celor mai căutaţi. „Femei cu puteri paranormale”, „femei care pot să zboare”, „femei care reuşesc să arunce în aer dispozitive electronice”. Americanii trecuseră sub tăcere trecerea lor prin Guantanamo şi distrugerea parţială a instalaţiilor lor dedicate cercetărilor „speciale”. În Nepal, nu va fi la fel.

Corpul ei o luă cu elan în sus.

Atinse cu mâinile peretele. Acesta era singurul contact. Era atât de concentrată să se deplaseze în sus, că aproape depăşea fereastra. Amina o opri, ca să o ajute să se strecoare înăuntrul magazinului.

— Cum ai oprit alarma? – întrebă ea primul lucru.

— Am paralizat-o. Este inactivă.

— Eşti sigură că nu va trimite vreun semnal spre un comisariat sau ceva de genu’?

De fapt, nici nu ştia dacă pe acolo dispuneau de nişte mijloace atât de sofisticate. Era totuşi Nepal. Oricât de mult ar fi pătruns progresul în ţară, încă mai erau ancoraţi în tradiţiile lor. Probabil delincvenţa nu era prea răspândită. Una era gherila maoistă, de mai demult, uneori mai activă şi alteori mai puţin, şi cu totul altceva prezenţa hoţilor…

Îşi aminti de prietenul ei, cel cu paşapoartele.

— Să coborâm.

Se mişcară cu grijă prin universul acela înţesat de obiecte. Dacă ar fi dărâmat unul, probabil că ar fi declanşat un efect de domino din cauza căruia posibil ar mai fi căzut multe altele. Dar dincolo de problema aceasta, era important ca Seth Birendragar, dimineaţa să nu descopere că magazinul lui a fost vizitat de musafiri nepoftiţi. Pentru că nu ar fi fost prea greu să pună lucrurile cap la cap şi să-şi dea seama că ei erau în spatele faptei. Amina mergea înainte, mişcându-se ca o pisică, uşor, ca şi cum ar fi putut vedea pe întuneric.

— Cum faci asta? – întrebă Joa.

— Ca şi liliecii, cred. Întind mâinile şi percep prezenţa obiectelor. Toate degajă un tip de căldură sau de energie. Toate poartă marca mâinilor care le-au atins. Dacă închizi ochii şi te concentrezi, ai să simţi şi tu.

— Voi exersa, oftă ea. Deocamdată îmi pun toată încrederea în tine.

Biroul patronului magazinului era închis cu cheia. Încă o treabă care le cerea timp.

Nu şi pentru Amina.

Fata se distra.

Se aşeză în genunchi ca să se afle la înălţimea încuietorii. Îşi lipi palma stângă de aceasta şi-şi sprijini fruntea pe dosul ei. Trecură câteva secunde până ce se auzi un ţăcănit.

Cu mâna dreaptă împinse uşa, acum liberă de orice oprelişte.

De data aceasta, folosiră mica lanternă pe care Joa o avea în buzunar. Se duseră direct la sertarele biroului, unde stăteau îngrămădite hârtii şi un computer.

— Cercetez calculatorul? – vru să ştie Amina.

— În ultimă instanţă. Hai să vedem mai întâi ce găsim pe aici.

Seth Birendragar încă mai recurgea la sistemele obişnuite, oricâtă informatică ar avea la dispoziţie. O agendă bătrână, cu mulţi ani de folosire în spate, apăru chiar în sertarul central al mesei. Cunoşteau numai numele

de familie: Payne: astfel că examinară direct litera P.

Nimic.

— Oare ştie numărul pe de rost? – se gândi Amina.

— Aşteaptă… Eu nu ordonez persoanele după numele de familie, ci, după prenumele lor. El face la fel, vezi?

Începură la A şi parcurseră literă după literă, cu atenţie, chiar dacă erau nerăbdătoare, stând ca pe ace ca şi Indira şi David care făceau de pază jos, fără să ştie unde se băgaseră.

Ajunseră dincolo de jumătatea agendei, M-ul, N-ul, O-ul…

— Aici!

— Amina puse degetul pe al nouălea nume de la litera S.

Spencer Payne.

Nu apărea decât telefonul.

Mai verificară o dată şi continuară să examineze restul numelor, până la Z, nu carecumva să mai existe vreun Payne.

— Ce facem?

— Încearcă să găseşti vreo adresă. Joa puse bine agenda în sertar, exact în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie cum o găsise.

Au încercat, dar la capătul a cinci minte de căutări nu ştiau unde să se mai uite. Au scotocit, iarăşi prin masa de lucru, un dulap, o arhivă cu tranzacţii, hârtiile care erau împrăştiate pe deasupra şi nu le mai rămase decât calculatorul. Dacă avea vreo parolă…

— Haidem, acceptă Joa în cele din urmă.

— Calculatorul…

— Vom suna la telefon la numărul acesta. Este nepalez. Dacă nu ne iese, va trebui să ne uităm în cartea de telefon. Am riscat deja destul. Ieşiră din birou, iar Amina repetă operaţiunea efectuată la intrare. Mai întâi închise uşa, apoi îşi puse mâna stângă pe încuietoare, fruntea pe dosul palmei, aşteptă… clănţănitul final puse capăt întreprinderii.

La stânga biroului, văzură o uşă care dădea spre curte. Pereţii care o înconjurau nu erau foarte înalţi.

Joa zâmbi când zări curtea.

Revenită sus pe acelaşi drum şi se apropiară de fereastră.

Indira şi David erau tot la posturile lor, ea liniştită, el mişcându-se nervos.

O sclipire de lanternă.

Gesturile amândurora erau evidente: puteau ieşi. Întâi plecă Joa. Se aşeză în cadrul uşii, închise ochii, se concentră şi-şi dădu drumul să alunece în jos. Atunci când picioarele îi atinseră solul, uşurel, David era deja lângă ea.

— Dumnezeule, câte emoţii!

— Stai liniştit, privi Joa în sus.

Amina plutea prin aer.

Închidea fereastra, trăgea cârligul, activa iar alarma.

Ajunse şi Indira lângă ei.

— Ce aveţi?

— Un nume şi un număr de telefon. Numai atât.

Amina cobora ca un înger spectral. O prinseră toţi trei înainte să atingă pământul şi să deschidă ochii.

— Nu era nevoie, spuse.

— Să o întindem de aici, că nu mai pot, se simţi stors de puteri David.

Nu alergară. Nu era nevoie. La început le părea rău că nu aveau un telefon mobil la îndemână. Ale lor rămăseseră în mâinile bandiţilor lui Mahendra Chaddraş.

Se întrebau oare cine câştigase bătălia de pe munte.

S-au întors la hotel, dar nu au urcat sus în camerele lor. Au sunat de la telefoanele publice din hol. Nu erau ore potrivite pentru sunat, dar nu mai voiau să aştepte până în ziua următoare.

La celălalt capăt al firului sună soneria.

Apoi auziră o voce somnoroasă.

— Ambasada Marii Britanii, spuneţi.

Joa închise.

Nu mai trebuia să le spună şi celorlalţi. Au auzit perfect totul, pentru că erau lipiţi de ea.

— Fir-ar… şopti David.

— Ce facem acum? – întrebă Amina, care era foarte

entuziasmată de acţiune.

— Dormim. Ne vom ocupa mâine de asta, se lăsă copleşită Joa.

Indira părea să fie absolut străină de tot, se menţinea tot timpul deoparte. Chipul ei păstra acel ermetism deja caracteristic, de parcă treaba asta nu ar fi avut nimic a face cu ea, ca şi cum i-ar fi fost absolut indiferent dacă era laie ori bălaie. Se îndreptă cea dintâi spre ascensoare.

Şi odată ajunşi pe nivel, ea întră prima în cameră.

Vocea sa îi alertă pe ceilalţi.

— Cineva a fost aici! – anunţă ea.

David deschise uşa camerei pe care o împărţea cu Joa.

Ambele camere fuseseră perchiziţionate în detaliu, fără măcar să încerce să o disimuleze.

Joa îşi duse instinctiv mâna la medalion, la cristal, şi închizând ochii simţi un bâzâit în creier.

16

De dimineaţă, la micul dejun, evaluară situaţia.

— Ce trebuie să facem? – aduse David problema pe tapet.

— Radem de pe faţa pământului magazinul şi apoi dărâmăm ambasada? – propuse Amina.

Varianta ei nu merită nici măcar un cuvânt de dezaprobare

— Pentru început, să plătim hotelul şi să plecăm de aici, zise Joa.

Nimeni nu văzuse nimic. Responsabilii se arătară consternaţi atunci când le atraseră atenţia asupra scotocirii camerelor lor. Din fericire, documentele lor se aflau în seifuri. Nu se produsese niciun furt. Însuşi directorul de la Radisson îi asigură că „va lua măsuri” şi că pe durata zilei vor avea toate serviciile gratuite, mesele, cinele…

— Şi ce facem noi, cărăm la sacoşe de ici-colo?

— Le putem lăsa la recepţie sau la bagaje la autogară. Ceea ce e important este să nu ştie unde să ne găsească.

— Crezi că veniseră după cristalul tău? – vru să limpezească David situaţia.

— Păi ce altceva puteau să caute?

— I l-am arătat şi ai văzut şi tu reacţia. Dacă nu l-aş fi avut la mine ca întotdeauna…

— Şi nici nu ştiu că avem trei… – calculă el.

Joa căzu pe gânduri.

Dacă ştii mai multe decât adversarul, ai întotdeauna posibilitatea de a avea iniţiativa, deşi ei habar nu aveau cine putea fi acel adversar.

— Trei cristale… – vorbi cu voce tare.

— Cunosc eu privirea asta, se cutremură prietenul ei.

— Mai întâi, hai să mergem după paşapoarte, propuse Joa, apoi vom reveni la magazinul anticarului aceluia.

Ambasada britanică e inaccesibilă, astfel încât, dacă nu se duce Mahomed la munte, vom face ca muntele să vină la Mahomed, de acord?

— Care este planul tău?

— Am să vi-l explic pe drum; se sculă în picioare şi lăsă şerveţelul pe masă.

În cinci minute erau iarăşi la recepţie, cu genţile de voiaj. Ca să evite orice situaţie neplăcută, au aruncat la gunoi toate ustensilele de toaletă din baie, periuţe şi paste de dinţi, piepteni, şampoane, săpunuri, apă de toaletă… Camerista din tura de zi, care cunoştea deja ce li se întâmplase peste noapte, insistă că nu era nevoie să plece, că le schimbă camerele şi le dau apartamente cu toate cheltuielile adiţionale acoperite. Faimosul Radisson suferea o umilinţă fără precedent în istoria sa.

Joa, politicoasă, le spuse că nu era necesar, că oricum aveau de gând să plece ca să-şi continue călătoria. Au trecut peste situaţia jenantă, au ieşit afară şi au hotărât că nu e bine să ia un taxi ca să nu lase niciun indiciu despre mişcările lor.

— Vedeţi dacă ne urmăreşte cineva? – întrebă Joa.

Indira şi Amina priviră pe stradă şi sub stradă, ca şi ea.

Nu se vedea nimic şi nimeni suspect.

— Bun. La autogară.

Îşi lăsară genţile la biroul de bagaje. Doar haine. Ce era mai important luau cu ei, ca întotdeauna, inclusiv cristalele, Joa şi Amina pe ale lor; David, pe cel furat de la dogoni.

Când se îndreptau spre punctul de întâlnire cu bişniţarul pentru paşapoarte, în timp ce Joa le explica planul ei, simţi asupra lor acea senzaţie că erau urmăriţi de nişte ochi.

Trei femei frumoase, una cu părul roşcat, două cu părul lung şi negru, înalte şi suple, unice, însoţite de un bărbat tânăr, şi el foarte atrăgător. Puţin mai conta că erau îmbrăcaţi obişnuit, aşa cum cerea situaţia, fără prea multă atenţie dată dichisului sau detaliilor. Şi localnicii, şi turiştii îşi întorceau capul. Nu treceau neobservaţi.

Şi asta nu era întotdeauna un lucru bun.

Lăsau o dâră în urma lor ca şi melcii.

Bişniţarul era la locul lui, aşteptându-i, fără să mai caute să vândă nimic la nimeni ca să nu se distragă de la marea lui afacere a zilei. Când îi văzu sosind pe toţi patru, strâmbă din nas.

— Doar trei – zise. Ele pentru poze şi tu pentru afacere. El nu.

— El are centura neagră la karate, îi atrase atenţia Joa.

Băiatul îl privi pe David cu tot respectul. Statura bişniţarului, deşirată, îi conferea o imagine de marionetă şi, în acelaşi timp, aspectul unui copil mare, abandonat şi lipsit de dragoste. Era un neruşinat, dar un neruşinat simpatic. O parte a farmecului său era, probabil, tocmai acesta.

— Bine, se lăsă convins. Ai adus banii?

— Da.

— Vreau să-i văd.

Joa îi arătă dolarii, scoţându-i abia câţiva centimetri din geanta ei. A fost suficient.

— Urmaţi-mă la distanţă, câţiva metri, luă el iniţiativa.

Îi urmară instrucţiunile. L-au lăsat pe el înaintaş cu un avans de vreo zece metri. Avea pasul sprinten, mereu oscilant, dreapta-stânga, dreapta-stânga. Părăsiră centrul oraşului şi împrejurimile marii stupe, dar nu se îndepărtară prea mult. Joa, Indira şi Amina controlau întreaga zonă, dacă nu cumva îi urmărea cineva. Au ajuns la concluzia că nu se întâmpla aşa ceva, dar nu au lăsat garda jos. David, pe de altă parte, nu-l scăpa din ochi pe bişniţar. După vreo cinci sau şase minute îl văzură intrând într-o casă destul de sărăcuţă.

— Ai grijă, îi spuse David.

— Tu să ai, i-o întoarse Amina cu aplomb.

Făcu un gest de parcă ar fi vrut să o strângă de gât atunci când trecu pe lângă el, iar ea îl învălui într-una dintre privirile ei fatale. De cealaltă parte a uşii, bişniţarul stătea lângă un bărbat în vârstă, şaptezeci de ani sau mai mult.

— Prieten, face poza, li-l prezentă.

L-au urmat până într-o săliţă unde exista o cameră fotografică mai mult ca sigur şparlită şi ea, pentru că era scumpă. Mai întâi, ocupă unicul scaun Indira. Apoi Amina.

— Acum dai avans?

— Nu.

Se simţea iritat.

— Niciodată nu vei fi soţie bună. Încăpăţânată, plescăi cu limba şi-i întinse mâna. Am nevoie de paşaportul tău, cum arată.

Joa i-l dădu.

— În două ore totul aranjat. Întoarceţi-vă mai încolo.

— Păi rămânem, îşi puse ea mâinile în sân. Doar nu crezi că am să-ţi las paşaportul meu aşa, pur şi simplu?!

— Lucru fin şi delicat! Voi uitaţi şi artistul face emoţionat!

„Artistul”, bătrânul, avea un aspect de orice altceva numai de persoană emoţionată nu.

— Ne aşezăm chiar aici, bine?!

Tânărul şi cu bărbatul celălalt făcură un schimb de priviri şi de cuvinte în limba lor. Asta a fost tot. Primul le scoase dintr-o altă cameră nişte scaune. Al doilea dispăru cu aparatul de fotografiat şi cu paşaportul lui Joa.

Două ore.

Două ore în care bişniţarul nu vru să tacă din gură.

Mai întâi a încercat să le măgulească.

— Voi fotomodele?

— Nu.

— Interesează pozat la revistă? Cunosc oameni plăteşte bine. Eu puţin comision.

— Nu.

— Vrei să-l fac să tacă? – zise Amina.

Era în stare să-i lipească buzele. Dădu din cap orizontal ca să o descurajeze.

— Unde îndreptaţi? – începu tânărul iarăşi cu trăncăneala.

— Spre India.

— Nu India, o sfredeli cu o privire ageră, voi Tibet.

— De ce ar trebui să mergem în Tibet?

— Graniţe cu India sunt puţin conflictuale. Dacă pierdeţi paşaport, doar trebuie să mergeţi consulat sau ambasada. Paşaport fals pentru nevoie urgentă este. Merge la Tibet.

— Şi dacă ar fi aşa, ce?

— Eu duc. Eu am prieten. Ghid bun la munte.

— Eşti nebun?! – abia dacă îi veni a crede lui Joa.

— Nebună tu! Maşina Katmandu-Lhasa călătoria sigura! Paşaport bun pentru postul la graniţa! Dacă mergeţi avion…! – dădu din mână oscilând în semn de nesiguranţă.

— Nu-mi spune că paşapoartele tale sunt făcute la mişto!

— Miş…? – nu înţelegea expresia.

— Paşapoarte rele.

— Nu! – făcu un gest exagerat, paşapoarte foarte bun! Nu este diferenţa! Tu vezi şi plăteşti daca este bun. Dar ajungeţi Lhasa, aveţi rău de înălţime şi bolnavi toată ziua la pat. Foarte bolnavi. Lumea pica pe cap. Cu maşina, călătorie minunata.

Auzise şi Joa despre așa ceva. Şi era adevărat. Atunci când cineva coboară din avion în Lhasa preţ de câteva ore până şi omul cel mai puternic trebuie să zacă în pat şi simte lipsa oxigenului. Toate camerele din hoteluri erau dotate cu câte un inhalator pe noptieră. Orice efort sau simplul fapt de a ingera alimente, însemna că oxigenul fugea din cap. Era un preţ care trebuia plătit.

— Ne vom chinui la nevoie, dădu ea din umeri.

Tânărul i se adresă lui David.

— Tu nu aici niciun cuvânt de spus?

— În faţa a trei femei?! – căscă el ochii mari. Nu.

Se resemnă şi nu mai spuse nimic în următoarele cincisprezece-douăzeci de minute. Din când în când, ieşea din cameră, intra în încăperea unde lucra colegul lui falsificator şi revenea dând din cap, fericit şi mândru de slujba lui.

În timpul uneia din aceste absenţe, Indira i se adresă lui Joa.

— Te-ai gândit că dacă planul tău va funcţiona va trebui să plecăm pe jos din Nepal?

— Ce vrei să spui?
— Eu nu cred că Payne ăsta e telefonistul ambasadei.
— Îmi imaginez şi eu.
— N-o să-i placă ce îi vom face. Probabil va pune pe picior de război ceva mai mulţi, nu doar personalul ambasadei, ci pe mult mai mulţi…
— Şi?
— Vom lua primul avion care pleacă din ţară, oriunde ar duce, la întâmplare, riscând să ne aresteze la aeroport, iar dacă scăpăm, vom căuta mai apoi mijlocul de a ajunge în Lhasa?
Joa îşi muşcă buza de jos. Înţelese ce voia să-i spună tânăra indiancă. Privirile lui David şi Amina îi confirmară că Indira tocmai pusese degetul pe rană. Planul său pentru recuperarea cristalului era foarte bun, poate singurul, dar era periculos. Şi apoi, nu puteau să mai rămână în Katmandu, nici în Nepal, mai mult timp decât era nevoie. Chiar dacă ar fi fost numai din precauţie.
Îi făcu bişniţarului un gest cu mâna.
— Vrei băutură? Tu dai zece dolari şi eu merg să cumpăr Coca Cola.
— Respiră, îi ceru ea fără ca indianul să-şi dea seama de subtilitatea expresiei, cât îţi ia ca să ajungi de la Katmandu până în Lhasa cu maşina?
— Şase, şapte zile, depinde drum blocat de ploaie sau alunecări, trecere la graniţa la chinejii…
O săptămână. O eternitate.
Dar şi siguranţa era importantă, iar lui Spencer Payne nu prea avea să-i placă ce plănuiau să-i facă. Dacă se declanşa o alarmă, ar fi fost aproape imposibil să mai plece cu avionul.
— Dacă am vrea să mergem în Lhasa cu maşina, când am putea pleca?
— Tu plăteşti, tu comanzi, fu el direct.
— Azi?
— Ca să intri la Tibet, e nevoie de multe hârtii, vize, minim patru persoane…
— Suntem patru. Dacă îţi dăm numele noastre şi datele,

bazându-ne şi pe paşapoartele astea false, poţi să organizezi totul?

— Da, spuse el clar.

— O oră, două…?

— Tu hotărăşti, eu am deja maşina cu ghizii. Multă grabă. Totul legal, ridică mâna dreaptă de parcă ar fi avut de gând să jure pe Biblie. Eu cunosc agenţie de voiaj, face traversări tot timpul. *No problem.*

— Dar la frontieră?

— Nici acolo nu problema, avem viză. Grup organizat. Agenţie respectabilă. Da, e complicat, multă birocraţia la chinejii. Înainte era nevoie de ani. Acum mai multa flexibilitate, pentru că interesaţi chinejii la turism.

— Cât?

— Mie dolari de om.

Joa îl privi fix în ochi.

— Tu rămâi în Lhasa, dar ghidul şi maşina întoarce singur! Este cheltuiala! Taxele oficiale! Şi urgenţa?! Vize urgente se plăteşte mai mult! Şi agenţia pune echipa, corturi de campanie, toate necesare pentru călătoria!

— Cinci sute de persoană.

— Nu, imposibil!

— Şase sute!

— Şapte sute, avea un chip speriat, dus şi întors sunt două săptămâni, bărbat conduce!

— De acord. Şapte sute de persoană.

— Şi eu?

— Încă cinci sute pentru tine.

— O mie.

Era sătulă de ceartă. Pentru patru pasageri şi zborul cu avionul costa destul, deşi nu despre asta era vorba, ci de târguială şi nici nu voia să îi permită borfaşului aceluia să-şi bată joc de ei.

— Două mii opt sute pentru călătorie şi o mie pentru tine, încuviinţă. Înainte de a ieşi de aici cu paşaportul în mână, ne confirmi că totul e pregătit. Atunci când le vom avea, poţi să dai dispoziţie ca maşina să ne aştepte, la autogară. Poate vom mai întârzia jumătate de oră, poate o

oră, două… sau trei. Habar nu am. Dar vom pleca. OK?

Îi întinse mâna dreaptă.

Nu era numai pentru că ar fi vrut să i-o strângă şi să încheie astfel înţelegerea ca un bărbat de onoare, pentru că nu era cazul, ci ca să-i simtă mâna şi să se poată apropia de mintea lui, să desluşească dacă vorbea serios.

Rămase mai liniştită.

Atunci când bişniţarul plecă să pună în mişcare operaţiunea efectivă, nu a mai fost nevoie ca Amina, Indira şi David să-i ceară personal vreo explicaţie.

17

Paşapoartele erau uimitoare. Schimbarea fotografiilor, impecabilă. Amina devenise acum Margarita Cruells Sanchidrian. Indira, pe de altă parte, era Trinidad de la Esperanza Torner Campos. Singurul lucru care probabil cam scârţâia era faptul că prima figura cu vârsta de douăzeci şi trei de ani, în loc de cincisprezece, pe care orişicum nu-i arăta, iar cea de-a doua douăzeci şi nouă în loc de cei douăzeci ai ei. Ultima problemă era cu mult mai preocupantă: nu ştiau dacă nu cumva atunci când cele două femei jefuite vor fi denunţat la poliţie pierderea paşapoartelor, poliţia nu va anunţa şi trecerile de frontieră. Nu era foarte probabil, mai ales pentru că, de obicei, erau schimbate şi numele în cazul falsificărilor, dar nici siguri nu puteau fi.

Mergeau pe lamă de cuţit, fără vreo altă variantă.

Lista infracţiunilor lor era deja impresionantă.

Seth Birendragar rămase foarte surprins atunci când îi văzu iarăşi în magazinul lui. De data acesta, avea însă nişte clienţi americani. Le făcu un semn să aştepte şi continuă cu aceştia, desfășurându-și artele lui de bun anticar. Discuţia pe care o purta în engleză ajungea până la cei patru destul de desluşit. Vorbea despre o piesă „excepţională”, care provenea dintr-o mănăstire, al cărei preţ era de două sute cincizeci de mii de dolari. Perechea, soţ şi soţie cu aspectul unora care nu simţeau nevoia de a se târgui, nu discutau despre preţ, nu-i interesa decât garanţia că piesa era autentică. Seth Birendragar argumenta că reputaţia lui era în joc, că un client satisfăcut era un client fericit, iar un client satisfăcut le recomanda prietenilor lui să-i viziteze magazinul. Îl recomandau sau reveneau ei înşişi. Şi aceasta era foarte bine pentru afacere.

Cuplul de americani încheie operaţiunea după zece

minute. Tranzacţia urma să fie încheiată în ziua următoare. Semnături, acte, documentele ca să fie trimisă în Wyoming…

O bucată din istoria nepaleză, sau poate tibetană, la o fermă din Wyoming.

Atunci când îşi luă la revedere din pragul uşii de la perechea de americani, anticarul se întoarse spre ei ca un şarpe, de parcă în loc să păşească s-ar fi târât printre comorile lui atât de valoroase.

Poate chiar aluneca.

— Dar e o adevărată surpriză! – se arătă el primilor.

Amintindu-şi de camerele lor scotocite, lui Joa îi venea să facă să ţopăie în jurul lui câteva dintre piesele sale.

— Am putea să vorbim în privat despre afaceri? – întrebă David.

— Da, în biroul meu, fu el mirat de propunere.

— Nu voiam să fim văzuţi de pe stradă.

— Nicio problemă.

Îi conduse până în locul unde Amina şi cu Joa fuseseră de cu seară. Totul în ordine. Seth Biendragar nu observase nimic care să aibă a face cu trecerea lor prin magazin. Nici măcar faptul că alarma fusese deconectată vreo câteva minute. Probabil că nici nu a observat acest detaliu, asta presupunând că era una foarte sofisticată. Odată ajunşi în birou, dădu ocol mesei, ca să lase o distanţă între el şi musafiri.

David preluă iarăşi iniţiativa, aşa cum stabiliseră mai înainte. Joa era convinsă că vânzătorul îi va acorda o mai mare atenţie unui bărbat decât uneia dintre ele.

— Spuneţi, vă rog, aşteptă anticarul.

— Vrem să vă uitaţi la asta.

Scoaseră cele trei cristale la unison. Joa pe cel din medalion, Amina pe cel pe care îl purta în talismanul ei de piele, iar el însuşi pe cel din buzunar. Cele trei piese străluceau albe sub lumina artificială a încăperii.

Dacă în faţa cristalului lui Joa i se făcură ochii cât cepele în urmă cu douăzeci şi patru de ore, cu atât mai mult acum când le avea pe toate trei înaintea ochilor…

Chiar şi aşa îşi ţinu emoţiile în frâu.

— Ştim că aceste cristale sunt valoroase, zise David, în timp ce le puneau iarăşi la loc, acum am vrea să ştim cât sunt de valoroase pentru dumneavoastră.

— Desigur că pot să le cumpăr, să grăbi el să spună.

— Pe cât?

— Spuneţi-mi dumneavoastră un preţ.

— Pe al meu aţi dat foarte puţin, răbufni Indira.

— Nu era decât un cristal curios, fără greutate…

— Puteam să-l fi sunat direct pe Spencer Payne sau la Ambasada Britanică, i-o trânti David.

Bărbatul îl traversă cu privirea. Nu se aştepta la aşa ceva. Ca şi cum ai fi dat cu decoraţii într-un pilot de vânătoare şi l-ai obliga să aterizeze ca să nu se prăbuşească.

— Să ştii că nu suntem nişte papagali, ok? – vru să-i spună clar David.

— De acord, încuviinţă domnul, fără a simţi nevoia să întrebe de unde scoseseră numele lui Spencer Payne.

— De ce este atât de interesat domnul Payne de aceste cristale? – întrebă Indira.

— E un colecţionar.

— Şi ce altceva mai e?

— Nimic altceva, făcu el un gest de sinceritate.

— Vreţi să plecăm? – îl ameninţă Indira.

— Nu.

— Ce funcţie are domnul Payne la ambasadă? – îi veni rândul lui Joa.

— Este… ambasadorul.

Nu se simţiră copleşiţi de funcţie. Aproape că se aşteptau.

— Are bani?

— Da, este un om bogat şi soţia lui şi mai şi.

— Ce a făcut ambasadorul cu cristalul pe care l-aţi cumpărat de la ea? – îl întrebă David arătând spre Indira.

Privirea omului lăsa să se vadă neliniştea.

— Îi cunoaştem forţa şi puterea, domnule Birendragar, insistă David, la fel şi dumneavoastră.

Anticarul îşi plimbă privirea de la unul la altul. Căutând o portiţă, o scăpare. Probabil că şi-a dat seama că nu avea niciuna. Toate cărţile erau pe masă şi acum trebuia să joace.

Întotdeauna fusese un jucător bun. Orice anticar era.

— Sir Payne e chiar un colecţionar, se lăsă convins să dea explicaţii, faptul că acest cristal era ceva excepţional mi-a sărit în ochi de când l-am examinat prima dată şi am descoperit că nu exista nimic la fel sau cel puţin cunoscut, pe faţa pământului. Dar chiar aşa nu ştiam nimic despre posibilele sale calităţi, şi atunci…

— Ce s-a întâmplat?

— Lady Payne s-a îndrăgostit de el. Nu a vrut să-l ţină într-o vitrină. L-a incrustat într-o piesă de argint, la fel ca şi dumneavoastră cu medalionul, şi l-a purtat la gât preţ de câteva zile, săptămâni…

— Continuă, îl zori David.

— Lady Payne avea un cancer de plămâni din cauza fumatului, oftă el.

Avea.

Acum Joa abia se mai putea abţine.

— Şi, s-a vindecat? – întrebă David fără a se arăta impresionat.

— A dat înapoi. Suficient cât să se poată crede că ar putea exista o salvare totală.

Un cristal, un cancer oprit. Patru cristale…

David arătă spre telefonul aflat pe un colţ de masă.

— De acord, încuviinţă el, sună-l.

— Pe Sir Payne? – se miră Seth Birendragar. Putem încheia tranzacţia aici, între noi, nu cred că este necesar…

— Dar noi credem, spuse David hotărât, poate îi vindem unul, două sau pe toate trei. Depinde de preţ. Nu vă vom uita nici pe dumneavoastră. Nu vrem decât să-şi aducă aici cristalul.

— De ce?

— Pentru că cele patru cristale împreună sunt precum un imens generator energetic, răspunse fără să clipească, suntem interesaţi să cunoaştem această putere înainte de

a ne despărţi de cristalele noastre. Preţul unuia sau al celor trei va depinde de aceasta.

Anticarul privi spre locurile unde se ascundeau cele trei cristale, la pieptul lui Joa şi Amina şi spre buzunarul lui David. Avea fulgere în privire. Nu prea reuşea să-şi disimuleze anumite gesturi care îl dădeau de gol. Cuvântul „putere” era totuşi unul dintre cele mai importante din dicţionarul particular al celor ambiţioşi. Cele trei fete puteau pătrunde acum în voie în mintea lui.

Ca într-o carte deschisă.

David ridică receptorul şi i-l înmână.

— Vinde-i unul sau două lui Sir Payne, reacţionă acesta, eu vreau unul.

Telefonul aştepta.

Îl apucă şi formă numărul din memorie.

De partea cealaltă, trebui să treacă doar de trei filtre. Ultimele două, cu mare grabă. Folosi cuvinte precum „urgent”, „chestiune de ordin personal” şi „de prioritate maximă”. Secretara ambasadorului fu însă cea mai dificilă. Spencer Payne avea o întâlnire importantă.

— Avionul nostru pleacă peste trei ore, minţi David, acum sau niciodată.

Seth Birendragar începu să ţipe. Pentru prima dată pronunţă numele doamnei Payne, Alexandra. A spus că era o chestiune legată de boala sa, problemă de viaţă şi de moarte.

Un minut mai târziu, Spencer Payne se afla la celălalt capăt al firului, foarte supărat.

Anticarul îl linişti imediat. Îi spuse nu numai că avea acel cristal, ci că era vorba de trei, că vânzătorii voiau să facă tranzacţia cu el şi era indispensabil să aducă şi celălalt cristal. Prin receptor se puteau auzi aproape toate cuvintele lui, refuzul său.

Atunci David întinse mâna şi-i luă bărbatului receptorul din mână

— Ascultaţi aici, Sir Payne, fu el direct şi concis, noi avem trei cristale, iar dumneata, o soţie bolnavă. Nu vrem să ne despărţim de ele până ce nu verificăm ce se întâmplă

atunci când toate patru se găsesc împreună. Aceasta e toată chestiunea. Dumneavoastră ştiţi că aceste piese nu provin de pe planeta noastră, aşa-i?

— Şi banii?

— Sunt sigur că ne vom înţelege, dar dumneavoastră sunteţi bogat, nu faceţi pe nevinovatul acum. Avem la dispoziţie o oră, cel mult. Şi nu ne mai duceţi cu întruniri.

— Dacă vă grăbiţi aşa tare să le vindeţi înseamnă că sunteţi disperaţi şi nu mai puteţi…

David închise telefonul.

— Ce faci? – nu-i venea să creadă lui Joa.

— Jucăm tare.

Aşteptară mai puţin de zece secunde.

Soneria telefonului începu să ţârâie.

— Domnule Payne? – zise David după ce ridică el însuşi receptorul, luându-i-o înainte anticarului.

— Nu vă mişcaţi de acolo. Acum daţi-mi-l pe Seth.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră, îi dădu receptorul.

Fu o conversaţie scurtă.

— Da, patru, aşa cum v-am spus… Nu, nu par… Ele, între şaptesprezece şi douăzeci şi patru de ani, el vreo douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase… Ce doriţi? De acord, aşteptaţi.

— Puteţi să ne percheziționați, ridică David mâinile.

Amina, Joa şi Indira îl priviră supărate.

— Nu, nu este necesar, renunţă bărbatul, nici Sir Payne nu va veni singur. Apucă iarăşi receptorul şi puse punct conversaţiei: Nu au asupra lor arme, domnule… de acord… vă aştept… desigur.

Ştiau că nu va veni singur.

Întrebarea era dacă va ateriza acolo cu o armată întreagă sau numai cu o mică escortă personală.

Câţiva turişti au intrat în magazin, deşi aspectul lor era mai mult al unora care voiau doar să vadă şi mai puţin să cumpere. Seth se bucură că ieşea din biroul lui şi se duse să-i servească.

18

Spencer Payne ajunse exact în treisprezece minute, atunci când în magazin nu mai rămăsese nici urmă de turişti, iar patronul pusese cartonul cu „închis” în urma lor. A venit cu o maşină oficială cu steguleţele Regatului Unit fluturând în vânt în ambele colţuri ale botului maşinii. O a doua maşină îl escorta. Din prima, coborî el, cu o figură gravă, costum impecabil şi oarecum distonant cu împrejurarea, în timp ce şoferul rămase la locul lui, şi un al doilea individ se postă lângă uşă, care era în fond singurul punct pe unde se intra şi se ieşea de acolo. Din a doua maşină, mai coborâră încă doi bărbaţi. Unul dintre ei rămase în stradă lângă automobil, celălalt îl însoţi pe superiorul său până în interiorul magazinului de antichităţi. Ar fi putut fi membri ai ambasadei, personal subaltern sau angajaţi, dar aveau un aspect clar de gărzi de corp. Orice ţară, şi cu atât mai mult una cu stabilitate politică precară, avea un potenţial de insecuritate de când terorişti de tot tipul îşi făceau de cap. Iar englezii şi americanii ştiau asta.

Spencer Payne să tot fi avut vreo cincizeci şi cinci de ani, părul alb şi aspectul unui *gentleman.* Faptul că era ambasador într-o ţară aflată departe de cercurile diplomatice cele mai nobile, nu-l scutea de etalarea unui nivel generos de distincţie. Şi faptul că soţia sa era bogată era un detaliu semnificativ. Obişnuit să comande, să dirijeze coteriile, intră în încăpere ca un elefant intr-un magazin de porţelanuri, cu pasul apăsat, cu o figură pe jumătate curioasă, pe jumătate deranjată. *Bodigardul* său se purtă plin de profesionalism. Mai întâi intră el şi, după ce examină locul şi îi cercetă pe ei, unul câte unul, cu ochi profesional, păstră distanţa, rămânând la aproximativ trei metri în spatele ambasadorului. Nici măcar nu-l salutară pe anticar.

— Ei bine?! – noul sosit îi privi pe Joa, Indira, Amina şi David.

— V-aţi adus cristalul? – întrebă prima.

— Da, nu făcu nici cel mai mic gest că ar vrea să-l arate.

Dar nici nu era nevoie să-i ceară să-l etaleze.

Joa, Amina şi David percepeau vibraţia cristalelor lor.

— Îi simţiţi vibraţia, domnule Payne?

Nu veni niciun răspuns. Ochii exprimau tulburare şi teamă.

— Dacă observă? sigur că observă. Şi pot să vă spun că acu două zile cristalul s-a făcut alb.

— De unde ştiţi voi asta? – îi tutui cu un gest clar de superioritate.

— Îi cunoaştem puterea.

— Şi voi cine sunteţi?

— Asta nu contează. Contează doar ceea ce avem noi şi ce aveţi dumneavoastră.

Joa îi arătă conţinutul medalionului. Amina şi David făcură la fel cu cristalele lor. Spencer Payne încercă să-şi oprească surpriza, chiar dacă nu putu să-şi ascundă strălucirea oţelită a pupilelor.

— De unde aţi scos pietrele astea?

— Vreţi să vedeţi ceva cu adevărat uluitor? – zâmbi Joa.

Scoase cristalul din interiorul medalionului. Îl lăsă pe masă şi aşteptă ca Amina şi David să facă la fel cu ale sale. În momentul în care se aflară împreună, se întâmplă ceva neaşteptat. Vibraţia spori, se îndreptară unul spre altul cu una dintre laturile lor, cea mai groasă. Partea extraordinară nu era însă aceasta. Extraordinar a fost că cele trei de pe masă „îl chemară” pe al patrulea, pe cel păstrat de ambasador în buzunarul drept al sacoului.

Al patrulea cristal ieşi ca din puşcă din buzunar.

Căzu pe masă.

Şi se alătură celorlalte trei cu muchia cea mai groasă.

Cele patru formară acum un singur corp cu patru vârfuri.

În ciuda faptului că intuia aşa ceva, că o ştia, Joa rămase impresionată. Ochii tuturor celor prezenţi erau fixaţi

asupra noului cristal, o cruce închegată care, în plus, începu să-şi schimbe şi culoarea, transformată acum într-o limpede şi frumoasă nuanţă albăstrie, mai puţin în partea extremă a cristalului sustras de la dogoni care se menţinu în continuare alb.

Era momentul de a acţiona.

Joa privi spre Indira şi Amina.

Erau pregătite.

— Şi acum, ne scuzaţi, Sir Payne, zise ea.

Ambasadorul britanic reacţionă.

— Ce spuneţi?

— Ştiu că orice explicaţie vi s-ar părea de prisos şi nu avem să v-o dăm, pentru că nu avem nici timp şi nici nu merită. Îmi pare rău pentru soţia dumneavoastră, dar acum e în joc viaţa întregii umanităţi.

Întinse mâna şi înşfacă noul cristal.

— Aşteaptă, ce…? – începu să înţeleagă Spencer Payne.

— Mai bine nu încercaţi nimic, îl sfătui Joa.

Insul care îl acoperea îşi ducea deja o mână la piept, probabil ca să scoată o armă. A fost rapid, chiar dacă nu suficient.

Amina se ocupă de el.

Pistolul o apucă în altă parte, iar bodyguardul în cealaltă. Căzu pe o sofa foarte veche, fără a face zgomot. Cel care era postat la uşă, cu faţa la drum, nici nu a băgat de seamă la ceea ce s-a întâmplat. Indira, pe de altă parte, îl paraliză pe ambasador, îl făcu să cadă în genunchi punându-şi mâinile la cap. Joa se uita la Seth Birendragar ca nu cumva să încerce ceva, dar anticarul numai un om de acţiune nu putea fi numit.

— Cine… sunteţi… voi? – gemu, chinuindu-se, Spencer Payne.

— Cineva prea puternici ca să puteţi dumneavoastră să ne opriţi, domnule; Joa se aplecă să poată să-i vadă faţa: Dacă transformaţi asta într-un scandal, dacă anunţaţi autorităţile, dacă încearcă să ne aresteze…, nu doar că vă veţi căi pentru propria persoană, dar o veţi regreta şi pentru soţia dumneavoastră şi pentru tot ceea ce va avea

să se întâmple. Veţi fi sută la sută responsabil, înţeles?

Ambasadorul era roşu. Gorila lui, paralizată pe canapea, şi el.

— Înţelegeţi? – repetă Joa.

— D-d-da…, reuşi să îngăimeze.

— Suntem aici ca să ajutăm umanitatea. Gândiţi-vă numai la asta, dacă vă serveşte de consolare.

— Haide, ceru David.

Îşi începură retragerea. Mai întâi el, apoi Amina şi Indira. Joa a fost ultima. Uşa dinspre curte, aflată la stânga biroului anticarului, nu era încuiată cu cheia. O deschiseră şi săriră peste gardul de vălătuci, fără probleme. Noaptea trecută Joa memorase bine toată zona. Se aflau într-o altă curte, a unei case. Din fericire, era goală. N-au fost nevoiţi să folosească deloc forţa ca să înfrângă vreo împotrivire la pătrunderea lor abuzivă şi ajunseră la zidul exterior în câteva secunde. În spatele lor, nu se auzea nimic. Sau oamenii din magazinul de antichităţi mai erau ameţiţi, sau au înţeles lecţia, luând în seamă cuvintele lui Joa.

Ieşiră pe stradă.

Şi o rupseră la fugă.

19

Ajunseră la autogară cu sufletul la gură, dar prietenul lor bişniţarul se afla acolo, cu un 4x4 impecabil, unde se putea vedea inscripţia unei agenţii de voiaj: Lhasa Travels. Şoferul, care avea să le fie ghid, era un nepalez robust, adică îndesat, puternic, lat în spate, dar mic la stat, părea un explorator. Un al doilea individ cu mutră de conţopist avea să se ocupe de formalităţi. Prezentările se făcură repede. David intră până la biroul de bagaje ca să ia genţile. Joa se ocupă de ultimele formalităţi: să plătească banii conveniţi către responsabilul agenţiei, să semneze contractul şi să-i dea partea bişniţarului.

— Nu vii?

— Nu, făcu un gest de părere de rău, eu rămân. Nu pot să trec frontiera la chineji. Chinejii nu vrea. El bun, foarte bun. Expert, arătă cu degetul spre insul care avea să-i ducă în Tibet.

— Cum te cheamă? – vru să ştie Joa.

— Koh.

— Bine, Koh, îi întinse o mână, chiar dacă am fost oricum nişte clienţi buni, îţi mulţumesc.

— Tu clientă bună?! – izbucni în râs. Tu dură! Tu nu clientă bună! Da, simpatică. Eu nu uit.

Puţinele bagaje se aflau deja încărcate în partea din spate a jeepului. David se mai uita în stânga şi în dreapta, ca nu cumva să apară poliţia din senin sau indivizii de la ambasada britanică. Înainte de a urca, Joa verifică dacă vizele erau puse şi totul era în regulă, ca să nu-i lase baltă prin mijlocul Nepalului. Funcţionarul de la agenţie se purtă cum nu se poate mai politicos. Le privea pe cele trei femei de parcă ar fi fost nişte fantasme. Atunci când se urcară în maşină, nu mai rămase decât o singură formalitate.

— Numele meu, Yen Sogh, îi zâmbi şoferul.

Au plecat din Katmandu spre nord. Yen Sogh avea diferite hărţi ca să le scoată pe măsură ce avansau în drumul lor spre Lhasa. Primul era itinerariul complet de la frontiera tibetană, din Zhangmu, până la Lhasa, în capitală.

Şase, şapte zile traversând munţii cei înalţi ai Himalaiei. Un vis turistic.

Joa îl privi pe David. Uneori simţea nevoia de a-l îmbrăţişa, să-l simtă lângă ea, fără să mai aştepte să împartă patul. O privi pe Indira, serioasă, de nepătruns, încă distantă, de parcă i-ar fi urmat din inerţie, dar fără să aibă nicio aşteptare. O privi pe Amina, zi de zi mai animată, captivă a gustului pentru aventură, ba chiar mai liniştită decât s-ar fi aşteptat, având în vedere temperamentul ei belicos.

Şi multe mai erau de împărtăşit de-a lungul acelei călătorii.

Cea mai deplină intimitate.

Yen Sogh le povesti că traseul care unea Katmandu cu Lhasa se numea „ruta prieteniei”. Erau o mie de kilometri, iar dintre aceştia, numai zece la sută pe teritoriul nepalez.

Valea Katmandu-ului, fără îndoială unul dintre cele mai frumoase monumente ale naturii pe care avusese ocazia să le admire vreodată, rămase foarte curând în urmă. Terasele, plantaţiile umplură iarăşi peisajul, ca şi în timpul traversării graniţei indiene spre Katmandu. Un suiş neîntrerupt, parcă parcurs cu încetinitorul, îi conduse foarte curând până la o mie cinci sute de metri altitudine. Coborâră până la cinci sute de metri în douăzeci şi cinci de kilometri, iar în următorii o sută optzeci ghidul le spuse că vor urca şi vor tot urca întruna, până la cinci mii două sute de metri altitudine, în Tibet. Podul de pe râul Bhote Josi, la ieşirea din Dolalghat, era punctul culminant. În Dolalghat, înainte să se întunece, şi-au cumpărat haine groase. Yen Sogh le spuse că la munte nu aveau altă soluţie decât să doarmă în corturile de campanie pe care le adusese el, dar că, mai înainte de a ieşi din Nepal sau odată ajunşi pe plaiurile tibetane, dacă voiau să înnopteze la hanuri, era

treaba lor. Îi mulţumiră şi, în prima noapte, au avut parte de nişte paturi, chiar dacă erau cam tari, ca să-şi mai tragă sufletul după furtul celui de-al patrulea cristal.

Joa privi acea formă nouă, crucea apărută din unirea celor patru cristale.

Cu al cincilea, mama îi spusese că va avea steaua: „Fiecare cristal presupune o identitate. Este singurul echipament cu care zburăm în afara acestui spaţiu. Fiicele furtunilor s-au întors cu ale lor, mai puţin cele care au avut copii: Indira, Amina şi cu tine le-aţi moştenit pe ale noastre. Noi nu am fost anunţate în prealabil. Pur şi simplu am fost adunate. Din această cauză, nu ni le-am luat cu noi. Aceste cristale au o forţă mai mare decât cea a o sută de furtuni, zece vulcani şi un mic soare. Este nevoie de patru la un loc pentru a putea forma un sistem de putere. Cu al cincilea, se creează o stea, nucleul multidimensional. Acest nucleu este cel ce trebuie inserat în inima Stonehenge-ului. Numai aşa se va putea evita schimbarea axei Pământului. Steaua vă va menţine în echilibru pentru alte zece mii de ani, depinde cât de tare şi în ce fel veţi chinui lumea în viitor”.

Patru împreună, un sistem de putere.

Cu al cincilea… steaua, nucleul multidimensional.

În timpul etapelor de drum cu maşina, nu vorbeau prea mult. Yen Sogh însă vorbea, dispus să câştige un bacşiş serios sau din inerţia muncii sale. Le povestea întâmplări, unele chiar frumoase, în stilul povestirilor nepaleze şi tibetane. Le vorbi şi despre el, despre faptul că se bucura de un statut special pentru că era sino-tibetan, nu nepalez, şi că agenţia care l-a angajat îşi avea sediul în Lhasa, nu în Katmandu. După cum zicea el, era o chestiune importantă, pentru că astfel, la frontieră nu se vor vedea nevoiţi să-şi schimbe mijlocul de transport, aşa cum făceau majoritatea turiştilor care întreprindeau acest itinerariu prin alte agenţii internaţionale şi combinau drumul cu avionul dus până la Katmandu cu întoarcerea cu avionul de la Lhasa. O alchimie legală. Yen Sogh le dădu primele instrucţiuni ca să nu aibă probleme pe acoperişul lumii: să nu vorbească

de rău China, să nu scoată în evidenţă cultura tibetană ca fiind ceva diferit de restul, pentru că se presupune că făceau parte dintr-o singură ţară şi nu erau independenţi, şi mai ales să nu facă pomenire despre Dalai Lama, şi nici să nu aibă o fotografie a acestuia asupra lor. Pedeapsa pentru astfel de infracţiuni este maximă şi presupune închisoarea. China fagocita lent ultimele vestigii ale identităţii tibetane, dar chiar şi aşa templele rezistau şi călugării erau în continuare fideli idealurilor lor.

O bătălie pierdută, pentru că, după cum spunea o maximă din Confucius, „boii sunt înceţi, dar pământul e răbdător”.

— Chinejii la Tibet nu simpatici, repetă o dată, de două, de trei ori şoferul lor.

La Kodari au avut de-a face cu primul eveniment neprevăzut. Pe şosea erau două camioane împotmolite. Nu era nici cea mai mică speranţă că puteau fi urnite de acolo înainte de închiderea frontierei, ca atare, au trebuit să înnopteze acolo. Zeci de şerpaşi îşi câştigau existenţa cărând baloturile din camioanele împotmolite de cealaltă parte a frontierei. Persoane, animale, turme de vite, vehicule de tot felul, în special microbuze cu turişti, se îngrămădeau de-a lungul a doi kilometri într-un haos pe care toată lumea îl lua drept calmitate.

În seara aceea, înainte de a se culca, priviră cu atenţie noul cristal.

— Mama mi-a spus că atunci când se vor afla împreună, lipite, vor semnaliza locul unde se află cel de-al cincilea cristal, zise Joa preocupată de faptul că steaua cu cinci colţuri nu se mişca.

— Pot fi două motive pentru care nu se mişcă, se gândi David. Primul, că suntem încă destul de departe şi nu există un... contact, ca să zic aşa, până ce nu ne vom apropia suficient. A doua, mai preocupantă, că al cincilea cristal nu se mai află în Tibet.

Trecuseră mii de ani.

Dar mama ei îi spusese dimpotrivă, că se află acolo.

În ziua următoare, pe la prânz, atunci când drumul a

fost deschis din nou şi tirurile trase deoparte, au putut constata severitatea poliţiei de frontieră chinezeşti. Punctul de trecere oricum nu se deschidea decât la ora zece. Îi cuprinse temerea că paşapoartele furate, cu fotografii schimbate, vor fi detectate sau că diferenţa de vârstă a Aminei şi a Indirei faţă de datele din paşapoarte ar fi prea flagrantă. Ba chiar le era frică din cauza celor patru cristale, transformate acum în unul singur, că ar putea fi considerate o bijuterie pe care aveau de gând să o scoată prin contrabandă.

Joa, Indira şi Amina erau pregătite.

Deşi nu era puţin lucru să te iei de piept cu toată frontiera, la cât erau de suspicioşi miliţienii chinezi…

— Şapte controale, îi informă Yen Sogh. Primul, cel mai rău, cel mai dur.

— Şapte?! – nu-i venea a crede lui Joa.

Şapte.

Abia după o oră au trecut de primul control, cel mai al dracului după cum spunea ghidul lor. Verificară cele patru paşapoarte, unul câte unul, contractul agenţiei, viza de intrare, şi, ca şi cum nu era de ajuns, îi percheziţionară şi pe ei, şi maşina, deşi aceasta era datoria vameşilor şi nu a poliţiştilor. Cristalul nu le suscită niciun interes. Ei căutau fotografii ale *duşmanului de clasă* Dalai Lama. Nu prea conta că Yen Sogh era o figură cunoscută printre ei. Nici vorbă să se comporte cu el altfel decât cu clienţii lui. Din fericire, la fel ca şi la frontiera indo-nepaleză, faptul că Amina era minoră nu fu observat de către agentul care îi examină paşaportul.

Conform datei, era majoră. Iar ea oricum nu părea o copiliţă. Îi întrebară ce voiau să facă în Tibet şi pentru cât timp intenţionau să stea. Răspunseră că iubesc cultura chineză şi respectau ţara cea mai mare din lume. Voiau să o străbată timp de o săptămână sau două. Ofiţerul îi privi impasibil, fără a se lăsa impresionat de osanale. Apoi îl întrebă pe David de ce călătorea cu trei femei şi de câţi bani dispuneau.

Vama, la şase kilometri mai înainte, în Zhangmu, se

închidea la patru după-amiaza, iar timpul începea să se scurgă extraordinar de repede. Ghidul le spuse că, dacă nu ajungeau la timp, nu vor putea intra în Zhangmu decât ei, fără maşină, şi ar fi pierdut mai mult timp.

— Aşa e tot timpul? – întrebă David.

— Azi, zi bună, zâmbi şoferul.

Reuşiră să ajungă la Zhangmu la timp. Verificările fură şi mai detaliate. Un bărbat studie cristalul pe care Joa îl purta acum la gât în chip de amuletă, legat cu fâşiile de piele de la cel al Aminei. I-l restitui şi asta a fost tot.

Atunci când intrară în Zhangmu, după numele tibetan Khasa, un oraş în plină expansiune, nu mai aveau de gând să continue, pentru că nici prea multe ore de lumină nu mai rămăseseră, în ciuda schimbării de fus orar: două ore şi un sfert întârziere faţă de Nepal[10]. Erau obosiţi din cauza tensiunii, crispaţi, şi nu-şi mai doreau decât un singur lucru: să cineze ceva şi să doarmă.

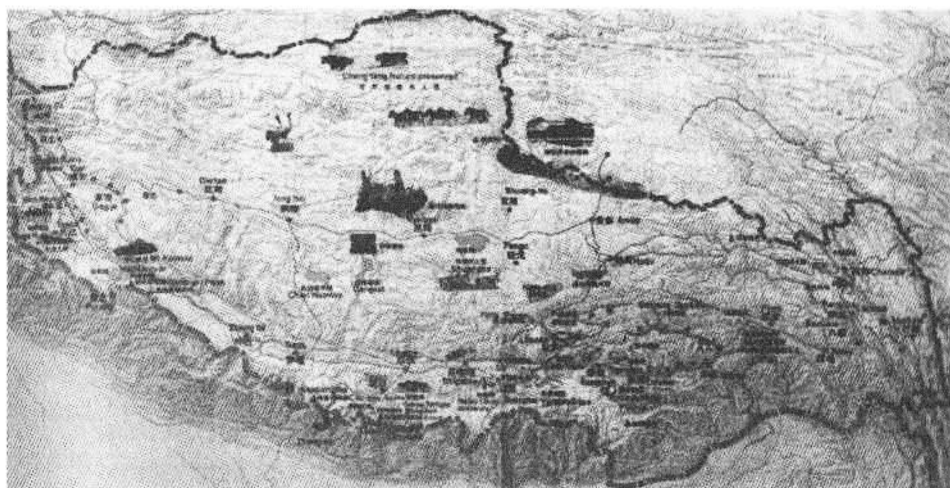
S-au cazat la cel mai bun hotel din oraş, singurul, Zhangmu Hotel.

Acum se aflau în Tibet.

[10] Diferenţa atât de mare dintre orele oficiale se datorează faptului că în China se foloseşte pe întreg teritoriul ora Beijingului, deşi, din punct de vedere geografic, statul ocupă teritoriul a patru fusuri orare. Ora Nepalului este cea mai apropiată de ora solară a longitudinii, şi anume GMT+5:45 (n.trad.).

PARTEA A TREIA
Tibet

(de la 2 la 14 iunie 2013)

20

De la Zhungmu, şi pe parcursul a numai 35 de kilometri, au trecut de la 2 300 metri altitudine la 3 700, traversând un peisaj abrupt, care nu mai avea nimic în comun cu verdeaţa văilor nepaleze. Frigul se simţea în oase şi fură nevoiţi pentru prima dată să se înfofolească. Yen Sogh conducea îndârjit, într-un ritm bun, lucru nu tocmai uşor dacă avem în vedere că şoseaua era plină de gropi uriaşe, hopuri, diferenţe de nivel, surpături şi locuri unde, pur şi simplu, nu exista drum. Prima dată când s-au văzut nevoiţi să coboare şi să meargă pe jos, pentru ca maşina să fie mai uşoară, sau când au trebuit să aşeze două scânduri de lemn pe care le duceau pe maşină, pentru ca jeepul să poată rula peste ele, au crezut că este ceva excepţional. În curând, au înţeles că excepţional era faptul de a parcurge mai mult de zece kilometri fără o problemă de genul acesta. De o parte a drumului, tone de stânci se prăbuşeau, de cealaltă parte, defileuri pe fundul cărora şerpuiau râurile sau pereţi verticali care ameninţau să se desprindă. Beneficiau de un traseu deloc plictisitor. Ultimul vestigiu de vegetaţie arboricolă rămase în urmă către începutul ascensiunii. Pe vârful platoului, pământul era uscat şi tare, dar nu era neospitalier. În plus, strălucea şi soarele, un soare frumos, care reuşi să-i încălzească suficient, încât să-şi dea jos pentru câteva ore sveterele aspre cumpărate la Dolalghat. Yen Sogh le împrumută ochelari de soare. Avea la el vreo şase, pentru astfel de cazuri.

— Respiraţi uşor. Nu faceţi eforturi bruşte. Acomodarea cu clima – foarte importantă, le repeta întruna.

Îl ascultară. David resimţi cel mai acut schimbarea. De câteva ori, văzu stele verzi atunci când depăşiră cei 3 700 de metri. La prima oră a după-amiezii, zăriră primele turme de iaci coborând din munte. De aproape erau urâţi,

cu copitele, coarnele şi cozile lor puţin aspectuoase. Oamenii cu care se întâlneau îi salutau cu mâna şi râdeau, râdeau, râdeau. La o oprire, se apropiară de ei două ţărăncuţe pline de entuziasm, de parcă ei ar fi fost primii străini pe care îi vedeau în viaţa lor. Erau tinere, cu ochii migdalaţi, şi purtau haine groase. Aveau feţele arse de soare, cu obrajii roşii. Se ungeau cu grăsime de iac în loc de cremă protectoare. Din cauza aceasta, miroseau urât, la fel şi Joa pentru ele, pentru că în dimineaţa aceea îşi dăduse cu doi stropi de parfum cumpărat de la Radisson.

— Dumneavoastră faceţi turism? – îi întrebă deodată Yen Songh. Kok zice că vreţi doar să ajungeţi la Lhasa.

— Da, vrem să ajungem în Lhasa cât mai repede, se justifică Joa.

— Călătoria interesantă. Prea tare ca să pierzi. Aproape mănăstire Sakya, excepţională. Revoluţia culturală chineză distruge aproape de tot, dar încă impresionantă. Comoară, sigilii, coroane, statui, costume, corăbii budiste…

Nu voiau să-i vorbească despre grabă. Nu aici, unul dintre puţinele locuri din lume unde aceasta părea să nu existe.

— Ne povesteşti în trecere. Dacă este ceva excepţional, vă spunem şi ne oprim.

Se posomorî, dar nu mai insistă. Clientul nostru…

Au dormit la 4 000 de metri altitudine, şi a fost o noapte frumoasă, cu Yen Sogh tot povestind şi ei ascultându-l răbdători. Chiar şi Indira, răpusă de o curiozitate care creştea din zi în zi, chiar dacă nu lăsa să-i scape decât câteva vorbe sau nişte acţiuni bine cumpănite. Rezistenţa ei la integrare era atât de mare ca şi tăcerea sa care absorbea tot ce se spunea în jur. Dar privirile continuau.

Amina lipită de David, uneori luându-l de mână, ca să o ajute când mergea. David şi Joa se abţineau să se atingă şi se sărutau numai atunci când credeau ei că nimeni nu-i vedea. Indira se uita la ei de parcă ar fi fost în stare să perceapă acea iubire care pentru ea era poate descurajantă.

Sub lumina stelelor, în jurul unui foc improvizat, pentru

că acolo nu exista lemn de ars, Joa prinse încă o privire.

Cea a lui David către Indira.

De vreo câteva ori simţise mintea surorii sale indience explorând-o pe a sa. De câteva ori s-a aflat în faţa dilemei dacă să-şi deschidă mintea sau nu. Atunci îşi dădu seama că Indira căuta ceva foarte concret.

— Indira ne explorează, îi şopti înainte să se culce.

— Ştiu.

— Ai grijă.

— De ce?

Erau singuri, aşa că îl sărută pe buze, foarte iute.

— Credeam că pericolul vine dinspre Amina, roşi el.

— Indira e mai puternică şi mult mai femeie. Nu ştiu până la ce punct puterea pe care o are îi permite să… pătrundă în mintea unei persoane.

— Atunci, ajută-mă, te rog.

— Ştiu că e greu pentru tine.

— E dificil pentru amândoi, draga mea.

— Mă refer la faptul că tu călătoreşti în compania a trei femei, şi pe deasupra atât de speciale.

— Sunt un obiect tainic al dorinţelor, glumi el fără chef.

Joa, Indira şi Amina dormeau împreună în cortul femeilor. David şi Yen Sogh în cel al bărbaţilor. Ghidul le dădu ultimele sfaturi: temperatura nocturnă cobora până la zero grade şi se simţea îngheţul, aşa încât apa trebuia să doarmă cu ei, ca o amantă, ca să evite îngheţul şi, în plus, trebuiau să şi bea constant ca să se hidrateze. Dacă îi va durea capul, să mai pună haine pe post de pernă, ca să ţină capul mai sus.

Dimineaţa, când soarele îşi scoase dinţii, ziua se arătă senină şi netulburată, fără nori, cu un cer atât de albastru încât îi copleşi. Din nefericire, „răul de munte” puse stăpânire pe ei în timpul orelor de somn, în ciuda tuturor sfaturilor şi avertismentelor lui Yen Sigh. Durerea de cap nu se dădu înfrântă până ce el nu le fierse nişte ierburi medicinale. Cel mai bun lucru ajunsese să fie tocmai sporovăială lui continuă, plină de curiozităţi, care de fiecare dată le stârnea interesul şi îi relaxa.

— În Tibet părinţii pune nume curioase la copii când naşte, le povesti cu tonul său molcom şi plăcut: Vaca Puturoasă, Bălegarul care Duhneşte şi Spiritul Înfricoşător… Apără de zei. Un nume perfect face ca zeii să creadă că e vorba despre un copil perfect. Atunci când copiii au deja şase luni şi zeii acceptă, atunci călugării pun alt nume bun pe vecie.

Traversară pasul La Lung-La, la 5 120 de metri altitudine, presărat cu steguleţe colorate pe care tibetanii le amplasează ici-colo mai ales pe vârfuri. Erau moriştile văzduhului. Rugi înălţate către zei. La Rongbo sau Rombuk, la 5 030 de metri, unde se afla mănăstirea de la cea mai mare altitudine din lume, s-au întâlnit cu mulţimea de alpinişti care voiau să cucerească Sagarmatha, Chomolungma, cum îi spun tibetanii, Zeiţa Mamă, în tradiţia occidentală, Everest, mai cunoscut în lumea întreagă, cu cei 8 848 de metri înălţime. Până la poalele muntelui, era un drum de 8 kilometri. Campingul de bază era situat la 5 200 de metri. Simţeau admiraţie şi respect pentru acei nebuni care urcau pe vârfuri numai pentru a se simţi diferiţi sau pentru că erau în stare să facă ceva ce puţini pe lume ar fi putut reuşi. Imaginea acoperişului lumii de pe faţada nordică le captivă admiraţia pentru o clipă, în timp ce maşina lăsa munţii în urmă.

Răul de înălţime, chiar dacă, făcând drumul pe şosea aclimatizarea era mai bună, făcu o victimă în persoana lui David.

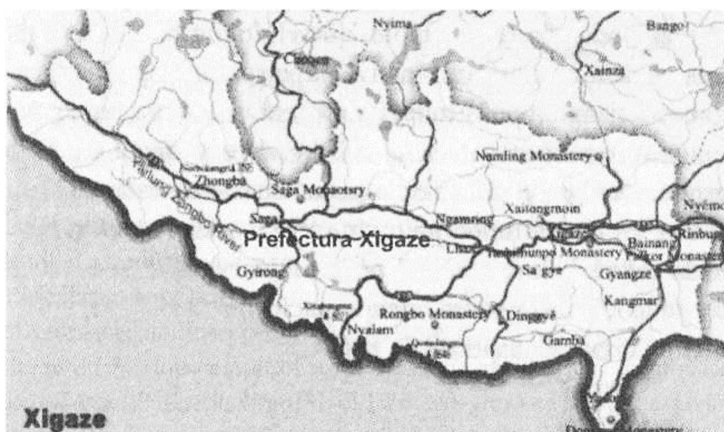
— Repede trece, le zise Yen Sogh. Dacă venit în avion, mai rău. Aşa numai durere de cap.

În ziua următoare, totul părea să nu fi fost decât un vis urât şi David se simţea mult mai bine. Joa se străduia să calculeze dacă drumul va dura şase sau şapte zile aşa cum prevăzuseră. Şoferul nu voia să supraliciteze. Iar hărţile nu spuneau mare lucru. Distanţele cu degetul pe hartă erau una, iar starea drumurilor era cu totul altceva.

Examină cele două hărţi ale regiunilor pe care aveau să le tranziteze, Xigaze şi Lhasa[11].

---

[11] Provinciile respective sunt două din cele şapte prefecturi

— Şi dacă trecem la mustaţă pe lângă locul unde se află cristalul? – puse David degetul pe rană.

— Atunci, de ce nu ne anunţă ai noştri?

— Eşti sigură că mama ta ţi-a spus…?

— Da, oftă Joa sâcâită. Prima parte s-a îndeplinit: cele patru cristale s-au unit. Şi unul dintre ele, cel mai puternic, al dogonilor, este călăuzitorul. Luă forma cu patru vârfuri în palmă, cu extremităţile cristalului găsit în Mali, colorat

componente ale Regiunii Autonome Tibet.

în diferite nuanţe. Al cincilea este cel mai puternic şi se presupune că dogonul ne va indica drumul spre el; oftă iarăşi mai înainte de a adăuga: poate suntem încă departe de el, nu ştiu.

— Nu putem bate Tibetul de la un capăt la altul, aşteptând să dăm peste indiciile tale. Lhasa nu este tocmai în mijlocul ţării, ci mai degrabă în jumătatea dreaptă. Şi nu trebuie uitat că cea mai mare parte, tot nordul şi o zonă mare din centru mai ales, arată ca şi cum ar fi nelocuite. Pe nicio hartă nu se văd localităţi sau şosele.

Joa se simţea iritată.

— Ne va anunţa, doar atât spuse. Ne va anunţa.

În următoarele două zile, se apropiară de Lhasa fără evenimente deosebite, răbdători şi fără excese. Uneori fiecare kilometru putea fi considerat un act de eroism. Din moment ce erau toţi împreună toată ziua, nu existau conversaţii private. Ajunseră la Shegar prin pasul Pang, la altitudinea de 5 150 de metri, tot timpul cu Everestul în spatele lor. Au trecut prin Tashilhumpu, mănăstirea lui Panchen Lama[12], al doilea demnitar ca importanţă din Tibet după Dalai Lama, şi prin Xegar. Yen Sogh le vorbi despre statuia impresionantă de 26 de metri înălţime, construită din 275 de kilograme de aur masiv şi împodobită cu bijuterii. Joa îşi dădea seama de ceea ce pierdea, dar nu avea altă soluţie decât să închidă ochii. O săptămână ca să ajungi de la Katmandu la Lhasa era mult. Şi le mai rămânea de înfăptuit partea mai dificilă: să dea de urma cristalului. Dacă această căutare, având în vedere că „ai ei” nu semnalizau nimic, se prelungea prea mult… Pământul avea să-şi schimbe axa înainte ca ei să ajungă la Stonehenge.

Anglia, Europa… păreau atât de departe privite de aici.

După Xegar şi Tashilhumpu, trecură prin Kumbrun şi mănăstirea din Phalkor. Se aflau deja în inima Tibetului. Xigatse, al doilea oraş ca mărime din Ţara Tibetului, rămase în urmă. Le spuseră că drumul spre nord, prin

[12] Între principalele atribuţiuni ale lui Panchen Lama se află chiar identificarea şi desemnarea lui Dalai Lama.

Nyemo, era întrerupt, şi o apucară prin sud către Gyantse, cu mănăstirea lui minunată şi micuţă, care avea în mijloc o stupă cu nouă niveluri. Era un obiectiv aproape obligatoriu de vizitat, dar ei nu aveau nici măcar aparate foto. Puteau părea orice numai turişti nu. Joa, mai ales, se mulţumi să înregistreze imaginile în minte.

Apele lacului turcoaz, Yamadrok pentru tibetani, asemănător cu o formă de scorpion, străjuiau pasul Karo-La, unde s-au pomenit martorii unui fapt impresionant. Au coborât ca să-şi mai mişte picioarele şi să vadă gheţarul Nojing Kangtsang, care cobora de la 7.191 de metri. Când credeau că sunt numai ei singuri, înconjuraţi de morişti de vânt care zbârnâiau sub bătaia puternică şi constantă a vânturilor, de pe muntele aflat la dreapta lor se dădură deoparte zeci de cortine din piei de iac, confundabile cu solul, şi din corturi apărură nu mai puţin de cincizeci de persoane, majoritatea copii. Karo-La se afla la 5 010 metri altitudine, astfel că locuitorii acelor plaiuri de la capătul lumii trăiau în locuinţe sub pământ. Le-au cerut mâncarea pe care o mai aveau de la picnic, pentru că ei ştiau că hotelurile organizează mese la iarbă verde pentru turişti, iar aceştia nu prea mănâncă.

Intrară în prefectura Lhasei şi acum puteau avansa mai repede, fără a dispărea însă defileurile impresionante în fundul cărora şerpuiau râuri sălbatice precum Nayang Chu şi drumurile întrerupte de alunecări de teren. Au mai urmat şi alte mănăstiri: Sera, Drepung, toate cu istoria lor pe care Yen Sogh o povestea răbdător şi trist, pentru că ei nu voiau să iasă de pe şosea şi să meargă să le vadă.

În ziua următoare ajungeau în Lhasa.

Şi tocmai în seara aceea noul cristal format din unirea celor patru vorbi.

Yen Sogh se culcă primul. Erau toţi patru, într-o linişte deplină, când, deodată, Joa îşi duse mâna la piept.

— Dumnezeule… şopti.

Îşi scoase imediat cristalul şi îl lăsă pe jos.

Mai întâi oscilă spre dreapta, apoi spre stânga. Ca şi cum s-ar fi orientat. Un pui de ţestoasă abia ieşit din

găoace la o sută de metri de plajă, ştie perfect în ce direcţie să alerge ca să ajungă la apă. La fel reacţiona cu vârful şi cristalul luat din ţara dogonilor.

În cele din urmă, semnală un punct.

Spre est.

Joa verifică. Îl luă în mână, îl lăsă iarăşi pe jos, dar schimbând orientarea celor patru vârfuri.

Cristalul se răsuci.

Estul.

— În sfârşit… suspină ea.

21

Şi în ziua următoare cristalul indica tot estul.

Spre Lhasa sau dincolo de capitală.

Au ajuns în oraş la prânz şi primul lucru pe care l-au observat pe partea stângă a fost silueta impresionantă a Potalei, numită Buda de pe Munte, reşedinţa lui Dalai Lama. Dintr-un motiv straniu, peisajul te înfiora. Poate şi din cauza faptului că Potala nu semăna cu nimic. Poate din cauza aspectului său de palat oriental. Sau poate undeva în fundul sufletului pulsa emoţia faptului că aceea era casa omului care trăia în exil din 1959, după cucerirea chineză a Tibetului.

— Mi-ar plăcea să-l vizitez, recunoscu Amina.

— Azi ar trebui să ne odihnim, să închiriem o maşină… Ne vom plimba prin oraş măcar câteva minute, acceptă Joa.

Indira era cu capul tot în norişorul ei.

Yen Sogh îi lăsă la un hotel discret, Shangbala, mai puţin împopoţonat decât restul, exact cum îl rugase Joa. Pentru prima dată, instinctul său îi spunea că e mai bine să fie cât mai puţin vizibili, asemeni oricărui grup de tineri aventurieri. Atunci când definitivară toate formalităţile, trebuiră să se despartă de şoferul lor. I-au dat un bacşiş de o sută de dolari care îl făcu să le zâmbească şi să îi strângă în braţe emoţionat. Le-a spus că spera că şi-a făcut datoria corespunzător şi apoi plecă înapoi apucând pe acelaşi drum pe care veniseră până acolo.

Acum erau singuri în Tibet şi noul cristal indica într-o direcţie anume şi vibra întruna.

Restul zilei avu o cu totul altă intensitate. Indira rămase în cameră, cufundată într-una dintre desele ei crize de mutism şi seriozitate impenetrabile. Dat fiind că noul cristal producea o vibraţie intensă, Joa îl lăsă în cameră şi plecă împreună cu Amina şi David ca să îndeplinească

ritualurile, închirierea unei maşini şi vizita la Potala şi la mănăstirea Jakhang. Făcură rost de o hartă, dar apelară totuşi la un taxi.

Potala era, însă, mai mult, mult mai mult decât se aşteptau ei; urcatul prin măruntaiele ei şi suitul scărilor reprezentau un salt în timp. Însă la Jokhang văzură numeroşi pelerini care veneau de la sute de kilometri din lungul şi latul Tibetului urmând o tradiţie ciudată: ridicându-se în picioare, îngenunchind, aruncându-se cu faţa în jos, târându-se, ridicându-se iarăşi... Purtau genunchiere şi cotiere, dar chiar şi aşa era un sacrificiu extraordinar. Bulevardul care ducea până acolo era plin de bărbaţi şi de femei în genunchi. În interiorul de la Jokhang, recent restaurat, pe coridoare atât de înguste că abia dacă încăpeau două persoane una pe lângă cealaltă, mai multe tibetane îşi întoarseră faţa ofensate de diafana esenţă de parfum cu care Joa se împrospătase în camera de hotel. Dar ea nu se strâmbă atunci când simţi mirosul agresiv de iac pe care îl răspândeau tibetanii. Alături de miile de luminiţe care străluceau pe toate altarele şi de monedele topite pe piatră din cauza căldurii extreme, prezenţa călugărilor amestecaţi printre turişti conferea ansamblului un farmec aparte, încărcat de detalii covârşitoare.

Pentru prima dată după multe zile, Joa se lăsă prinsă de acea vrajă, şi la Potala, şi în Jokhang. În palat, îl luă de mână şi pe David ca să simtă împreună acea senzaţie.

De partea cealaltă, Amina îl prinse şi ea de mână.

Joa zâmbi discret când îl văzu cum roşeşte.

Închirierea unei maşini a fost, însă, o chestiune mai mult decât complicată. Tibetul era în curs de liberalizare, erau şi restricţii mai puţine, mai multă deschidere. Turismul reprezenta din ce în ce mai mult o sursă importantă de încasări şi era un domeniu protejat... fără a se ajunge la... predarea necondiţionată a regimului politic în faţa turiştilor. Până în 1987, nu existase nicio agenţie de voiaj în Tibet, în timp ce la jumătatea anilor nouăzeci ai secolului al XX-lea existau deja peste treizeci de toate categoriile, cu cincizeci de hoteluri disponibile. Dar chiar

şi aşa, a fost ceva asemănător cu închirierea unei nave Challenger pentru un drum pe Lună. Problema fundamentală era că drumurile nu erau sigure. Le-ar fi trebuit ghizi, şoferi, iar ei voiau să se mişte de capul lor. Au dus o luptă dură cu agentul concesionarului. Nu era un om imposibil, dar insista că e nevoie să fie angajat şi un şofer expert. Plătind dublul a cât se cerea de obicei, inclusiv asigurările, obţinură un vehicul de teren care trebuia înapoiat exact în Lhasa. Când au plecat de la concesionar, li se părea şi lor de necrezut.

S-au întors la hotel pe întuneric şi parcară pe stradă. Nu era frig. Pe văile tibetane, de mai multe ori îşi mai dăduseră jos o haină, două, rămânând doar cu strictul necesar pe ei, pentru că fiecare spaţiu dintre culmile muntoase era un microcosmos unic atunci când apărea soarele pe cer. Oricum, nu se despărţeau de sveterele lor şi de geci.

— Amina, pot să te întreb ceva? – a rupt Joa tăcerea înainte de a o porni spre hotel.

Amina îşi scoase capul pe după David.

— Desigur.

— Cum ţi se pare Indira?

— Nu ştiu. E impenetrabilă, recunoscu ea.

— Stă alături de noi, dar simţămintele sale…

— Joa, Indira nu are simţăminte, o opri Amina.

— Dar nu există aşa ceva, se înfioră Joa.

— Nu ţi-a vorbit despre asta niciodată?

— Mie mi-a spus că… nu se simţea bine, că îi lipseau emoţiile, oftă ea cu un gest de durere.

— Încă nu se simte în apele ei, cugetă David.

— De ce nu te apropii mai mult de ea?

Îi cerea aşa ceva cu voce tare, de faţă cu Amina. Tocmai ca să evite neînţelegerile. Fata iordaniancă o mai privi o dată, deschizând şi mai mult ochii.

— N-ar fi mai bine să faceţi voi asta? – se arătă el preocupat, ca de la femeie la femeie.

— Nu are nevoie de o prietenă. Cred că are nevoie de un prieten.

— Joa...

Mai întâi Amina. Acum Indira. David o strânse de mână ca să nu mai continue pe acest teren minat, cu atât mai mult că nu erau singuri, altfel s-ar fi putut discuta fără acea presiune pe cap.

— Indira se uită mult la David, zise Amina înainte de a adăuga cu o ironie înţepătoare: Nu ţi-e frică, surioară?!

— Nu.

— De ce?

— Pentru că îl cunosc pe David.

Amina nu mai spuse nimic altceva, rămase serioasă.

Atunci un bărbat se ciocni de Joa, neatent, cu o hartă în mână, fără să se oprească din mers. Tânăra se duse împleticindu-se aproape un metru mai în spate, în timp ce turistul se dezmeticea rapid şi la timp ca să o prindă de braţ.

— Vai, mă scuzaţi, îmi pare foarte rău! – vorbi el precipitat în engleză.

— Scuzaţi-mă, scuzaţi! Aproape că v-am trântit la pământ!

— Nu-i nicio problemă, staţi liniştit!

— Vă simţiţi bine? V-am speriat?

— Nu vă faceţi probleme, nu-i nimic, vru Joa să scadă din amploarea incidentului.

— Bine, îmi pare rău. Oftatul final era de uşurare.

Se depărtă de ea cercetându-şi harta cu cea mai mare atenţie.

Atunci când au ajuns la hotel, s-au îndreptat spre camerele lor ca să o caute pe indiană şi să cineze. Colega lor de cameră le deschise cu cartela electronică, fără să mai sune. Joa şi David nu se grăbeau să treacă pragul, dar când au zărit-o le Indira au intrat imediat.

Indira era aşezată în faţa măsuţei de la picioarele patului, privind cristalul, hipnotizată.

— Indira?!

O scoaseră din starea de concentrare.

Avea un chip absolut uluitor.

— Nu se mai mişcă – oftă adânc ea adânc – nu mai

răspunde la niciun impuls, şi nici nu mai scoate semnale. A rămas iarăşi încremenit.

22

Cristalul nu mai vibra.

Timp de douăzeci şi patru de ore le indicase Estul, în fond, drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Şi deodată…

Nu avea nicio logică.

După masa de seară, discutând, luând în considerare toate teoriile posibile şi făcând legăturile cele mai extravagante, reveniră în camere. Joa mai zăbovi un răstimp îndelungat ca să examineze cristalul, crucea formată după fuziunea celor patru. Îşi păstrase acea culoare albăstrie, mai puţin în vârful cristalului dogonilor, care era alb.

Îl frecă.

Şi-l lipi de frunte, în încercarea de a comunica într-un fel cu el.

Îşi izolă complet gândurile proprii ca să reuşească o conexiune dincolo de firea lucrurilor.

Şi nimic.

— Hai în pat, îi ceru David.

— N-am să pot dormi.

— Ştii bine că vei adormi imediat ce vei închide ochii. Vino.

— De ce? – întreba ea cristalul.

— Tot aşa cum a pornit ieri noapte şi s-a oprit acum, va izbucni iarăşi mâine sau poimâine, vru să o liniştească David.

— Şi dacă nu o face?

— Până acum toate au mers bine, draga mea.

— Mergem prea încet, dădu ea din cap, să o găsim pe Indira, să ajungem la graniţă, să ajungem la Katmandu, să recuperăm cristalul, traversarea aceasta până în Lhasa… Nu avem tot timpul din lume, David.

— Crezi că Indira…? – nu-şi încheie fraza.

— Indira, ce? – se încruntă Joa.

— I-am lăsat ei cristalul, toată după-amiaza. Ne-am întors şi nu se mai mişca.

— Nu, îi răspunse Joa categoric, e de partea noastră. În felul ei, dar este. Ce sens ar avea să boicoteze ceea ce facem noi?

David îşi puse braţele sub cap şi privi în tavan.

— Nu trebuia să-mi spui şi asta.

Joa ştia la ce se referă.

— Nu crezi că lucrul cel mai important acum este să găsim al cincilea cristal şi să ajungem la Stonehenge la timp?

— Şi cu ce preţ?

— Cu niciunul! Doar încerc să evit o situaţie dificilă! – vorbi ea în şoaptă, pentru orice eventualitate. Amina e alta, e mai simpatică, mai zâmbitoare, şi nu se mai joacă cu puterile ei, nici nu ne mai pune la încercare! Dar acum Indira mă preocupă! Şi e adevărat că se uită la tine! De ce n-ar fi făcut-o! Sigur că eşti primul bărbat pe care îl are cu adevărat aproape în viaţa ei şi departe de contextul în care a fost obişnuită să trăiască.

— Îţi dai seama că e periculoasă?!

— Trebuie să aflăm până unde afirmaţia e un adevăr sau o minciună.

— Poate intra în mintea mea, să mă oblige să… ce ştiu eu!

— Sunt şi eu aici, nu-ţi face griji.

— Vino.

Nu mai era o rugăminte, ci un ordin. Joa puse jos cristalul şi păşi spre pat. David o cuprinse în braţele lui şi o strânse la piept, silind-o să se întindă şi ea lângă el. O sărută pe frunte, nas, buze.

— Uneori mai cred că încă eşti atât de inocentă… îi şopti apropiindu-se de marea ochilor ei.

— Nu mai sunt din ziua când te-am cunoscut, ridică o mână ca să-i mângâie obrazul.

— Mai întâi enigma aceea mayaşă, apoi crucea Nilului, acum al cincilea cristal… Şi toate acestea le-ai obţinut pentru că ai încredere în ceea ce faci.

— Nu am de ales.
— Ba ai, dar atunci nu ai mai fi tu.
Se priviră în tăcere preţ de câteva secunde, până ce Joa o spulberă iarăşi.
— Crezi că mi-a spus adevărul atunci când îi lipseau sentimentele?
— Da.
— David…
— Ce ţi-a spus mai exact?
— Că era încarnarea răului, răul în stare pură. A spus că nu crede în lume, nici în dragoste şi că mai devreme sau mai târziu eu va trebui să iau o decizie privitor la propria persoană, pentru că poate să interpreteze semnele şi să vadă viitorul.
— Dumnezeule… – exclamă el îngrozit.
— I-am spus că nu e decât o persoană cinică şi mi-a răspuns că nu e aşa. Atunci mi-a povestit că şansele mele de a salva lumea erau slabe, în timp ce ale sale de a admira sfârşitul de la înălţimea privilegiului de a nu o interesa câtuşi de puţin erau ridicate.
— Îţi dai seama că purtăm toată această energie negativă după noi?! Nici nu mă miră că a amuţit şi cristalul!
— Nu fi absurd. Indira nu e negativă, doar că nu crede în nimic şi nu o interesează ce are să se întâmple. De aceea vreau să o ajut!
— Ca o bună soră! De parcă salvarea unei jumătăţi de lume nu ar fi destul de complicată, mai trebuie să o salvezi şi pe ea? Şi dacă nu vrea?
— Toată lumea…
— Asta nu e adevărat. Partea cea mai clară de aici e că mai devreme sau mai târziu va trebui să iei o decizie în ceea ce o priveşte şi tocmai asta te sperie. Când ţi-a spus toate acestea?
— Puţin mai înainte de a ajunge la Katmandu. Tu dormeai.
— Şi Amina?
— Nu ştiu.

Îşi reaminti scena. David dormea. Amina era foarte liniştită. Poate le asculta.

Alte mistere.

Şi, deodată, oboseala.

— Sunt frântă, pe bune, recunoscu.

David îşi trase colţul păturii şi se băgă sub aşternut. Cuibărită lângă el, trecu de la conştienţă la somn fără să-şi dea seama, încât în sinea ei se mai credea trează.

Lucidă.

Chiar dacă bunica ei nu avea de ce să se afle acolo.

— Bunico?

— Akowa, fata mea, o strigă după numele ei de huichole.

— Ai venit?

— Nu.

— Atunci… ce faci aici?

— Tu m-ai chemat.

— Eu?!

— Glasul tău e tare şi puternic. Strigi din adâncul inimii tale, dar şi mai mult din adâncurile minţii tale.

— De ce fac asta?

— Tu ştii.

Cugetă încet şi căută în sine răspunsurile. Bătrâna bunică aştepta tot aşa de nemişcată ca şi ultima dată când o văzu, atunci când plecă împreună cu David în dimineaţa aceea de 11 decembrie a anului trecut.

Da, ştia.

— Trebuie să mă întorc, nu-i aşa?

— Da.

— Dar acum nu pot. Sunt în Tibet şi caut al cincilea cristal.

— Când vei termina. Trebuie.

— De ce?

— Pentru că nu ai văzut locul unde am găsit-o pe mama ta.

— Ce e acolo?

— Trebuie să vezi tu asta cu ochii tăi.

— Bunico…

— Te iubesc, Akowa.

— Şi eu pe tine.

Bătrâna începu să se volatilizeze.

— Aşteaptă!

— Timpul nu este decât o dimensiune a vieţii.

— Bunico!

Simţi o puternică durere atunci când o pierdu, o durere invazivă, care o îngropă de sus în jos, devorând-o. Durerea cea mai neliniştitoare pe care o percepuse în viaţa ei. Un milion de morţi gemeau în interiorul ei şi fiecare dintre vinile lor o răneau ca şi cum ar fi fost ale ei.

Nu putea respira.

Se mistuia, cufundându-se în nelinişte.

Nu o trezi ţipătul ei, ci David.

— Joa! Joa! Ce-i cu tine?! Trezeşte-te!

Deschise ochii.

— Oh, David… Îl prinse în braţe.

— A trecut, linişteşte-te, o mângâie pe cap, şşşşt…

Se uită la ceas. Numai ce închisese ochii, dar vru să verifice.

Dormea de trei ore.

— E din cauza altitudinii, sigur, sau preocuparea pentru găsirea cristalului, îi şopti David, mângâind-o întruna. Linişteşte-te, linişteşte-te…

„Timpul nu e decât o dimensiune a vieţii”.

Bunica ei o chemase.

23

În dimineaţa următoare crucea rămase nemişcată.

— Ce facem? – întrebă David.

— Mergem în continuare spre est, răspunse Joa.

— Dar dacă nu se mai mişcă pentru că este aici, în Lhasa? – punctă Amina.

— Ne-ar spune ceva mai mult. Mama mi-a zis că ne va conduce până la el.

— Ce s-a întâmplat înainte de a se opri locului? – vru să ştie David.

Indira îi susţinu privirea.

— Nimic, răspunse ea sec.

— Dar ceva…

— Mă dusesem la baie. Am stat vreo trei minute. Când m-am întors, nu mai vibra. Asta s-a întâmplat cu numai câteva minute înainte să ajungeţi voi, continuă ea, înfruntându-i privirea lui David. Crezi că eu i-am făcut ceva?

— Indira, David nu voia decât…

O opri pe Joa cu un gest scurt.

— Crezi că eu i-am făcut ceva? – repetă întrebarea schiţând un surâs, chiar dacă ochii lui erau reci.

— Nu.

— Mintea ta îmi spune că da.

— Ce mai vezi în mintea mea?

Nu ar fi trebuit s-o provoace.

— Confuzie.

— Ajunge, Indira, îi ceru Joa.

— Şi eu văd confuzie în mintea ta, intră şi Amina în hârâiala lor, adresându-se tinerei indience.

— Ajunge! – se băgă Joa între ei, creând un ecran defensiv, mai ales pentru David. Nimeni nu are de ce să intre în mintea celorlalţi, bine?! Nu putem fi atât de vulnerabili.

— Îmi pare rău, nu voiam să... – zise David cu vădită durere.

— Vorbim în engleză ca să putem comunica, dar gândurile tale sunt în spaniolă, nu te teme; Indira îi mângâie obrazul cu un gest instinctiv, fără să privească spre celelalte două. Încă nu cunosc cuvintele necesare.

— Atunci de ce ai spus că sunt zăpăcit?

Ochii Aminei aruncau scântei. Mâna Indirei nu-i mai mângâia obrazul lui David, dar era ca şi cum ar fi fost tot acolo. Joa nu respira.

Răspunsul Indirei a fost ambiguu.

— Dar cine nu e zăpăcit în călătoria asta pe care o facem?!

Îşi pregăti geanta şi ieşi din cameră ca să o lase în holul hotelului şi să ia micul dejun.

Nimeni nu mai avu nimic de adăugat.

Intensitatea fiecărui schimb de priviri spunea destule.

Plecară din Lhasa în direcţia Est, încet, cu David la volan şi Joa alături, ţinând cristalul în căuşul palmelor, ca să poată simţi şi cea mai mică vibraţie pe care ar putea-o produce acesta. Singura şosea care urma cursul râului pe partea stângă ducea mai întâi spre Maizhokunggar şi mai apoi la Gongbo'gyamda. Dincolo de Baiyi Town şi Nyigehi, nu mai era şosea, ci o simplă cărare. Dacă şoselele erau impracticabile, drumurile de ţară erau probabil cu mult mai rele.

Oare al cincilea cristal se afla în colţul cel mai izolat al Tibetului, sau într-un munte, sau sub pământ…

— Of, mamă, de ce n-ai fost mai exactă?!

— Dacă ar fi ştiut amplasarea exactă, ţi-ar fi spus-o, o auzi David frământându-se.

Pe locurile din spate, Indira şi Amina nu vorbeau. Plutea în aer o încărcătură specială care începea să o îngrijoreze pe Joa, pentru că ambele erau ca nişte bombe în stare să explodeze când te aşteptai mai puţin.

Pe la prânz, la una dintre opriri, Joa îşi dădu seama de încă ceva.

— Amina, ce-i cu tine?

— Nimic.
— Eşti… puţin cam palidă.
— O fi din cauza ciclului, îi răspunse toată acră.
Era un răspuns care nu o convinse. În timpul următorilor kilometri, nu încetă să o supravegheze în oglinda retrovizoare din interior. Paloarea ei se accentuă până ce ajunse să aibă un ten de ceară. Când s-au oprit să mănânce, Joa se apropie de Indira.
— Tu ai observat?
— Da, nu putu decât să recunoască tânăra indiană.
— Ce crezi că se întâmplă?
Strânse din umeri, nu cu indiferenţă, dar cu o clară expresie că nu ştia nimic.
După masă reveniră la maşină.
— Aveţi ceva de făcut, zise David.
— În ce sens?
— Toate trei, folosindu-vă de puterile voastre. Nu putem să mergem întruna spre Est numai pentru că acum două seri cristalul indica această direcţie. Şoseaua urcă şi coboară, o coteşte la dreapta sau la stânga, aşa încât, orientarea aceasta spre Est este fictivă, pentru că, dacă oscilăm un grad la o sută de kilometri, ne depărtăm deja prea mult.
— Vreţi să încercăm? – acceptă Joa recomandarea.
— Da, era şi Amina de acord.
Indira nu răspunse, dar făcu un gest că era dispusă să colaboreze. Chiar ea se aşeză prima pe jos. Apoi şi celelalte două. Joa aşeză cristalul în mijloc.
— Ne prindem de mâini? – propuse Amina.
Îşi împreunară mâinile. Palma Aminei ardea. A fost ca şi cum ar fi primit o descărcare negativă. Mintea lui Joa se umplu de umbre, nu de lumini.
O privi, încercând să găsească un răspuns.
— Mă simt bine, îi repetă ea, dându-şi seama de ceea ce se întâmpla.
Se concentrară, închiseră ochii. David nu-şi mişca ochii de la cristal, ca să le anunţe în caz că ar fi reacţionat cumva. Prin mintea lui Joa începură să treacă în grabă o

multitudine de imagini. Un film rulat la megaviteză. A fost o desfăşurare haotică de sentimente şi senzaţii, pentru că nu proveneau din mintea ei, ci de la cele două surori cărora le dăduse mâna. Dacă mâna Aminei ardea, cea a Indirei era rece.

Luptă contra vârtejului.

Îşi dădea seama că mintea şi trupul ei urcau, la fel ca şi în satul egiptean unde se ascundea crucea Nilului, atunci când plutea pe deasupra caselor. Întredeschise ochii şi înţelese cauza.

Levitau, la numai câţiva centimetri de sol.

Le privi pe Indira şi Amina.

Aveau chipurile pure.

Dar diferite.

Yin şi Yang.

I se făcu frică, drept urmare îşi pierdu concentrarea, şi se rupse legătura. Mai întâi coborî ea pe podea, trăgându-le în jos pe celelalte două. Întâlni privirile lor şi senzaţia de eşec.

Cristalul nu se mişcase.

— Aţi văzut ceva? – le întrebă.

— Este undeva un perete. Un punct întunecat care îl blochează, zise Indira.

— Ai perceput existenţa celui de-al cincilea cristal?

— Se află aici, îşi ridică privirea cuprinzând întreg Tibetul, dar nu se manifestă pentru că o forţă îl blochează.

— Ce tip de forţă? – întrebă Joa mirată.

— Nu ştiu, deşi nu e una omenească. Este… o materie.

A fost numai senzaţia. Nu l-am putut vedea. Voiam să străbat acea masă întunecată şi n-am reuşit. Crucea formată din cele patru cristale, la întâlnirea vârfurilor lor, era martorul mut al cuvintelor lor.

— Ce facem? – rupse David tăcerea.

— Vom încerca din nou diseară, se resemnă Joa.

Se întoarseră la maşină şi continuară înspre Est, circulând cu precauţie şi foarte încet. Pierduseră două ore din după-amiază din cauza unor lucrări de reparaţie a drumurilor şi ajunseră la Gongbo’gyamda la căderea

nopţii.

Amina era la fel, sau mai rău.

— Ai febră? – i se păru şi lui Joa o întrebare retorică.

— Febră? – râse ea. Şi asta ce mai e? Nu am fost niciodată bolnavă. Mai ştii?!

Tocmai asta era chestiunea uluitoare.

Că niciodată nu fusese bolnavă şi acum era.

Au dormit la un han foarte simplu, fără condiţii deosebite. Satul era compus din numai câteva case împrăştiate în jurul drumului principal, cu mica lui mănăstire şi stupă de rigoare. În cameră, au mai încercat o dată să-şi strângă mâinile şi să închidă ochii, cu cristalul aflat în mijlocul triunghiului lor.

De data aceasta, Joa se concentră la maximum ca să nu mai existe scăpări.

Îi era imposibil.

Amina ardea în continuare. Din partea ei percepu durere. Indira era tot rece şi ceea ce percepea dinspre partea ei era furia. Mânie în stare pură, acumulată de ani şi ani de viaţă grea pe care nu reuşea să o elimine. Pe care nu voia să o elimine.

Pentru că acum avea nevoie de ea ca să poată continua.

Sfârşi obosită şi neliniştită din cauza durerii simţite în timpul încercării.

Atunci când deschiseră tustrele ochii, era ca şi cum în același timp s-ar fi petrecut şi vara, şi toamna, şi iarna. Vara era focul Aminei, toamna incertitudinea lui Joa şi iarna răceala Indirei.

Nu exista nicio primăvară. Nu exista speranţă.

— Este acolo, undeva, nici măcar nu e foarte departe, oftă Indira. L-am simţit iarăşi.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Nu înţeleg nimic, ajunse la capătul puterilor Joa.

— Ceea ce îl protejează e ceva impenetrabil. Nu are lumină în el. E un întuneric deplin.

— E îngropat, asta e evident, zise David.

— Nu, nu se găseşte sub pământ, îi linişti Indira.

— Şi atunci…

Propoziţia ei rămase pe jumătate, la fel şi incertitudinea lui Joa, plutind între o Amina care se depărta, victimă a unei căderi bruşte, şi o Indira care, deodată, părea să fie cea mai puternică din cele trei.

24

De dimineaţă nimic nu se schimbase, şi nici aspectul Aminei nu era mai bun.

Ba, dimpotrivă.

— David, mi-e teamă, recunoscu Joa, după ce-şi petrecuse jumătate de noapte fără să poată închide un ochi.

— Şi mie, recunoscu David.

— Mă simt de parcă aş cădea într-un puţ de mină.

— Condu tu, îi recomandă el. Merg eu în spate cu ea, poate se mai relaxează.

Plecară din Gongbo'gyamda în direcţia localităţilor Baiyi şi Nyingehi şi în următoarele ore se opriră numai ca să meargă la toaletă sau să mănânce. Amina dormi culcată pe locul din spate, cu capul pe piciorul lui David. A fost singurul ei moment de pace şi relaxare. Indira lăsa să i se vadă latura ei cea mai impenetrabilă.

— Pot să te întreb ceva? – i se adresă Joa.

— Desigur.

— La Reshaw ni s-a spus că poţi să vindeci punându-ţi mâinile pe trupul unei persoane.

— Lumea crede ce vrea să creadă.

— L-ai vindecat pe Mahendra Chaddraş.

— Era rănit. A fost ceva uşor.

— Indira, de ce nu te deschizi odată faţă de noi?

Tânăra indiancă o străpunse cu o privire colţuroasă.

— Sunt aici, nu?

— Ai nevoie de timp, asta e?

— Nu sunt o persoană comunicativă.

— Bine, încuviinţă ea, ştii ce are Amina?

— Nu.

— O poţi vindeca?

— Joa, faima mea de vindecătoare e mai mare decât realitatea.

— Şi Amina a vindecat o persoană sau mai multe, prin Iordania. E o putere pe care aţi dezvoltat-o.

— Nu e vorba numai despre vindecare; acum vorbea foarte serios şi cu naturaleţe. În primul rând, este energia, pentru că suntem cine suntem, superioară faţă de cea a restului muritorilor. În al doilea rând, aveam cristalul. El ne făcea diferite. Acum cristalul fiecăreia nu mai există, face parte dintr-un ansamblu.

— Dar chiar şi aşa…

— Cred că ştiu ce i se întâmplă Aminei.

— Ah, da?

— S-a lăsat dusă.

— Azi de dimineaţă îi spuneam lui David că mă simt de parcă aş fi căzut într-un puţ fără fund.

— S-a rupt ceva în ea, ca şi cum şi-ar fi pierdut credinţa, speranţa, totul.

— De ce?

Îl privi pe David, care o alinta cu tandreţe, în timp ce ea dormea în poala lui, atât de frumoasă, în ciuda stării în care se afla, pentru că acum avea o frumuseţe ca de porţelan.

— Amina e fragilă. Dragostea ucide.

O durea că trebuia s-o spună, dar şi mai mult că o resimţea Joa.

— Mai e ceva, continuă Indira, îşi dă seama şi ea în ce lume trăim.

— Şi în ce lume trăim?

— Într-una care nu merită salvată, drăguţă.

— Nu spune aşa ceva.

— Amina visează la *ei,* la locul acela unde tu ai fost graţie crucii Nilului. E casa ei, sunt rădăcinile ei, locul perfect. Probabil nu ar fi fericită decât câteva minute, în timpul călătoriei astrale.

— Şi tu la ce visezi? î

— Asta mă întreb şi eu uneori.

— O persoană fără visuri nu are nimic.

— Şi exact asta am şi eu: nimic.

— De ce nu ai încredere…?

— Nu-mi vorbi despre Barcelona, despre o viaţă nouă, despre un viitor… – o opri Indira. E un subiect expirat. Viaţa înseamnă întotdeauna aici şi acum. Trecutul te împinge, te marchează, te va fi modelat. Dar viitorul nu există. Vezi curba aceea? Am putea muri atunci când o parcurgem. O pană, un iac traversând şoseaua, un camion care dă peste noi…

— *Carpe diem* în sensul cel mai radical.

— Să trăieşti clipa, da.

— Ar trebui să ne oprim în următorul sat, se auzi vocea lui David din spate.

Joa privi în spate.

Erau în curbă. Nu avea vizibilitate în partea cealaltă.

Văzu teama în ochii lui David înainte ca el să-i strige.

— Ai grijă!

Reacţionă rapid. Privi înainte şi reacţionă în faţa pericolului. Nu rulau cu o viteză prea mare, dar grupul de iaci care traversa drumul neasfaltat era mare şi ciocnirea putea fi imprevizibilă. Reuşi să frâneze mai întâi şi apoi să stabilizeze vehiculul. Botul maşinii era la niciun metru de iacul din frunte, care se uită la ei cu o privire supărată, pentru că l-au deranjat.

Urletele stăpânului său au fost însă mai cumplite.

Nu înţelegeau nimic, dar era clar că se plângea de invazia străinilor şi de pericolele vitezei.

Inima lui Joa bătea puternic.

— De unde ai ştiut…? – bălmăji ea.

— Crezi că pot să văd viitorul?! – dădu peste surâsul ironic al Indirei. Nu a fost decât o întâmplare.

— Ai premoniţii?

— Da, dar acum nu a fost cazul.

Deja turma de iaci traversase drumul.

— Amina nu respiră bine, îi solicită iarăşi David atenţia.

— Doamne Dumnezeule…! – demară iarăşi Joa, de data aceasta accelerând serios.

Erau în mijlocul pustietăţii, între Nyingchi şi Tangmai, dar mai aproape de primul decât de al doilea.

— De ce nu te duci în spate să-l ajuţi pe David? – îi ceru

Indirei.

Indianca şovăi, dar făcu ceea ce îi solicitase tovarăşa ei. Nu trebui să oprească maşina. Trecu în spate şi se aşeză lângă David, alături de capul Aminei. Îi puse mâinile pe piept.

— Inima îi bate foarte repede, zise Indira, chiar dacă asta poate fi şi din cauza înălţimii.

— Crezi că după atâtea zile de stat aici, abia acum reacţionează la altitudine?

— Mângâi-o mai departe, îi zâmbi Indira lui David, asta o va linişti.

— De ce nu-i pui cristalul pe piept? – sugeră Joa.

L-a pus David, nu Indira.

Următorii kilometri i-au străbătut în linişte, până ce micuţa iordaniană întredeschise ochii.

— Cum te simţi? – îi mângâie el obrajii.

— Nu ştiu… ce e cu mine… – recunoscu ea pentru prima dată.

— Ai febră.

— Nu… – răspunse ea categoric. Mă simt ca o baterie descărcată. Sau mai bine zis ca o baterie care are nevoie să fie reîncărcată.

— Acum vine satul! – acceleră Joa şi mai tare.

Tangmai nu era mai mare decât alte localităţi pe unde trecuseră. O singură stradă, case foarte umile de ambele părţi şi nimic altceva. Se opriră în faţa unei prăvălioare unde, ca de obicei, părea să fie câte puţin din fiecare. Au coborât Joa şi Indira, pentru că David stătea să o sprijine pe Amina. De data aceasta, cel mai greu era cu limba străină.

— Doctor? Medic?

Un bărbat cu trăsături chinezeşti mai degrabă decât tibetane o privi de parcă ar fi fost prima femeie occidentală pe care o vedea în viaţa lui. Deschise braţele cuprinzându-şi întregul magazin, indicându-i că el nu ştia ce voia să cumpere, să ia ea singură. Lângă el, o femeie părea o statuie de serie, aproape fără ochi.

— Nu, nu! Doctor, doctor! – clarifică ea cu cel mai bun

accent englezesc.

— Spital, o ajută şi Indira, bolnavi – îşi duse mâna la stomac şi alta la cap. Făcu o figură de nelinişte şi durere.

Bărbatul din magazin prinse ideea.

— Nu, zise cu o exprimare laconică.

— Nu doctor? – deschise Joa ochii mari.

— Nu doctor, repetă el.

— Vai, Doamne! – se agită Joa.

Vânzătorul puse mâinile ca un ecran în faţă şi le indică să aştepte. Ieşi din magazin şi o luă la fugă spre stânga. Ele două scoaseră capul pe uşă ca să vadă unde aleargă. Îl văzură dispărând într-o casă şi ieşind de acolo după cincisprezece-douăzeci de secunde însoţit de alt om. Se mişcau „ca nişte chinezi”, cu paşi mărunţi şi legănându-şi trupul în lateral, cu braţele aproape rigide pe lângă corp. Recent sositul privi spre maşină şi la David cu Amina întinsă în braţe pe locul din spate.

— Nu doctor, a fost primul lucru pe care l-a spus într-o engleză elementară. Merge la mănăstire. Aproape, arătă el, spre ieşirea din aşezare, în capătul opus al satului faţă de cel pe unde intraseră.

— Mănăstire? – se îndoi Joa.

— Mănăstire, dădu el din cap, vehement, fericit că se făcuse înţeles. Bine, da. Mult. Ştiu. Ei ajută.

— Doar nu o să mergem la o mănăstire ca să…

— Cum se numeşte? Indira o opri pe tovarăşa ei. Nume? Mănăstire…?

— Pang Dang, pronunţă cu o reverenţă, înclinându-se uşor.

— Pang Dang, repetă Indira. Mulţumesc.

Celor doi bărbaţi le crescu zâmbetul pe faţă. Femeia ieşi şi se alătură lor, tot aşa de serioasă ca înainte. Ele se retraseră spre maşină.

— O mănăstire? – insistă Joa, încă nesigură.

— Vrei să te întorci în Lhasa, sau măcar la Gongbo’gyamda? Să sperăm că pe la mănăstiri mai fac şi altceva decât să se roage.

Avea o noimă.

Apăsă acceleraţia şi mai tare, în ciuda pericolului pe care îl reprezenta acel drum neasfaltat după ce ieşiră din sat.

25

Au rulat probabil vreo cincisprezece kilometri fără a vedea nimic altceva decât drumeagul flancat de munţii care se ridicau solemni de o parte şi de alta a şoselei. Cincisprezece kilometri de pustiu absolut unde n-au zărit nici ţipenie pe întinsul acelei câmpii călduţe, încă una dintre multele oaze de temperatură primăvăratică prin care trecuseră de când traversaseră prima dată bariera celor 3 700 de metri altitudine, la treizeci şi cinci de kilometri de Zhangmu, la graniţă. Părea aproape neverosimil, ba chiar era absurd, ca acolo, în mijlocul pustietăţii, cineva să fi ridicat o mănăstire.

Şi atunci…

— Acolo! – arătă Indira spre un punct din dreapta sa.

Joa îşi forţă puţin privirea. Mai întâi, aproape una cu peretele de stâncă vertical, descoperi culoarea roşcată caracteristică zidurilor unor mănăstiri tibetane; apoi, pe măsură ce se apropiau, se încredinţă că era vorba fix de ceea ce căutau ei. Din nefericire, şoseaua nu trecea prin faţa locului respectiv. Când şi-au dat seama de asta, au fost nevoiţi să se întoarcă şi să o apuce pe un drum nesemnalizat atât de plin de gropi şi hârtoape că le era să nu se strice maşina de închiriat. Mai urmară trei sau patru kilometri de curbe şi plini de dificultăţi, şi a fost nevoie ca, de vreo două ori, David să o lase pe Amina din braţe şi să aşeze lemnele pe care toate maşinile le purtau cu ele pe portbagajul de deasupra, pentru că aveau nevoie de ele ca să traverseze surpăturile prea periculoase. Pe porţiunea finală, contururile mănăstirii deveneau tot mai evidente, în timp ce urcau o pantă accentuată în direcţia ei. Locul era mai mult decât mic. Doar o clădire centrală, nişte anexe pe laturi, o stupă şi o palancă înconjurând totul. Perimetrul ansamblului avea probabil laturile de vreo cincizeci sau şaizeci de metri.

Nu se vedea nimeni.

Au claxonat atunci când s-au oprit înaintea porţii principale, care stătea deschisă, dar nu au îndrăznit să intre.

Mai întâi au apărut cinci călugări tineri, aproape adolescenţi, îndesaţi în tunicile lor de culoare purpurie. Au fost surprinşi când i-au văzut şi unul dintre ei le făcu gesturi hotărâte dându-le de înţeles să nu se oprească, să se întoarcă pe unde veniseră, pentru că acolo nu era un loc turistic. Joa şi Indira nu-i băgară în seamă. Atunci când David o scoase pe braţe pe Amina, călugării cei tineri rămaseră muţi.

Apărură apoi doi călugări mai bătrâni, unul foarte silfid şi altul dolofan. Primul îşi îndreptă ochelarii de miop spre Amina, care era sfârşită.

— Medic! – ceru Joa – Doctor! Doctor!

Călugării nu reacţionară nicicum.

— Vorbiţi engleza?

Nu o vorbeau. Se priviră unii pe alţii.

Până ce dolofanul spuse ceva, se înclină salutându-i şi intră iarăşi în clădirea principală.

Scena îngheţă preţ de aproape un minut.

Călugărul reapăru însoţit de alţi doi oameni. Unul bătrân şi altul mai tânăr, de vreo patruzeci şi ceva de ani, deşi vârsta era greu de precizat în situaţia lor. Acesta din urmă se apropie de Amina şi-i puse mâna pe frunte.

— Vorbiţi engleza? – întrebă Joa.

— Da, vorbesc.

— Uf, slavă Domnului! —zise scăpând de o greutate care îi apăsa umerii. Ne puteţi ajuta?

— A avut un accident?

— Nu, s-a îmbolnăvit pur şi simplu. Nu ştim ce e cu ea.

— Rău de altitudine?

— Suntem de multe zile în Tibet, şi ea e o fată foarte sănătoasă. Nu are niciun simptom special, dar nu era niciun medic în ultimul sat şi suntem prea departe de orice oraş…

Călugărul îi luă pulsul Aminei, care se afla tot în braţele

lui David. Apoi îi trase pleoapa şi-i examină pupila.

— Vă rog eu… – îi imploră Joa.

Bărbatul luă o decizie. Mai întâi îi îndepărtă pe tineri. Apoi le făcu şi lor un gest.

— Urmaţi-mă.

Îl urmară. Au apucat-o prin curtea centrală, dar nu s-au îndreptat spre clădirea principală. Călugărul păşi spre una dintre construcţiile joase din dreapta. Trecerea sa fu salutată cu respect de vreo doisprezece tineri învăţăcei sau studenţi plus vreo doi trei adulţi. Stupa se afla în cealaltă parte şi era foarte frumoasă, circulară. Destinaţia cortegiului a fost o uşă prin care ajunseră într-un coridor cu alte şase uşi aliniate, cu un mic interval între ele.

Intrară în ultima, o mică odaie, unde nu se afla decât o rogojină, o masă şi un scaun. Austeritate maximă.

David o lăsă pe Amina pe rogojină, să o poată examina mai bine călugărul.

O examină în detaliu.

Capul, pulsul, pieptul, burta, pupilele…

Nu era doctor, şi totuşi Joa se simţea mai bine, mai liniştită. Luă mâna lui David şi-i transmise încrederea ei. Indira privea totul cu mai multă preocupare decât i se putea citi pe chip. Timp de aproape cinci minute nu se auzi nici bâzâitul unei muşte în încăpere.

— Nu ştiu ce i se întâmplă, se dădu bătut în cele din urmă călugărul, pare pur şi simplu frântă de oboseală. Are nevoie de odihnă, să se alimenteze, să bea multă apă. Doar atât pot să vă spun.

— Nu putem să plecăm cu ea aşa, se simţi sfârşită Joa.

Se temea de severitatea călugărului, a mănăstirii în general.

Dar se înşelă.

— Puteţi rămâne, desigur, deşi nu avem la dispoziţie decât chilii pe care va trebui să le împărţiţi.

— Vă vom plăti pentru tot… – răsuflă ea uşurată.

Bărbatul înălţă o mână.

— Fiţi bineveniţi la Pang Dang, dădu el din cap, salutându-i.

— Cât timp credeţi că o va ţine aşa? – întrebă David.

— Nu ştiu. Două, trei zile, cuvântă el cu toată pacea şi bunătatea din lume.

— Nu putem sta trei zile… – începu el să se enerveze.

Călugărul păru că schiţează un surâs.

— Graba occidentală nu serveşte la nimic în Tibet, dragul meu prieten, cuvântă el.

— Nu este grabă, se îmbujoră David.

— Întotdeauna e vorba despre grabă, îi puse o mână pe umăr. Puteţi rămâne, nu e nicio problemă. Mulţi tineri vin aici să studieze, să înveţe şi să trăiască la fel ca noi, alături de noi. Dacă tot vă aflaţi aici, rămâneţi aici. Nu e acelaşi lucru a te afla pentru câteva clipe, cu a rămâne. Nimic nu se întâmplă fără un motiv anume, bine?

— Eu mă numesc Joa, îi întinse fata mâna, recăpătându-şi calmul. Ea este Indira, el e David, iar ea este tovarăşa noastră Amina.

— Numele meu este Deng Sih, îi răspunse gestului.

— Mulţumesc, domnule Deng Sih.

— Domnule?! – încruntă din sprâncene terifiat. Poftiţi, vă voi arăta unde să vă lăsaţi lucrurile.

Îi conduse în altă chilie, tot atât de austeră ca şi prima, aflată la două uşi mai încolo decât odaia unde se afla acum Amina. Chemă câţiva călugări tineri şi le ordonă ceva. Înţeleseră că le ceruse să mai aducă două rogojini în odaie. David se duse la maşină după genţile de voiaj. Odată instalaţi, reveniră în chilia Aminei. Deng Sih îi dădea să bea un fel de supă.

— Dacă nu o omoară, o vindecă, asta e sigur, şopti David.

— Aerul din Tibet este cu mult mai curat decât cel din restul lumii, ai observat, David? Uneori cred că poluarea vă împiedică să vă înţelegeţi acolo jos. Aici, însă, cuvintele curg şi ajung aproape fără niciun efort.

Pentru a doua oară, David roşi.

— Scuzaţi-mă…

Deng Sih începu să râdă.

— Nu vă faceţi griji, zise, ceea ce i-am dat de băut

prietenei voastre e o băutură oribilă şi are un gust de speriat. Bolnavii se însănătoşesc numai să nu mai primească aşa ceva. De aceea e un remediu atât de eficace.

Se ridică atunci când Amina bău şi ultima picătură de zeamă.

— Acum lăsaţi-o să se odihnească. Vreţi să vă arăt mănăstirea?

Se porni fără să mai aştepte răspuns.

26

La Pang Dang se pregăteau şaptesprezece studenţi şi era o comunitate de paisprezece călugări. Nu numai că era mică mănăstirea, era chiar minusculă. Ghidul lor, singurul care vorbea engleza şi cu care se puteau înţelege, le arătă curtea, ceva comun pentru toate mănăstirile, dar şi interiorul templului, cu un Budha cu faţa albă şi ochii mari, care îi privea de la trei metri înălţime de parcă ar fi fost supărat. La picioarele statuii, se aflau împrăştiate o mulţime de obiecte, de la clopoţei, pahare sau butoiaşe, până la covoare trecând prin tăvi de aur şi argint sau cutii încrustate cu pietre. Diferite stampe cu Dalai Lama apăreau ici şi colo, în ciuda interdicţiilor autorităţilor chineze. Mulţi călugări purtau astfel de imagini sub pliurile tunicilor lor, sfidând restricţiile legilor impuse de invadatori, cu scopul de a elimina orice urmă a autorităţii maxime a ţării, transformată acum în Regiunea Autonomă Tibet. În toate părţile, sute de candele confereau locului un nimb de vrajă, înfiorare şi mister.

Studenţii meditau, se rugau, dar aceasta nu-i împiedica să-i observe, pe jumătate curioşi, pe jumătate uimiţi de frumuseţea musafirelor. Unii rămâneau cu ochii la podoaba capilară a lui Joa, alţii la chipul tulburător al Indirei. Unii se uitau şi la David.

— Tare îmi e teamă că suntem un punct de atracţie prea puternic, se plânse Joa.

— Orice probă poate fi bună ca să măsori omul, se justifică sihastrul.

— Întotdeauna pozitiv?

— Vântul suflă în toate direcţiile. Uneori e călduţ, alteori este rece, dar tot vânt e.

În afară de stupă, nu mai erau multe de văzut, iar templul rămase pentru final. În interior îşi trăiau veşnicia timpului alte trei statui, acestea în mărime naturală. Un

Budha rubicond aşezat, cu degetele mijlociu şi arătător în sus, altul în picioare şi altul trântit pe partea dreaptă, cu piciorul stâng uşor mai în faţă decât cel drept. Un Budha mort.

Ca în orice altă mănăstire, mirosea a tămâie, a eternitate, a umezeală şi a istorie.

Îşi terminară plimbarea şi se întoarseră lângă Amina, mai puţin Indira, care se duse în chilia atribuită pentru a se odihni.

— Sora dumneavoastră vorbeşte puţin, observă Deng Sih.

Joa îngenunche lângă Amina. David rămase în picioare. Călugărul le spuse că are unele treburi de rezolvat şi îi lăsă singuri, nu înainte de a-i avertiza că în curând vor lua cina, la coborârea întunericului.

O oră mai târziu, în timp ce Amina dormea adânc în linişte, iar David conversa foarte greu, încercând să se facă înţeles cu mâinile şi cu gesturile mai mult decât prin cuvinte cu vreo câţiva învăţăcei, Joa ieşi tiptil din camera unde dormea tânăra fată. Avea nevoie să-şi dezmorţească picioarele, să se scalde în pacea aceea care părea să coboare din munte precum o avalanşă tăcută, îngropându-i cu mantaua ei de linişte.

Să meditezi într-o mănăstire tibetană.

Suna a titlu de film, a erou în căutarea regăsirii de sine, a vis occidental.

Şi, totuşi, ea se afla acolo.

Cu Amina în mod inexplicabil ţintuită la pat, câteva zile pierdute, iar ea nu putea face nimic, dar nimic.

Numai dacă ar fi început cristalul să le vorbească şi să le indice iarăşi drumul.

Se plimbă prin curtea interioară a mănăstirii, pietruită, cu o coloană sculptată în piatră, în mijloc. Clădirea din centru avea trei niveluri şi stâlpi de lemn pictaţi cu roşu, astfel încât te puteai plimba liniştit, protejat de ploaie dacă urmai perimetrul interior. Pereţii erau plini de picturi cu motive diverse.

Nu voia să fie prea curioasă, nu ar fi vrut să fie

considerată nesimţită, dar, fără să-şi dea seama, ajunse într-o grădiniţă dintr-o curte izolată, cu pomi bogat înfrunziţi. Arbori într-un loc insolit, din cauza înălţimii, dar care acolo, la adăpost de vânturi şi vitregiile vremii, creşteau splendid. Câţiva călugări meditau într-un colţ şi se grăbiră să-i întoarcă spatele ca să plece. Unul dintre ei îi făcu un semn să rămână. Îi zâmbi, încuviinţând din cap, în timp ce îi făcea semn şi cu mâna.

Avea şi ea chef de vorbă, aşa că se aşeză sub un copac, se sprijini de trunchi şi închise ochii.

În ultimele săptămâni totul se desfășurase în grabă.

Cu totul diferit de ceea ce avea acum.

Trecuseră cinci, poate zece minute. Temperatura coborî foarte rapid la asfinţit. În curând, avea să fie ora cinei. Văzuse cum călugării pregăteau o supă-cremă groasă şi prea puţin apetisantă într-un ceaun şi se întrebă cum vor reuşi să supravieţuiască acestei încercări.

Când deschise ochii, îl văzu în faţa sa pe Deng Sih, observând-o.

— Îmi pare rău, se scuză Joa.

— De ce vă pare rău?

— Probabil că aici este un loc special, privat. Sunt o intrusă.

— În orice caz, eu sunt intrusul, pentru că v-am deranjat. Păreaţi că vă simţiţi foarte bine.

— Cine nu s-ar simţi aşa la dumneavoastră?

— Foarte puţină lume apreciază liniştea, reculegerea, pacea. Liniştea îi obligă să dea ochii cu ei înşişi.

Joa scrută chipul acela amabil, rotund, cu părul scurt, ochii limpezi şi zâmbetul placid. Era curios: numai ce îl cunoscuse şi, totuşi, se simţea în largul ei în preajma lui. Vocea sa era ca un râu larg cu ape limpezi. Simpatia nu se făcea simţită întotdeauna chiar din prima clipă, şi cu atât mai puţin în această situaţie, rezervată. Pe deasupra tunicii roşcate pe care o purtau în mod normal călugării, Deng Sih purta un halat de culoare neagră. Avea braţele goale. Braţe puternice. Pe lângă înălţarea rugăciunilor şi îndeplinirea obligaţiilor sale în cadrul mănăstirii, trebuia

să şi lucreze.

Un personaj diferit, unic. Faptul că l-au întâlnit a fost pentru ei coincidenţa cea mai plină de noroc, şi nu numai datorită ajutorului pe care li-l acordase.

— Unde aţi învăţat să vorbiţi englezeşte?

— Mai întâi la Londra, apoi la Chicago şi Boston.

— Aţi călătorit mult?

— Destul.

— Şi de ce vă aflaţi aici?

Întrebarea îl făcu să ridice din sprâncene.

— Dumneavoastră de ce sunteţi aici?

— Turism.

— Nu, nu pentru turism, fu el categoric.

— Poate căutăm ceva, se exprimă ea nesigură.

— Eu am găsit deja, îşi deschise el braţele cuprinzând locul.

— Dar locul acesta pare atât de departe de toate…

— Orice ar fi departe de toate este totuşi mereu aproape de un loc aparte.

— Mă gândesc că tare multe persoane ar mai avea nevoie să vină să-şi petreacă o vacanţă aici, ca să se regăsească pe sine sau să mai cugete la existenţa lor deşartă, oftă Joa.

— Pentru Occident, asta e Tibetul, un loc plin de misterele sufletului şi ale spiritului. Pentru noi, e doar viaţa. Răspunsurile nu se află numaidecât aici, şi nici nu sunt diferite. Dar înţeleg că aceasta în cazul dumneavoastră este o stare mentală. În această regiune este mai uşor să iei legătura cu egoul interior sau cu ceea ce numim în atâtea forme diferite, Budha, Dumnezeu, Allah…

— Nu sunt o persoană religioasă, zise ea uşor.

— Cu toţii credem în ceva. Dumneata eşti specială, şi surorile dumitale, dar dumneata…

— Nu sunt specială.

— Ba da, şi o ştiţi prea bine. Eu îmi pot da seama.

— Nu vreau o astfel de povară.

— Fiecare om are destinul lui. Povara este bagajul pe

care îl are de dus până îşi atinge destinaţia. Povara e diferită pentru fiecare, după cât de fericit este că întreprinde drumul. Destinul dumitale este foarte puternic, Joa. De aceea energia ta este atât de intensă.

— Numai ce m-aţi cunoscut. Nu aveţi cum să ştiţi atâtea…

— Şi ce dacă? Aura dumneavoastră vorbeşte cu mai multă forţă decât vocea dumneavoastră sau decât ochii. A fost primul lucru pe care l-am remarcat la dumneavoastră. De aceea vă priveam, impresionat.

— Aura mea? – se miră ea. Îmi puteţi vedea aura?

— Desigur. A dumneavoastră şi a lor, enorme, luminoase, chiar dacă în nuanţe diferite. Cea a tinerei este mult mai palidă, străluceşte numai când te priveşte pe dumneata.

Se îmbujoră. De parcă s-ar fi simţit dezbrăcată.

— Şi ce vă spune aura mea?

— Aveţi multă forţă interioară, curaj, determinare. Sunteţi justă, onestă, rebelă, sinceră, inocentă… Dar se observă şi incertitudine, speranţă îmbrăcată în teamă. Acea speranţă care o inundă şi pe micuţa Amina.

— Şi Indira? – întrebă ea temătoare.

— Nu ştiu dacă ar trebui…

— Vă rog.

— Există multă furie şi mânie în sinea celei mai mari dintre voi. O ard. Este rece la exterior, dar nu şi la interior. E precum un tigru vârât într-o cuşcă. O parte din sinele ei o împinge, alta o reţine. Una avansează, cealaltă o ţine pe loc. O parte ar vrea, cealaltă refuză. Din confruntarea celor două, va apărea foarte curând femeia finală.

— Foarte curând?

— Da.

— De unde ştiţi atâtea?

— Dumneavoastră aveţi ceva diferit faţă de orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Niciodată nu mi-a fost dat să văd nişte aure precum ale voastre. Sunt făcute din… energie pură. Mă întreb cine sunteţi, dar nu vreau să par curios, pentru că ştiu că nu îmi veţi spune.

— E o întreagă poveste.

Deng Sih îi cuprinse palmele cu mâna lui, liniştind-o.

— Nu vă simţiţi obligată, îi spuse el. Ceea ce contează este persoana aici prezentă, chiar dacă trecutul ar putea să ne ducă spre o nouă existenţă după reîncarnare şi chiar dacă de actele noastre de astăzi va depinde viitorul nostru în viaţa care va să vie.

Reîncarnarea.

Urma să-l întrebe despre asta, despre chestiunile în care credea el, despre motivele care fac atâtea milioane de oameni să creadă că după ce vor fi murit aveau să renască în al corp.

Sună un gong

— Este ora cinei, se ridică în picioare călugărul.

27

Au avut parte de o cină mai bună decât se aşteptau. Pe lângă ceea ce mâncau călugării de obicei, s-au mai servit şi fructe, ca un produs de lux în cinstea lor, totul puţin diferit şi cu o savoare aparte. Nimeni nu scoase o vorbă. Un călugăr citea nişte texte şi aceeaşi senzaţie de pace din timpul zilei se păstră, cu o nuanţă şi mai puternică sub cortina nopţii. Înainte de a se retrage în chilia lor, trecură să o vadă pe Amina, care bea foarte multă apă şi dormea adânc, timp de ore şi ore încontinuu.

Chiar ea spusese înainte de a ajunge la Tangmai: se simţea ca o baterie goală, o baterie care avea nevoie să fie reîncărcată.

De ce?

— Am să rămân să dorm cu ea în noapte asta, zise Joa.

— Suntem aproape. Dacă se trezeşte o vom auzi, protestă David.

— Nu m-aş simţi eu liniştită, insistă ea.

Îi fu de ajuns să-l privească în faţă ca să-şi dea seama de motivul pentru care era alarmat. Dacă ea dormea în chilia Aminei, Indira şi el ar fi dormit singuri în cealaltă încăpere.

Ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi fost vorba despre o situaţie atât de delicată.

Mai ales pentru David.

— Bun, dacă te atacă, tu va trebui să ţipi, iar eu am să aud, stai liniştit, glumi Joa la urechea lui.

— Nu-mi face asta, te rog eu.

— Haide, dragule. Nu fi prostuţ. De cine ţi-e frică? De tine sau de ea?

— Ştii că uneori simt că mă străpunge cu privirea.

— Frumuseţea doare, adăugă Joa.

— Ce vrei să spui?

— Stai liniştit. Îl sărută în colţul gurii.

— Atunci rămân cu tine.

— Nu, sâcâitorule! Du-te şi te odihneşte!

Indira stătea în uşă, privind stelele care acopereau acel cer atât de senin.

— Locul acesta mă înfioară, o auziră spunând.

— De ce? Joa se apropie de ea.

— Pacea aceasta nu e ceva real, e inventată. O insulă în mijlocul pământului.

Joa îşi aminti conversaţia avută cu Deng Sih: „E multă furie şi mânie în sinea celei mai mari dintre voi. O arde. Este rece la exterior, dar nu şi la interior. E precum un tigru vârât într-o cuşcă. O parte din şinele ei o împinge, alta o reţine. Una avansează, cealaltă o ţine pe loc. O parte ar vrea, cealaltă refuză. Din confruntarea celor două, va apărea foarte curând femeia finală."

Femeia finală.

— Ai rămâne aici pentru o vreme? – o întrebă deodată Joa.

Răspunsul Indirei fu atât de categoric, dar şi atât de descurajant.

— Da, aş rămâne, şi tocmai asta îmi provoacă teamă, recunoscu Indira.

— De ce?

— Pentru că lumea reală e tot acolo afară şi, mai devreme sau mai târziu, tot acolo va trebui să te întorci. Poate atunci şocul va fi şi mai mare.

— De ce lupţi cu tine însăţi?

— Mă psihanalizezi?

— Văd ceea ce văd şi simt ceea ce simt.

— Atunci, antena ta parabolică e dereglată, o porni ea spre chilie, punând punct conversaţiei.

— De ce trebuie tu să te pui contra la orice, ba chiar şi atunci când nu este nevoie?!

Nu mai primi niciun răspuns. Intră în chilie şi lăsă uşa deschisă.

— Vezi, şovăi David.

— Atunci când ai să intri, ea o să fie deja în pat, aşa că nu-ţi va zice nimic.

— De unde ştii?

— Eşti tu frumos, dar nici chiar aşa, îi mângâie ea obrazul în timp ce surâdea nu cu prea bune intenţii.

— Vorbesc serios!

— Poate îi placi tu, poate se simte atrasă de tine, dar asta ar fi şi o dovadă de slăbiciune; şi principala ei luptă e tocmai aceasta: să nu pară şi nici să nu se simtă slabă. Încep să învăţ să interpretez semnalele ei; şi astăzi călugărul nostru m-a făcut să-mi deschid ochii faţă de ceea ce o impulsionează şi ce o domoleşte, zise ea şi îl sărută pe buze cu dulceaţă. Trebuie să vorbeşti mai mult cu ea. Indira şi cu mine suntem femei, e o ciocnire între noi. Poate faţă de tine se va deschide mai uşor. Doar aşa se zice, că prietenul cel mai bun al unei persoane este cineva de sens opus.

— Mie nu-mi place jocul ăsta, recunoscu David.

— Ajută-mă să-mi aduc rogojina din chilia noastră până aici, îl rugă ea.

Intrară în camera lor. Indira se culcase deja, cu spatele la uşă, acoperită cu o pătură. Scoaseră rogojina şi o duseră până în încăperea ocupată de Amina. În cele din urmă, se sărutară intens timp de două-trei minute pline de o încărcătură specială.

— Aş vrea…

— Nu spune nimic, îl împinse afară.

Joa rămase singură.

Închise uşa şi se aşeză lângă tânăra fată. Abia dacă pătrundea ceva lumină, o lumină slabă care producea sclipiri uşoare pe chipul ei cuprins de paloare, sub părul lung şi negru. În Spania, nu numai că ar fi putut fi model, dar ar fi angajat-o şi producătorii de şampon.

Zâmbi şăgalnic.

— Joa…

— Sunt aici, draga mea.

— Ce-i cu mine?

— Tu singură ai spus: aveai nevoie să te încarci.

— De ce?

— Sunt o mulţime de factori. Cum te simţeai înainte de a

ţi se întâmpla această cădere de energie?

— Tristă.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te.

Îşi muşcă buza de jos.

— Vă văd pe David şi pe tine atât de fericiţi, iar pe Indira atât de departe de noi… M-am simţit foarte singură.

— Dar nu eşti singură.

— De când mă aflu aici, nu fac altceva decât să mă gândesc la *ei.*

Ei.

Mereu *ei.*

— Ai început să trăieşti brusc, cugetă Joa. Începând din clipa când ţi-am vorbit despre originea noastră în ţara dogonilor şi ai făcut călătoria până în crucea Nilului, totul s-a schimbat. Trebuie să te adaptezi la noua realitate şi nu e deloc uşor. Presupun că şi cu tine se întâmplă ce se petrece şi cu orice alt adolescent din lume: ai avea chef să fugi.

O adolescentă cu trup de femeie şi mentalitate de bătrânică.

Plină de o putere supranaturală.

— Şi ce să fac?

— Vorbeşte cu mine oricând îţi doreşti, la fel şi cu David.

— Cu el?

— El e bărbat. Îţi va spune şi alte lucruri care te vor ajuta şi ele.

Îşi îndepărtă ochii de ai lui Joa, cu o urmă de vinovăţie pe care ea o desluşi perfect.

— Acum dormi, îi puse o mână pe frunte, eu voi rămâne aici cu tine.

— Şi David?

— În cealaltă chilie.

Se temea că avea s-o întrebe şi ea.

Cum de îi lăsa pe David şi pe Indira singuri o noapte întreagă?

Dar nu era aşa.

Joa se culcă în pat şi închise ochii.

28

Îi trezi gongul care anunţa dimineaţa. Joa sări în sus, reacţionând cu impetuozitate la chemare. Dormise toată noaptea, buştean. Mai întâi se apropie de Amina. Fata dormea liniştită, fără să ştie de nimic. Îi atinse fruntea, obrajii, încheietura mâinii. Fruntea nu-i mai ardea, iar pulsul, chiar dacă destul de rapid, din cauza altitudinii, era mai domolit ca înainte. Odihnă şi iar odihnă. Evident nu era vorba despre nicio boală, ci de o cădere importantă cauzată probabil de tristeţe, aşa cum îi spusese şi aseară.

O criză adolescentină care în cazul ei se transformase într-o pierdere absolută de energie.

Uluitor.

Ieşi afară după ce mai privi o dată cristalul care stătea smirnă în buzunar şi se duse în chilia lui David şi al Indirei. Tânăra indiană nu mai era acolo. David se întindea lenevos.

— Ei, ce faci?

— Dacă m-a violat cumva, nici nu mi-am dat seama, o asigură el cu senzualitate.

— La mulţi le-ar mai plăcea să fie violaţi de una ca Indira, se agăţă ea de gâtul lui ca să-i dea un sărut.

— Mă faci să-mi fie frică de tine, îi zise el deodată.

— Nu am decât o certitudine în viaţă, şi aceea eşti tu; îl sărută iarăşi.

Când ieşiră afară, se alăturară călugărilor care urmau să participe la primul dejun al zilei. Nu era nici urmă de Indira. Deng Sih veni în întâmpinarea lor cu un surâs întins pe toată faţa. Se înclină amabil şi solemn şi îi întrebă dacă dormiseră bine. I-au răspuns că bine, ba mai mult: surprinzător de bine, având în vedere că rogojinile nu erau tocmai paturile de la un hotel de cinci stele.

— Şi tânăra bolnăvioară?

— Doarme şi-şi revine.

— Astăzi îi vom da de mâncare, dar mai întâi ierburile, ţinti cu degetul arătător de la mâna dreaptă în sus, chiar acum mă ocup de asta.

— N-aţi văzut-o pe Indira?

— Haideţi.

Îi conduse la primul etaj din clădirea centrală, şi de acolo la al doilea, şi apoi la al treilea. Terasa era largă, cu steagurile fluturând în vânt şi o duzină de pari, statui, jgheaburi cu capete de dragoni şi celelalte decoraţiuni poleite de rigoare. Partea de sus a structurii, invizibilă de jos, era vopsită în negru. Ferestrele aveau motive asemănătoare mandalelor şi draperii exterioare care se mişcau şi ele delicat în voia brizei uşoare a dimineţii. De acolo era o panoramă extraordinară, o groază de pământ pustiu, fără nimic şi nimeni în faţa ochilor. Culorile, pe măsură ce soarele se ivea de cealaltă parte a munţilor, se schimbau clipă de clipă.

Indira era afară, aşezată pe o piatră şi admira tot acel spaţiu pustiu sub strălucirea incipientă a dimineţii.

— Meditează? – întrebă Joa.

— Lupta ei interioară se acutizează, zise călugărul.

— Despre ce vorbiţi? – întrebă David.

— Am să-ţi povestesc mai încolo, şi i se adresă iarăşi lui Dengh Sih. Credeţi că e ceva revulsiv?

— Poate fi. În cazul acesta, nu prea sunt multe de făcut. Dacă un foc se stinge cu apă, focul inimii şi al spiritului se stinge cu pace. Sora ta cea mare îşi pune întrebări.

— Va găsi răspunsurile?

— Mai important este să afle dacă vrea să le găsească şi mai ales dacă va fi de acord cu ele atunci când le va găsi. Sunt multe cărări de urcat pe Everest.

După micul dejun şi după ce o îngriji pe Amina, trează, dar slăbită, îi povesti şi lui David discuţia pe care a avut-o ieri cu Deng. Indira nu luă micul dejun şi nici nu s-a arătat prin incintă în orele dimineţii. Joa o văzu plimbându-se dincolo de zidurile mănăstirii, doar atât. Deng Sih îi conduse în grădina din spate ca să fie martori la unul dintre actele cele mai pline de miez din ziua lui de lucru:

conversaţiile pe care le susţineau călugării cu studenţii asupra unor teme docente. Un călugăr vorbea în picioare, punea întrebări, formula întrebări, primea răspunsurile, iar atunci când unul dintre ele era corect lovea palma unei mâini de cealaltă în timp ce se înclina în faţă, sprijinindu-se pe un picior înainte de a face gestul.

— Aceasta este o capsulă a timpului, şopti David, oamenii se omoară prin toată lumea, sunt terorişti, crize economice, lipsa apei, a petrolului… iar aici totul pare atât de departe.

— Departe, dar nu izolat. Schimbarea climatică îi atinge și pe ei, spuse Joa, apa care provine din Hymalaya este baza vieţii pentru milioane de oameni, mai la sud, în Nepal, în India, Bangladesh… Dacă s-ar dezgheţa crestele acestea, s-ar produce inundaţii nimicitoare… şi n-ar exista nicio posibilitate posterioară de recuperare, pentru că nu va mai fi gheaţă.

O oră mai târziu, atunci când se terminară cursurile în aer liber, studenţii îl luară iarăşi pe David în mijlocul lor. Unii voiau să se apropie şi de ea, dar în cele din urmă n-au îndrăznit. Unul îi atinse mâna şi se comportă de parcă ar fi fost electrocutat. Ceilalţi îl înconjurară râzând. Era eroul zilei. Dacă Amina nu avea să-şi revină mai repede, toată mănăstirea va fi dată peste cap. Cu sute de ani înainte, marinarii spuneau că femeile la bord aduceau ghinion. Mănăstirea era şi ea o corabie în mijlocul acelui ocean de pământ.

Se gândea să meargă lângă Indira, dar în cele din urmă preferă să o lase singură, singură cu ea însăşi.

Poate mai era vreo urmă de speranţă.

După ce o vizită pe Amina, se întoarse în grădină şi-l aşteptă pe Deng Sih.

Ştia că avea să o caute călugărul.

Apăru o oră mai târziu. Făcură un schimb de zâmbete şi el se apropie până ce se aşeză lângă ea, precum în după-amiaza trecută. Îi plăcea să vorbească cu el.

Şi lui îi făcea plăcere să vorbească cu ea.

Era o legătură specială.

— Mâine, Amina va fi deja ok, a fost primul lucru pe care îl spuse, deşi, puteţi rămâne tot timpul de care aveţi nevoie.

— Nu vrem să abuzăm de ospitalitatea dumneavoastră.

— Nici vorbă.

— Oricum, trebuie să vă plătim pentru tot.

— Dar… vă rog, ridică el mâinile în semn defensiv, adică nu era nevoie.

— Trei femei aici e cam mult pentru toţi copiii ăştia.

— Vom avea destule de vorbit atunci când veţi pleca; izbucni în râs.

— Dumneavoastră nu vă căsătoriţi.

— Nici preoţii catolici.

Voia să-i spună că viaţa lor era mai dură decât a preoţilor catolici.

Dar cine era ea ca să judece ce era dur şi ce nu?!

— Îl iubești mult pe David, nu-i aşa? – schimbă Deng Sih direcţia conversaţiei.

— Da, recunoscu ea cu o uşoară roşeaţă în obraji.

— Dragostea e o chestie benefică. Dumneavoastră aveţi nevoie de ea.

— Cu toţii avem nevoie de cineva.

— Dumneavoastră cu atât mai mult. Dragostea la tine e ca valul oceanului.

— Iarăşi cu aura mea?

— Nu, nu are nimic a face cu aura. Se vede din priviri, gesturi, atingeri, forma în care îi vorbeşti persoanei iubite… Ai fost singură mult timp.

— Da.

— În viaţa anterioară ai fost o femeie foarte bătăioasă.

— Ohh, reîncarnarea! – ridică Joa din sprâncene.

— Viaţa noastră se zideşte pe această credinţă, zise călugărul.

— Mie nu-mi vine să cred că într-o viaţă anterioară aş fi putut fi un greiere, în alta un elefant, în alta un sclav şi în alta un rege, recunoscu ea.

— Nu credeţi, dar sunteţi interesată de asta, arătă călugărul spre ea cu un gest inchizitorial.

Nu crezuse nici în marţieni, şi existau, chiar dacă *ei* nu erau marţieni.

— Sunt dispusă să asist la un prim curs practic, zise ea sprijinindu-se de un copac.

Avu parte de una dintre orele cele mai intense din viaţa ei.

Nu era vorba despre ceea ce spunea Deng Sih, ci de felul în care o spunea, inflexiunile vocii, intonaţia fiecărui cuvânt, culoarea privirii lui şi căldura care se degaja din credinţa lui. Nici măcar nu putea fi considerat prozelitism. Ar mai fi stat acolo pentru mult timp, ca să asculte despre bazele unei religii sau ale unei credinţe care sunt fundamentale vieţii şi spiritualităţii pentru milioane de persoane. Îi vorbi despre tot procesul, până la nirvana. Într-un anumit moment, o cuprinse emoţia. Călugărul îi povesti cum îi găseau pe ceilalţi reîncarnaţi, probele la care trebuiau să se supună, cât şi forma în care autorităţile chineze interveneau din ce în ce mai mult în aceste procese, mai ales de când, în 2007, au interzis în mod explicit reîncarnarea în Buda în viaţă, precum Dalai Lama sau Panchen Lama, fără consimţământul expres şi aprobarea guvernului din Beijing.

Înainte de ora celei de-a doua mese, conversaţia lor se încheie, definitiv.

— Vă sustrag de la obligaţiile dumneavoastră, se scuză Joa.

— Dimpotrivă, o contrazise el plin de bunătate.

Se simţi vinovată pentru că nu a fost alături de Amina mai dinainte, aşa că în primul rând se decise să vadă cum se mai simte. Indira era tot de negăsit, iar David părea şi el un ţânc în compania învăţăceilor călugărilor. O luă înspre chilii şi ultimii paşi îi făcu în linişte ca nu cumva să o trezească dacă dormea. Uşa era întredeschisă, aşa că nu a mai fost nevoie să o deschidă.

Privi prin crăpătura uşii.

Simţi că i se opreşte inima atunci când îl văzu pe David aplecându-se deasupra Aminei, şi ea prinzându-l în braţe în timp ce se sărutau drăgăstos pe gură.

Numără până la trei şi se retrase din punctul de observaţie.

29

La prânz au mâncat în tăcere.

David nu a privit-o nici măcar o dată în ochi.

Joa i se adresă Indirei.

— Te simţi bine?

— De ce nu m-aş simţi?

— Te-am văzut umblând mult pe afară, ca şi cum ai fi meditat.

— Nu sunt prea multe de făcut pe aici, nu ţi se pare? Şi sincer nu am chef să ajut pe la bucătărie sau să amestec în terciul pe care îl mănâncă.

— Credeam că…

— Credeai că asta m-ar ajuta să mă regăsesc sau ceva de acest gen?

— Da.

— Un loc ca acesta e mai mult decât o cursă, Joa. Te refugiezi, te ascunzi, te sileşti pe tine însăţi să stai şi să cugeţi… şi ajungi să te crezi mai bună, să te simţi mai bună, făcu o mutră de falsă iluzie, una cu universul.

— Dar asta nu e ceva rău.

— E o minciună.

— De ce?

— Lasă-mă-n pace! Ştii?! – îi aruncă o privire ermetică. Ce vrei de la mine? Să mă transformi, să mă faci să văd luminiţa din tunel sau ceva de acest gen?! N-am nevoie de lecţii! Viaţa ta e o poveste, drăguţă, o poveste cu zâne. Ai descoperit cine eşti, ai descoperit două presupuse surori, cărora le impui să te iubească pentru că te crezi îndreptăţită să o faci, ai un bărbat lângă tine şi o misiune glorioasă cum e aceea de a împiedica lumea asta de rahat să ajungă la capăt. Bravo, aplauze! – şi o aplaudă de trei ori cu sarcasm. Te aplaud şi mă bucur pentru tine! Asta-i viaţa ideală! Dragoste, familie, speranţă…! Nici măcar nu va fi nevoie să-ţi foloseşti puterile! Dar eu, eu sunt ce sunt,

sunt lângă tine, te ajut şi cu asta basta. Sunt curioasă să văd cum se termină toată aventura asta. Eu nu cred în nimic, dar te urmez. Ce mai vrei de la mine?!

— Să scapi de toată amărăciunea asta.

— Şi dacă îţi scot eu ţie toată dulceaţa asta, surioară?!

Îi venea să plângă, pentru că nu se simţea tocmai bună.

Doar pierdută.

— Cristalul e tot imobil? – vru Indira să afle.

— Da.

— Mâine Amina va fi mai bine. Ce vom face atunci?

Nu avea nici cea mai vagă idee şi nu era nevoie să i-o şi spună prin vorbe.

— Pluteşte ceva în aer, zise Indira cu o nuanţă de mister. Va trebui să ne spălăm conştiinţele înainte de a pleca din paradisul acesta.

O lăsă iarăşi singură, să umble fără ţintă, tot atât de captivă între cele patru ziduri ale mănăstirii precum fiecare dintre ei. Se gândi la refugiul ei, la grădină.

O bulă de săpun.

— Joa.

Îşi întoarse privirea. David venise acolo.

Îi citi în priviri ce voia să zică înainte de a o spune el prin viu grai.

— Stai liniştit.

— Am sărutat-o pe Amina.

— Ştiu, spuse ea.

— Cum adică ştii?

— Ţi-a cerut-o ea, nu-i aşa?!

— Da, se încruntă el absolut consternat, cum dracu'…?!

— E ok, ştiu că a fost bine pentru ea.

— Şi eu? – avea o faţă ca un semn de întrebare, adică eu nu contez? Nici măcar nu vrei să ştii ce s-a întâmplat sau cum mă simt eu după?

Joa crezuse că dacă ea înţelegea situaţia era de ajuns, dar era adevărat şi că David avea nevoie să se descarce.

— Iartă-mă, îl luă de mână ca să-i transmită căldura ei.

— Am fost să o văd înainte de masă, îşi puse el gândurile în ordine, căutându-şi cuvintele potrivite, ne-am apucat să

vorbim despre cum se simte?, dacă e mai bine?… şi nu ştiu de ce a ajuns să mi se împărtăşească, să-mi povestească chestiuni care…, făcu un gest nedesluşit. Aveai dreptate, ştii? Pare o femeie, este o femeie, dar are abia cincisprezece ani, o viaţă groaznică în spate şi e derutată de tot ce ni se întâmplă acum, de când cunoaşte adevărul. Mi-a povestit că niciodată nu a fost cu vreun băiat, că nu ştie ce înseamnă dragostea, că e derutată de ceea ce simte… Atunci mi-a spus că are nevoie de… că ar fi vrut să simtă ceva, şi m-a rugat să o sărut.

Joa se simţi uşurată. Îşi imaginase şi ea asta, punct cu punct, dar se simţi uşurată.

— Ai făcut exact ce trebuia să faci.

— Eşti sigură? Dar dacă…?!

— Cred că ai vindecat-o, zâmbi ea, are dreptate atunci când spune că e derutată de sentimentele ei. Eşti primul bărbat adevărat pe care îl cunoaşte. Se simţea atrasă de tine, dar şi vinovată pentru că eşti al meu. Tu i-ai dat ceva mai mult decât un sărut, dragule. I-ai luat o greutate de pe umeri. Pot să te întreb ce ai simţit?

— A fost ceva foarte dulce, recunoscu el. Dulce şi drăguţ. Dar nimic altceva. Atunci când te sărut pe tine este… – nu ştiu cum să-i explice, totul în jurul meu se cutremură. Cu Amina a fost diferit. Nu era iubire, doar afecţiunea faţă de cineva pe care o respecţi mult, dar nu o doreşti.

— Şi ea?

— Atunci când ne-am separat, m-a privit în ochi şi mi-a mulţumit. Apoi a oftat şi a închis ochii, foarte liniştită.

— A avut parte de primul ei sărut şi nu-l va uita niciodată. Şi mai are şi primul ei secret ca femeie. E doar al tău şi al ei. Să nu-i spui că mi-ai povestit, bine? Fii complicele ei.

— Dar atunci nu crezi că…?

— Nu. Nu mai cred, îi spuse Joa deschis, cred că acum e în sfârşit liberă.

David se scărpină în cap.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Bine, spuse ea acidă, aşa sunteţi voi, bărbaţii. Pentru voi, totul e în alb şi negru.

— Acum mai faci şi pe isteaţa?

— Învăţ şi eu destul de repede, îl sărută iute pentru că erau afară, în văzul tuturor, chiar dacă acum păreau să fie numai ei singuri, fără nimeni prin preajmă.

— Despre ce vorbeai cu Indira? – schimbă vorba David, complet uşurat.

— Pe ea nu o putem vindeca doar cu un sărut, spuse cu tristeţe.

— E foarte ciudată, nu-i aşa?

— În mintea ei se duce o luptă, sunt două lumi care se înfruntă şi ea nici măcar nu ştie cărei lumi îi aparţine.

— Şi dacă în cele din urmă oboseşte şi pleacă?

— Nu cred că va face asta.

— Dacă nu găsim al cincilea cristal, nu mai are niciun sens să continuăm, Joa.

Se gândea şi ea la asta.

— Am să mă întorc în satul pe care l-am lăsat urmă ca să văd dacă pot găsi un telefon. De când ne-am pierdut celularele în Valea Task am tot vrut să sun acasă să văd dacă am mesaje în poşta telefonică. Nu am pe nimeni, dar…

— Instinctul tău?

— Da, recunoscu ea.

— Am să te însoţesc.

— Stai cu Amina, cine ştie ce se poate întâmpla cu ea.

Îl lăsă pe David şi îl căută pe Deng Sih ca să-l anunţe că va lipsi din mănăstire, pentru că voia să meargă la Tangmai. Îl găsi în stupă ştergând obiectele risipite la picioarele celor trei Budha. Ţinea în mână o păpuşă făcut din pânză care, la rândul ei, era scufia unui clopot de oţel, poate de plumb, foarte gros. Clopotul proteja nişte seminţe aşezate pe masa unde erau depuse ofrandele.

— Mă duc până în Tangmai, îl informă cu toată naturaleţea. Trebuie să dau un telefon.

— Nu trebuie să te duci până acolo, îi spuse călugărul.

— Să nu-mi spui că…?!

— Unul dintre simbolurile luxului occidental, pe care mi-l permit şi eu aici, este telefonul mobil. Îl ai la dispoziţie.

A fost ceva mai mult decât surprinzător. Un telefon mobil tocmai acolo. Aşteptă să termine curăţenia. Deng Sih puse la locul lui clopotul, cu scufia în chip de păpuşă deasupra, şi o conduse până la chilia lui. Nu intră în odaie. Călugărul ieşi după câteva secunde cu un telefon nu tocmai modern în mână.

— Are şi acoperire, o anunţă cu ironie.

— Mulţumesc.

Se îndepărtă puţin de el şi formă numărul de acasă şi parola ca să acceseze robotul telefonic. Dacă o fi sunat-o cineva pe mobilul pe care îl pierduse, în mod logic ar fi încercat şi pe fixul de la domiciliu, aşa uitat cum era el, de luni bune de când nu mai călcase pe acolo.

Cine să o fi sunat?

De ce simţea ea nevoia de a verifica?

Ascultă două mesaje după mesajul său vocal. Unul era de la prietena ei Esther, care o întreba unde dracului era, arătându-se extrem de preocupată pentru ea. Al doilea provenea de la Ricardo Mengual, avocatul tatălui ei, adică avocatul ei, omul care avea grijă de bunurile ei şi de tot ce avea pe lumea asta.

— Georgina, sună-mă imediat ce vei auzi mesajul meu. Este vorba despre o chestiune urgentă. Te rog.

Întrerupse comunicarea şi oftă.

Instinctul nu o dezamăgea niciodată.

Căută în memoria ei selectivă numărul avocatului şi îl formă după ce se asigură că în Spania nu era noapte. Atunci când ţârâitul se auzi la celălalt capăt al firului îşi încrucişă degetele. Vocea unei secretare inundă linia cu tonul comun şi impersonal. Îl cerul pe Ricardo Mengual şi înainte de a i se răspunde că era într-o şedinţă sau ocupat îi spuse numele şi că suna din Tibet. Fu impresionată.

Avocatul răspunse după nici cinci secunde.

— Georgina, slavă Domnului, draga mea!

— Ricardo, cum vă mai simţiţi?

— Suni din Tibet?

— Da.
— Când ai să te întorci la Barcelona?
Se simţea graba în vocea lui.
— Nu ştiu, dar în mod clar nu va fi foarte curând. De ce? Ce se întâmplă?
— Nu sunt lucruri pe care să le pot spune la telefon şi mai ales la distanţa asta… – la mintea lui de avocat poate se credea la o conferinţă sau era chiar foarte ocupat – Georgina, bunica ta a murit acum câteva zile.
Primi lovitura în plin, tot aşa cum sacul din piele încasează pumnul boxerului la antrenament.
Sec, înăbuşit.
— Cum…?
— Nu ştiu foarte multe. Din câte mi s-a spus, a fost trântită la pământ, fulgerată. Ultimele ei cuvinte au fost pentru tine. A spus „Akova se va întoarce în curând”.
Nodul din gât deveni şi mai tare.
Vestea o zgudui şi reacţionă.
— Când s-a întâmplat?
Un fior izvora din toţi porii, îi zbârlea părul şi îi congela inima.
— Acum patru zile.
— La… ce oră…?
Răspunsul lui Ricardo Mengual îi confirmă temerile.
O visase pe bunica ei chiar în clipele când ea, la celălalt capăt al lumii, murea.
„Akova se va întoarce în curând.”
Îşi duse repede o mână la gură, dar nu-şi mai putu conteni lacrimile. Avocatul îşi dădu seama imediat ce se întâmpla cu ea, pentru că îi lăsă câteva clipe de tăcere.
— Pot să mă ocup eu de documente. De fapt este totul formalizat, îi dezvălui în cele din urmă. Cred că ea ţi-a lăsat nişte lucruri. Mai devreme sau mai târziu va trebui să…
— Mă voi duce, suspină Joa la capătul puterilor.
— Nu ne mai lăsa atâta timp fără nicio veste. Ce s-a întâmplat cu telefonul tău?
— L-am pierdut.

— Eşti bine?
— Da, staţi liniştit.
— Era foarte bătrână...
— Ştiu, ştiu...
— Îmi pare rău.
— Vă mulţumesc că mi-aţi lăsat mesajul.
— Pe curând, Georgina.

Închise telefonul şi rămase locului fără să ştie ce să facă, până ce îşi dădu seama că singurul lucru de care avea nevoie era o îmbrăţişare de la David.

Una foarte, foarte tare.

30

Deng Sih o găsi în locul ei favorit, în grădină; de data aceasta nu mai era nimeni în afară de el, care să se plimbe pe acolo.

— Scuză-mă, Joa îi dădu telefonul înapoi, am dat telefoanele de rigoare. Şi să nu-mi spuneţi că nu vreţi să vi le plătesc atunci când vom pleca. Aţi făcut deja prea multe pentru noi.

— De acord.

Nu se aşeză lângă ea până ce nu-i privi ochii şi zări sclipirile din ei, mareea sufletului pe punctul de a inunda. Dar chiar şi aşa, o întrebă:

— Vrei să stai singură?

— Nu, răspunse ea înseninată.

El era persoana cu care îi plăcea cel mai mult să stea de vorbă.

— Aura ta este albastră.

— Şi asta ce înseamnă?

— Tristeţe.

— Atunci, aşa-i, sunt tristă.

— Mâine veţi pleca.

— Bunica mea a murit, i se destăinui.

— Îmi pare rău, vocea călugărului era sinceră.

— Era… singura mea rudă.

— Părinţii tăi?

— Au dispărut, privi înspre înaltul cerului, ca şi cum ei ar fi putut-o auzi.

— Şi surorile tale?

— Nu sunt surorile mele. Avem mame diferite, în ciuda asemănării. Ne-am întâlnit foarte de curând.

— Are vreo legătură cu ceea ce căutaţi prin Tibet?

— Da.

Aşteptă, doar-doar ea avea să-i povestească şi restul, dar Joa păstră discreţia.

Ar fi putut să vorbească totuşi cu un călugăr tibetan, fie el şi cu studiile la Londra, Chicago sau Boston, despre extratereştrii care au venit ei într-o zi pe acoperişul lumii şi au lăsat un cristal pe undeva?

— Am visat-o pe bunica exact în ziua când a murit, la aceeaşi oră.

— Premoniţie?

Joa privi fix la o piatră. O deplasă într-o parte, fără să disimuleze. Apoi îşi încordă mandibula şi-l privi pe Deng Seh. Nici nu-şi dădu seama de ce făcuse asta.

— Noi reuşim astfel de chestii după o viaţă întreagă de meditaţie, reflectă el.

— Sunt o vrăjitoare?

— Nimeni nu are aşa aure puternice din senin, şopti el, privind-o cu atenţie, dumneavoastră sunteţi nişte porţi deschise spre imposibil.

Imposibilul.

Îi povestise lui David despre legătura dintre moartea bunicii şi visul pe care l-a avut. Nimic din ceea ce i se întâmpla nu era fără un rost chiar din momentul în care a dispărut tatăl ei şi ea a plecat în Yucatan să-l caute. Acum bunica o chema în clipa ultimului suspin.

Ce se afla în locul unde bunica a găsit-o pe maică-sa în noaptea furtunii celei teribile?

De ce nu i l-a arătat la vizita ei anterioară?

— Dacă dumneavoastră puteţi să vedeţi aura mea, este pentru că şi dumneavoastră sunteţi o poartă deschisă spre imposibil.

— Eu am deprins-o, cu timpul, prin educaţie, cu răbdare. Voi aveţi însă totul aici, arătă cu degetul spre frunte.

— Nu vă miră?

— Nu. Fiecare fiinţă umană este un univers în sine. Ne-am şi mira dacă am afla de ce suntem în stare cu adevărat.

— Mi-ar plăcea să pot vedea şi eu chestiunea din perspectiva asta.

— Dar ştiţi care e diferenţa? Timpul. Noi ne cheltuim toată viaţa ca să căutăm un răspuns. Dumneavoastră urmăriţi o mie de răspunsuri deodată şi în mai puţin timp.

— Trăim în grabă.

— Depinde de ceea ce înţelegeţi prin viaţă.

— Voi nu vă temeţi de moarte, pentru că aveţi credinţa în reîncarnare.

— Toată lumea se teme de moarte, chiar dacă o moarte aici nu are nimic a face cu trecerea în nefiinţă oriunde altundeva în lume. Până şi asta e diferit.

— De ce?

— Ai auzit vorbindu-se de funeraliile celeste?

— Nu.

— În Tibet nu există lemn. Aţi văzut şi voi. Ţăranii folosesc totul de la iaci: pieile, grăsimea, combustibil, însă… Atunci când cineva moare îi duc trupul îmbălsămat, uneori timp de zile întregi, până la un gropar care să îi ajute să înfăptuiască funeraliile celeste. Soţul celei moarte sau nevasta mortului dezîmbălsămează atunci cadavrul şi, cu un cuţit şi pietre, îl dezmembrează şi-l fac bucăţi ca să-l dea la vulturi. Ei mănâncă trupul până ce nu mai rămân decât oasele. O chestiune care poate dura ore şi ore şi la care sunt martori cei care îl însoţesc pe mort. Dar chiar şi oasele trebuie să dispară, şi atunci ce se poate face cu ele? Atunci, persoana însărcinată le pisează cu pietre până ce le face praf.

— Un nume minunat pentru ceva atât de trist: funeraliile celeste.

— Nu e trist. Corpul e un ambalaj care nu mai foloseşte. În Tibet nu sunt înmormântări. Vulturii sunt groparii. Dar sufletul pluteşte până ce găseşte un container nou şi tocmai în continuitatea asta rezidă speranţa.

— Bunica mea era o indiancă huichole, una dintre puţinele triburi tradiţionale care mai există în ziua de azi în lume. Trăiesc în munţii din vestul Mexicului. V-ar fi plăcut să o cunoaşteţi.

— Aduce-ţi-i cenuşa aici.

— Nu. Aparţine pământului unde s-a născut, îi mulţumi Joa.

— Îmi pare rău că celularul meu v-a adus nişte veşti aşa de rele, zise călugărul cu mobilul în mâna dreaptă.

— E şi el un instrument, zise Joa, tot ce contează sunt cuvintele care reuşesc să circule dintr-un capăt în celălalt al lumii.

Deng Sih rămase câteva clipe tăcut şi privi la telefon.

— La ce vă gândiţi? – vru şi Joa să ştie.

— Atunci când China a invadat Tibetul pretinzând că făcea parte din ţara lor, orice element care nu aparţinea culturii dominante putea fi considerat subversiv. Bunicii mei au fost asasinaţi pentru că aveau o carte.

— Doar una?

— Numai una. Tata s-a salvat în ultimul moment. Pang Dang a fost una dintre mănăstirile care au scăpat de la acea exterminare. Marea majoritate au fost distruse.

— Dar mai rezistaţi. Nu v-au putut distruge spiritul.

— Până când? – în vocea lui se simţea cum îşi reţine tristeţea – timp de sute de ani Tibetul s-a menţinut deoparte faţă de restul lumii. Eram un mister. Eram o existenţă aparte. Acum China aduce sute de bărbaţi şi de femei din provinciile cele mai îndepărtate ca să-i colonizeze aici, să repopuleze ţara şi să reuşească, într-o generaţie sau două, să nu mai fie nimic ca înainte. Poate suntem la sfârşitul timpului, epoca schimbării.

— Nu vor putea distruge credinţele voastre.

— Fiinţa umană se agaţă de ele atunci când nu mai are nicio soluţie sau atunci când încă se bucură de inocenţa necesară.

— Şi dumneata?

— Eu sunt tibetan, draga mea prietenă – îi reveni surâsul –, dar vezi şi tu: am un telefon mobil. Dacă ne mai invadează cineva, poate mă omoară pe mine pentru el. Nimic nu e pentru totdeauna.

Joa avea cristalul în buzunar şi postura în care era aşezată nu a fost cea mai bună. Unul dintre vârfuri îi intra în picior. În mod automat se aşeză altfel şi, ca să poată sta, scoase crucea cristalelor.

Nici nu avu timp să o ascundă iarăşi.

— Aşteaptă…

Văzu uimirea pe chipul călugărului.

— Ce-i? – şovăi ea.

— Pot să văd…? – lăsă el fraza incompletă.

Joa îi înmână cristalul.

Îl atinse, îl cântări, îl mângâie, îl studie cu minuţiozitate şi curiozitate. Nu mai avea privirea unui călugăr senin care vorbea cu răbdare despre pacea lui interioară. Dintr-odată se transformase, stătea cu gura căscată luptându-se să înţeleagă ceva dincolo de simţul raţiunii.

Joa simţi iarăşi cum i se zbârleşte părul.

— De unde… aţi scos asta? – întrebă Deng Sih.

— Este a mea.

— Cine ţi-a dat-o?

— Mama mea.

— Este… uimitor – îi tremură iarăşi vocea.

— De ce uimitor?

— În stupă din Babbchok se află un cristal la fel ca unul dintre aceste patru vârfuri, aceeaşi formă, aceeaşi materie, fără greutate. Întotdeauna am crezut că e ceva special, o relicvă unică, conservată din timpuri imemoriale.

Al cincilea cristal.

— Unde se află stupa aceasta? – încercă să nu o dea de gol tremurul vocii.

— Mănăstirea Babbchok se află pe drumul care o ia spre est, la o zi sau o zi şi jumătate de aici, depinde de cum e şoseaua, pentru că drumul e foarte greu, chiar dacă nu se ajunge la mănăstire tocmai direct, iar ultima parte trebuie parcursă pe jos. E un centru spiritual micuţ, un sanctuar care nici măcar nu apare pe hartă.

— Care e povestea acestui cristal?

— V-am mai spus-o: e păstrat de sute de ani. Nimeni nu ştie de ce. Strămoşii spuneau că piatra aceasta, cristal sau ce o fi, era ceva miraculos, care uneori vibra singur, rotindu-se sau indicând spre înaltul cerului, pentru că de acolo a venit. Nimeni nu poate da vreo asigurare că ar fi adevărat. Şi totuşi din această cauză călugării de la Babbchok îl păstrează sub un clopot de plumb care astfel îl ţine izolat. Un clopot precum cel pe care îl avem chiar aici la noi, cu o păpuşică deasupra. O zi pe an îl scot de sub

clopot şi se roagă la el.

— În ce zi se întâmplă asta?

— A fost acum cinci zile. În 5 iunie. Seara dau deoparte clopotul şi îşi petrec toată noapte veghind cristalul, până ce la asfinţitul zilei următoare îl acoperă din nou.

Noaptea în care cele patru cristale unite vibraseră.

Noaptea dinainte de a ajunge în Lhasa, atunci când crucea le-a indicat drumul spre est.

Şi douăzeci şi patru de ore mai apoi, iarăşi linişte, ascuns sub acel clopot protector.

Atât de simplu.

Un clopot de plumb, precum cel pe care îl văzuse şi ea chiar în stupă din Pang Dang, cu o scufie în formă de păpuşă deasupra, ca să îl decoreze şi să îl îmbrace.

— Poate e o întâmplare, căută tonul cel mai hotărât pentru cuvintele ei.

Deng Sih încă mai ţinea cristalul în mâini, uimit.

I-l înapoie tăcut şi Joa îl băgă în buzunar cât se poate de normal, deşi îi era teamă să nu se dea de gol sau să nu fie precum o carte deschisă pentru perspicacitatea călugărului. Poate aura ei, deodată, era fie roşie, fie albă, dând-o de gol.

Voia să spună o glumă, vorbind despre cât de multe poveşti de genul acesta erau prin Tibet dintr-un cap într-altul.

Apariţia lui David puse capăt oricărei posibile speculaţii în jurul acestui subiect.

31

Faptul că Amina îşi revenise şi stătea în picioare zâmbitoare, era aproape cel mai mare premiu posibil.

Ar fi fost chiar pe primul loc dacă pista finală pentru găsirea cristalului nu le-ar fi absorbit atenţia şi nu i-ar fi zorit să plece cât mai repede.

Erau cu toţii adunaţi acolo, călugări şi învăţăcei, ca să-şi ia adio de la ei şi să le ureze drum bun şi viaţă lungă.

S-au văzut în situaţia de a strânge o mulţime de mâini, erau cu toţii fericiţi.

Ba chiar şi Indira îi îmbrăţişă, predându-se în faţa amabilităţii lor, cucerită de afecţiunea fiecărui gest, fiecărei priviri sau a fiecărei îmbrăţişări. Unul dintre tineri îi şopti ceva la ureche şi reuşi să o facă să roşească puţin.

Apoi ea se sui prima în maşină, fugind de propria slăbiciune.

Joa rămase faţă în faţă cu Deng Sih.

Ceva mai mult decât un traducător.

Un prieten.

— Sunt persoane a căror imagine e mai persistentă şi totuşi nu lasă nicio urmă; o prinse de mână; alte chestiuni se petrec, într-o fracţiune de secundă, şi totuşi rezistă în timp.

— Mulţumesc.

— Mi-ar plăcea să-ţi urez să ai parte de tot binele din lume, dar ştiu că îl vei găsi fără să mai fie nevoie ca un biet călugăr să ţi-o dorească.

— Ce culoare are aura mea azi?

— Azi nu pot să o văd. Lacrimile combină culorile, ca într-un curcubeu.

— Nu fiţi linguşitor, nici nu încercaţi să păreţi mai sentimental decât trebuie. Spuneţi-mi.

— Albă. Aura ta e albă.

— Şi ale lor?

— Amina străluceşte iar. Ea e un adevărat curcubeu care străluceşte.

— Indira?

— Se apropie sfârşitul, şi ştie asta, şi-i e frică.

— Sfârşitul? Ce sfârşit?

— E o distanţă imprimată în ochii fiecărei persoane. Pentru unele e mai lungă, pentru altele mai scurtă. Cea din privirea surorii tale mai mari e din ultima categorie. La fel ca şi la cea mică dintre voi.

— Mă sperii.

— Vorbesc despre spirit, iar el este intangibil.

— Dar aura mea? Cum e distanţa imprimată în ochii mei?

— Nu se termină pe lumea aceasta, zise el cu oarecare uimire.

— Şi atunci, ce vedeţi la David?

— Ochii lui vorbesc prin ochii tăi, Joa.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Voi sunteţi una, deşi va trebui să ai grijă de asta. Destinul tău este legat de al său, dar şi de al lor. Toate forţele converg în acest destin comun.

— Hai, dom'le, nu faceţi acum pe misteriosul!

Urmă un hohot răsunător.

— De ce întrebi?

— În Spania aţi putea lucra ghicind în cărţile de tarot.

— Trebuie să ştii ceva, Joa: atunci când va sosi momentul, lasă-te purtată de raţiune.

— Ce moment?

— Cel pe care îl aşteptaţi.

— Dumnezeule… Deng Sih.

Se simţi sfârşită.

Călugărul o sărută pe obraji. O îmbrăţişă. Unii elevi râseră şi aplaudară. David şi Amina o aşteptau şi ei acum în maşină.

Joa făcu primul pas.

— Ţi-am lăsat un cadou la picioarele marelui Budha.

— Nu era nevoie.

— Noi occidentalii avem tot timpul conştiinţa încărcată,

pentru orice. Lasă-ne să fim cu conştiinţa împăcată, te rog.

— Nu te vom uita.

— Am să mă întorc – promise ea deodată.

În ochii călugărului se vedea o sclipire plină de isteţime.

Nu mai răspunse.

Se aşeză în maşină în timp ce David ambala motorul şi apoi vehiculul coborî uşurel panta accentuată care avea să-i ducă până la drumul principal.

32

A fost o călătorie ciudată.

În seara anterioară, atunci când le dezvălui că al cincilea cristal se afla la o mănăstire izolată, sub un clopot de plumb, se rezolvase şi ultima necunoscută. Se culcară liniştiţi. Dar visele erau neliniştitoare. Că fura un cristal, moştenirea unor călugări tibetani, şi că o urmăreau prin munţi transformaţi în fanatici religioşi, precum islamiştii radicali. Atunci când o ţineau captivă într-o grădiniţă plină cu arbori, asemenea cu cea a mănăstirii Pang Dang, prietenul ei Deng Sih se apropia de ea cu o săbiuţă ca să-i taie mâinile. În momentul în care era să o facă, Joa se transforma în bunica ei.

Durerea aceea o trezi.

Acesta era adevărul: urmau să fure o relicvă, aşa cum o furaseră şi pe cea a dogonilor, oricât de sfinte ar fi relicvele.

Cum să le explice că o fac doar ca să salveze lumea?!

Cine să le creadă?

La câţiva kilometri mai încolo de Pang Dang, Joa încerca să-şi ascundă lacrimile. Era inutil. Un sentiment intens şi covârşitor puse stăpânire pe ea până ce o secă de puteri. David observă primul şi-i apucă mâinile în palme. Apoi, Amina din spate, o îmbrăţişă cu mâinile în jurul scaunului. Atingerea lui David îi dădu putere. Cea a Aminei încredere. Păreau diferite.

De parcă sărutul lui David ar fi trezit-o şi vindecat-o ca pe Albă-ca-Zăpada din viaţa reală.

Abia dacă au vorbit ceva pe drum. Au cumpărat ceva de mâncare dintr-o prăvălie mică dintr-un sat fără nume şi au aflat că sunt pe drumul cel bun. Babbchok? Drept, drept, drept, urmând drumul de pământ, uneori mai bun decât o şosea, alteori mai prost şi mai dificil. Dormiră sub cerul liber, protejaţi de nişte bolovani prăvăliţi din munte, la

adăpost de vânt, Joa se simţi fericită lipită de David, simţindu-i braţele prinzând-o şi căldura corpului lui lângă ea. A trebuit să lupte împotriva simţurilor, pentru că îl dorea cum nu crezuse vreodată că l-ar putea dori, mai ales după zilele acelea confuze. Adormi liniştită, fără teamă, fără coşmaruri.

Dimineaţă se treziră odată cu soarele, s-au spălat la râul din apropiere, care cobora din munţi cu apele lui năvalnice din cauza diferenţei de nivel, şi o luară iarăşi la drum. Deng Sih vorbise despre o zi şi jumătate, în funcţie de starea drumului, aşa că după prânz au stat cu ochii în patru la dreapta şi la stânga, să nu cumva să treacă de mănăstire. Singurul comentariu pe care îl făcu David a fost:

— Îşi dai seama că, dacă am fi ajuns în Tibet ieri, azi sau mâine, niciodată nu am fi primit vreun semnal de la al cincilea cristal?! Clopotul îl ridică o dată pe an, şi noi eram aici!

Întâmplare?

A fost tot întâmplare că ieri călugărul a văzut apărând crucea din buzunarul tău?

Joa nu ştiu cum să o ia.

Nu credea în întâmplare, dar în destin…

Mereu destinul.

Au mâncat devreme, rapid, ca să poată urma traseul şi, după numai câţiva kilometri, Amina şi Joa arătară spre stânga uşurate.

— Acolo!

Trebuia să fie Babbchok.

Mai mică decât Pang Dang, dar de o frumuseţe rară, de parcă ar fi fost construită de artizani deosebit de meşteşugiţi. Văzută din şoseaua aceea prăpădită, apărea numai ca o pată de culoare agăţată de peretele muntelui cu o verticalitate impresionantă de trei sute sau patru sute de metri. De o parte şi de alta, se vedeau stânci enorme pictate. La multe mănăstiri se ţineau sărbători pline de culoare care semănau în jurul lor petrecerea populară. Pe una dintre stânci, erau doi ochi impenetrabili cu privire

fixă. Pe alta, un Budha luminos, de o culoare gălbuie, intensă, pe un fond albastru la fel de radiant. Totul părea foarte recent.

Urmarea sărbătorii din zilele trecute, atunci când cristalul a fost eliberat din închisoarea lui de plumb.

— De acord, David opri maşina la un kilometru sau mai puţin, pentru că segmentul final al drumului era inaccesibil chiar şi pentru un 4X4 mai puternic. Şi acum ce facem?

— Suntem turişti.

— Şi dacă nu ne lasă să intrăm?

— Atunci în seara asta va fi mai complicat.

— Sfinte, Joa! – exclamă, parcă ai fi un hoţ profesionist.

— După ce i-am mai furat şi cristalul ambasadorului Angliei din Nepal…

— Presupun că n-ar servi la nimic să le povestim adevărul, comentă Amina.

— Ştiţi bine că va trebui să îl furăm, interveni Indira, mereu s-a întâmplat aşa. Atunci, la ce bune toate ocolişurile astea? Remuşcări, sentimente de culpabilitate?

— Vor şti că am fost noi, oftă Joa.

— Peste un an. Nu mai înainte, îi atrase atenţia Indira.

Ce va crede Deng Sih atunci?

Poate dacă îi va scrie atunci când totul va fi trecut şi îi va povesti…

Da, îi era datoare.

— Ia uitaţi! – arătă Amina în spate.

Se apropia ceva atât de neobişnuit, mai ales având în vedere cât de departe se aflau de toate circuitele turistice obişnuite: un microbuz de la o agenţie de turism din Lhasa. S-au oprit fix în spatele maşinii lor şi au coborât nouă persoane, şase femei şi trei bărbaţi. Nu numai după aspect, ci şi după accent, şi-au dat seama că erau americani. Îi salutară cu aplomb, de parcă ar fi fost prieteni sau cunoscuţi de când lumea. Ba chiar făcură comentarii aiurea despre cât e de cald la amiază, în ciuda faptului că se aflau la aşa mare altitudine, sau despre frumuseţea peisajului sau a mănăstirilor. Doi dintre bărbaţi veniseră însoţiţi de soţiile lor. Al treilea, nu.

— Mă numesc Terrence, îi întinse Indirei mâna. Ce faceţi? Toate bune?

Tânăra indiană nu-şi putu înfrâna un zâmbet ironic.

— Până acum, numai bine, nu-i respinse salutul.

— Mergeţi sau vă întoarceţi?

— Mergem.

— Oh, perfect! – se bucură americanul şi mai tare.

Joa şi David făcură un schimb de priviri. Nu mai era nevoie de cuvinte. Se integrară în grup. Şoferul microbuzului era şi ghidul turistic. Au început să urce spre Babbchok. Cele patru femei care călătoreau singure le priveau pe furiş pe Joa, Amina şi Indira. Şi bărbaţii, cu mai multă discreţie. Era imposibil să nu le bagi în seamă. Nimic de acolo, cu excepţia mănăstirii, nu reprezenta o provocare mai mare pentru o fiinţă umană. Ghidul nu spuse nimic până ce nu se opriră pe platou. O urcare lejeră, dar ajunseră cu toţii gâfâind din cauza efortului, supuşi climatului solicitant de la altitudine. Domnul numit Terrence îşi trase sufletul.

— Fac sport, în fiecare zi câte cinci mile, dar aici… Dumneavoastră de unde sunteţi?

— Johannesburg, îl minţi intenţionat, mama mea era o negresă zulu, iar tata un alb rasist britanic.

Nu-şi dădea seama dacă îl lua peste picior. Pentru orice eventualitate, tăcu, nu care cumva să o dea în bară.

— Eu sunt din Uthah, dar nu sunt mormon, atenţie!

— Ţi-o imaginezi pe Indira combinându-se? – îi şopti Joa lui David.

— Insul ăsta habar nu are unde se bagă, făcu David o faţă tristă.

Singurul călugăr care le ieşi în cale era un bătrânel cu o vârstă neprecizabilă, mărunţel, braţe slăbănoage ca trestia. Ca şi cum vizitele turistice ar fi fost ceva obişnuit, privi cum trecea alaiul fără nicio urmă de interes. Stupa, conică, la bază cu nouă laturi, era extraordinar de frumoasă, decorată cu figuri în relief care transformau fiecare dintre părţile clădirii într-o operă de artă deosebită. Interiorul clădirii principale era îngust, cu veşnicele

lumânărele pe margini. Jumătate din suprafaţă era ocupată de un Budha de cinci metri înălţime, înconjurat de steguleţe legate între ele. Un Budha încruntat, care îi privi cu severitate. În jurul postamentului statuii, erau rafturile unei vitrine. Cu excepţia Potalei, nicio mănăstire nu excela prin ornamentaţia interioară sau detalii deosebite. În interiorul mobilierului, se îngrămădeau o mulţime de pergamente, pânzeturi şi cărţi. Cărţi tibetane, desigur: file confecţionate poate din piei de iac presate şi individual imprimate. Câte două găurele la mijlocul ambelor file, prin care trecea câte un şnur, permiteau ca „paginile” să se ducă în sus sau în jos. Pe mobilele respective se îngrămădeau o multitudine de obiecte, de la cadouri sau ofrande, până la stampe cu interzisul Dalai Lama şi recipiente pline cu monede sau bancnote din diferite ţări.

Clopotul se afla alături, discret, de parcă ar fi fost un obiect oarecare în acel amestec baroc de decoraţiuni.

Avea deasupra un capişon. O păpuşă de pânză.

Îl priveau cu dorinţă şi teamă, chiar un pic jenaţi.

Joa atinse crucea de cristale din buzunar. Cele patru cristale şedeau liniştite în ciuda proximităţii faţă de al cincilea, cel mai puternic, după cum spunea mama ei.

— Odată văzută o mănăstire, toate sunt la fel, nu? – îi spuse Terrence Indirei.

Era un comentariu suficient ca să-i închidă gura.

Ghidul vorbi puţin despre istoria mănăstirii de la Babbchok. Cel mai important lucru? Vechimea ei. Partea cea mai relevantă? Stupa. Prin ce era deosebită? Depărtarea ei faţă de alte mănăstiri. Era un loc de rugăciune. Avea vreo legendă deosebită? Nu.

Niciuna.

— Ce se află acolo dedesubt? —întrebă Joa arătând spre clopotul acoperit de gluga de pânză în formă de păpuşă.

— O relicvă.

— Putem…?

— Nu, se postă între clopot şi ea, nu atingeţi nimic, vă rog. Sigur că dumneavoastră vi se pare că aici toate sunt aruncate pur şi simplu, chiar alandala, rezultatul

acumulării din mulţi ani şi al faptului că nu s-a făcut curat, dar mănăstirile noastre nu au nimic a face cu templele sau bisericile voastre, aici sensul unui lucru provine din simbolism, nu din ordine. Dacă dumneavoastră faceţi o ofrandă, ea va rămâne la locul ei, din respect.

— Surorii dumitale îi plac păpuşile? – continuă Terrence.

— Are gusturi ceva mai scumpe, îl luă ea în continuare peste picior, colecţionează diamante.

— Şi dumneavoastră? – se apropie mai mult de ea.

Tânăra indiană îl privi. Nu făcu niciun gest. Deodată americanul se aplecă puţin, chircindu-se. Chipul îi trecu de la zâmbetul sigur, la o durere neaşteptată şi o grabă care îl zorea.

Se depărtă puţin.

— Scuzaţi-mă…

Apoi i se adresă ghidului. Îi spuse ceva la ureche.

— Va trebui să ieşiţi afară, domnule, îi răspunse nu chiar aşa de încet cum şi-ar fi dorit el.

Amina îi făcu cu ochiul Indirei.

— Dacă mă urmaţi, vom putea vizita stupa, îşi continuă drumul ghidul americanilor. Călugărul cel bătrân intră în templu şi-i aşteptă să iasă.

Pe toţi.

33

Era o noapte senină, cu o lună care domina cerul fără un nor şi lumina munţii cu o rază fantastică. Cu câteva ore înainte, atunci când microbuzul turistic se ducea într-o direcţie, ei mergeau în alta, numai câţiva kilometri, ca să aştepte să se întunece şi să se întoarcă. La un moment dat, chiar în acele clipe ale asfinţitului, cristalul păru să vibreze preţ de câteva secunde. Dar atunci când Joa îl scoase din buzunar era liniştit.

Urcară încet pe solul pietros până la mănăstire, şi odată ajunşi pe platoul unde se afla, studiară terenul. Mai urcaseră o dată pe acolo, îşi întipăriseră în minte fiecare locşor şi fiecare spaţiu, forma în care se închidea fiecare uşă, fiecare gaură sau geam, dar problema cea mai importantă acum era să fie siguri că toţi călugării care locuiau acolo dormeau sau dacă, pe undeva, o lumină sau vreun semn de viaţă dezvăluia un posibil pericol.

Babbchok părea să fie locul cel mai nelocuit şi pierdut din lume.

David rămase afară, aşa cum planificaseră.

— Aveţi grijă, le şopti el.

— Ţine-l tu, îi dădu Joa crucea formată din cele patru cristale, nu carecumva atunci când vom scoate cristalul de sub clopot să se apuce să vibreze pe acolo, înăuntru, şi să ne descopere.

Îl băgă în buzunar în timp ce ea, Indira şi Amina avansau înspre poarta principală, închisă pe la interior. Cea mică avu grijă să deschidă poarta, aşa cum făcuse şi la Katmandu cu uşile şi ferestrele magazinului de antichităţi. Punând mâinile pe închizătoare, trase zăvorul, gros, enorm, cu mare grijă, să nu cumva să scrâşnească şi să scârţâie din cauza anilor. Cele mari împinseră lemnul şi se strecurară înăuntru prin crăpătura porţii. Puseră poarta la locul ei ca să nu se vadă nimic deosebit de la vreo

fereastră şi vreun călugăr să dea semnalul de alarmă.

Ce era sigur era că nimeni nu mai furase vreodată dintr-o mănăstire.

Şi cu atât mai puţin una atât de micuţă precum Babbchok.

Asta era Tibetul.

Acoperindu-se una pe alta, ca şi cum ar fi fost membrele unui comando de elită, avansară până la intrarea în templu şi se aşezară de o parte şi de alta. Nu era nicio încuietoare. Nimic nu le împiedica accesul. Indira trecu prima pragul. Însuşirea ei de a „vedea” prin întuneric nu s-a dovedit a fi atât de determinantă, pentru că încă mai pâlpâiau candelele aprinse, cu lumina lor perpetuă semănând raze mobile jur împrejur. Budha, asemănător altora pe care îi mai văzuseră şi înainte, le privi iar cu o faţă dezaprobatoare.

— Îţi face părul măciucă, recunoscu Joa.

— Cred că am să-l visez de multe ori, admise Amina.

Indira era deja în faţa clopotului protejat cu scufia în formă de păpuşă, întinse o mână ca să-l ridice şi să pună mâna pe cristal. Tovarăşele ei erau pregătite să o rupă la fugă.

Atunci auziră un tuşit.

Tusea.

Se ascunseră pe lângă pereţi şi ajunseră în spatele lui Budha, un loc îngust, fără prea mult spaţiu de mişcare, dar cel puţin sigur. Scoţând capul în tăcere şi cu toate simţurile în alertă maximă, din noua lor poziţie au reuşit să vadă un călugăr tot atât de bătrân ca şi primul, care păşi cocoşat până ce se opri în faţa imaginii.

Se aşeză pe jos.

Numai atât.

Primele cinci minute au fost pline de tensiune.

Următoarele de mirare.

Amina s-a mişcat prima. Le făcu un semn foarte desluşit: putea să scape de călugăr cât ai bate din palme. Joa dădu din cap că nu. Văzând că cea mică insistă, negă cu şi mai mare vehemenţă.

— Nu vom face niciun rău nimănui! – le şopti la ureche

şi uneia, şi alteia.

— O mică durere de cap şi va pleca!

— Nu! E un bătrânel!

Au mai stat smirnă şi tăcute încă vreo câteva minute.

Până ce mintea lui Joa începu să bâzâie.

Doişpe, o sută, o mie de voci îi vorbeau din interior.

O privi mai întâi pe Indira. Ca şi cum s-ar fi văzut reflectată într-o oglindă. Apoi se uită la Amina. Oglinda deveni tridimensională. Un corp unic, o imagine unică, dar trei minţi extrem de diferite. Amina începea să intervină în joc. Indira se abţinea într-o ciudată inerţie, fără să dea înapoi, în aşteptare, precum o pisică la pândă.

— E misiunea ta, Akowa, auzi vocea bunicii sale.

— Nu, e a noastră.

— Indira nu crede. Amina doar te urmează. Depinde de tine. În cele din urmă nu vei conta pe ele. Depinde de tine.

— De unde ştii?

— Eu nu-ţi vorbesc, îţi vorbeşti tu însăţi, chiar dacă mă vezi pe mine.

— Bunico…

Vocea dispăru.

Şi în umbra nopţii rămaseră tăcute cu sufletele deschise.

Joa îşi sprijini frunte de spinarea lui Budha, obosită.

Două minute mai târziu călugărul se ridică în picioare. Pentru o clipă crezuseră chiar că adormise, pentru că nu i se mişca nici măcar un pliu al hainei. Se apropie de Budha şi-l privi în ochi înainte de a se înclina şi a se retrage.

Ieşi din templu.

Mai aşteptară un minut.

— Hai, trebuie să plecăm de aici, îi zori Amina.

Joa se duse spre clopot. Nu-i scoase păpuşa care îl proteja. Prinse cu ambele mâini tot aranjamentul şi-l ridică cu putere, pentru că era greu, cu mult mai greu decât îşi imaginaseră.

— Scoate-ţi-l înainte să-l scap! – le ordonă celor două surori.

Nici Amina şi nici Indira nu se mişcară.

— Păi ce…? – începu Joa să protesteze.

Se uită în gol, sub clopot.
Acolo nu era nimic.

34

Ieşiră din mănăstire şi se întâlniră cu David care stătea ca pe ace, dârdâind de frig şi în pragul unei crize de nervi.

— De ce aţi întârziat atât? Fir-ar a dracului de treabă! Credeam că vi s-a întâmplat ceva!

Joa îl apucă de mână fără să se oprească.

— Şi cristalul? – continuă băiatul. Al meu nu a dat niciun semn, nu s-a produs nicio vibraţie…!

— Nu urla! Bine? Haide!

Înţelese că s-a întâmplat ceva, dar nu conteni cu întrebările.

— Îl aveţi?

— Nu!

— Cum adică…?

Hotărî să nu mai deschidă gura şi să aibă grijă la terenul denivelat pentru că trebuiau să alerge ca fugăriţi de turci sau de călugări furioşi, pentru că în cazul de faţă era acelaşi lucru. Nu se opriră până ce nu ajunseră la adăpost în maşină, parcată pe marginea fâşiei de pământ care forma drumul pe care veniseră şi pe care trebuiau să o şi şteargă.

Gâfâiau, din cauza efortului, plus a altitudinii. Dar durerea din piept era nimic în comparaţie cu minţile lor rătăcite.

— De ce nu era acolo? – întrebă prima Amina.

— Nu era? – rămase David cu gura căscată.

Joa stătea cu dinţii încleştaţi.

— V-aţi uitat bine? – insistă el.

— Chestia asta n-are niciun sens, recunoscu Indira fără să-i răspundă.

Făcură rapid un schimb de priviri în timp ce-şi trăgeau sufletul şi căutau să-şi recapete calmul ca să poată gândi cu obiectivitate.

— Variante, deschise Joa braţele.

— Că Deng Sih te-a înşelat, a fost prima alternativă a Aminei.

— N-a făcut-o, o respinse Joa. Tot ceea ce mi-a spus corespunde realităţii: ziua în care au scos cristalul de sub clopot a fost exact ziua în care pietrele noastre s-au activat. Asta înseamnă că era aici, în Babbchok.

— Şi de ce trebuie să fi fost musai în Babbchok?

— Chiar azi a spus ghidul aşa: clopotul acesta conţine o relicvă.

— Dar dacă l-a scos un călugăr iarăşi în vreun moment oarecare din zilele acestea? – propuse Indira.

— Atunci cristalul nostru s-ar fi reactivat şi am fi observat, dezarmă Joa noile teorii.

— Chiar şi noaptea? – se îndoi David.

— Ştii bine că da, oricât de adânc am fi dormit… Deodată tăcu.

— Ce-i?

— În seara asta, pe când se înnopta, mi s-a părut că pentru o clipă a vibrat cristalul, doar o secundă. Am crezut că nu e decât o iluzie.

— Bine, dar numai într-o secundă… lăsă David fraza neterminată.

Era un alt mister, în aparenţă de nerezolvat.

— Şi ce ne rămâne de făcut? – întrebă Amina.

— L-a luat cineva.

Răspunsul lui Joa le descurajă.

— Cine?

— De ce?

— Cineva l-a acoperit cu o chestie de plumb, în aceeaşi secundă, ca să nu-l descoperim, încuviinţă ea.

— Singura persoană care ar fi putut intui ceva e amicul tău Deng Sih, zise David.

— Nu, nu a fost el, oftă Joa.

— Şi de ce eşti tu aşa de sigură? – îşi puse Indira mâinile în sân.

— Uite de aia, pentru că ştiu eu! – ţipă ea. Na, şi cum o fi ajuns aşa de repede până la mănăstirea asta de la mănăstirea lui? Prin aer?

— Putea să-i fi anunţat prin telefon.

— Nu a fost el, nu a fost el…, se zbătu ea încăpăţânată şi tot mai încăpăţânată.

Nu le mai venea nicio idee. Se priviră iarăşi, pe jumătate neputincioase, pe jumătate furioase, mai ales Joa. Un vertij de nerăbdare le ridica exasperarea până la paroxism.

Pentru că nu mai aveau nicio idee.

Nimic.

— Nouă ne scapă ceva, recunoscu Joa.

— Imposibil să ne fi scăpat ceva, zise Amina.

— Suntem singuri în toată treaba asta, nu-i aşa? – făcu Indira un gest de… „vezi”.

Joa îl privi pe David.

— La ce te gândeşti? – se încruntă el.

— Nu ştiu, dădu ea înapoi, dar nu cred că treaba asta se va termina aici.

— Ce vrei să spui?

Făcu vreo câţiva paşi spre dreapta, apoi câţiva la stânga. Se opri şi-şi îndreptă privirea spre silueta îndepărtată a mănăstirii scăldată în lumina lunii. Pata întunecată părea să nu mai aibă formă de la distanţa aceea.

— Şi dacă ne întoarcem mâine? – propuse Amina.

— La ce?

— Să fim siguri că nu mai e cristalul acolo.

— Cum?

— Mă prefac că mă împiedic şi dărâm clopotul.

— Cristalul nu este în Babbchok, Amina, oftă Joa, ar fi vibrat al nostru.

— Dar dacă se află sub alt clopot şi ne-am încurcat noi? Am putea să-i întrebăm pe călugări, chiar să li le arătăm pe ale noastre, ca să vedem cum vor reacţiona! Oricum, ce mai avem de pierdut? Trebuie să riscăm! Doar nu am venit până aici că să ne înecăm la mal!

Aprinderea Aminei se ciocni de răceala Indirei şi de senzaţia de înfrângere a lui Joa.

— David, spune-i şi tu! – căută ea sprijin în persoana lui.

— Poate mâine vom gândi cu o minte mai limpede, vru el să însenineze atmosfera. Voi puteţi să…

Nu-şi termină propoziţia.
Mai întâi simţi el.
Apoi ele trei.
Vibraţia.
Cele patru cristale.
David îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Scoase crucea cu grijă, de parcă l-ar fi ars. În linişte nopţii, bâzâitul acela îţi dădea fiori, precum o gânganie care dă din aripi cu un bâzâit continuu şi grav. Se aplecă şi-l lăsă pe pământ, pe o suprafaţă plană.
Crucea se roti ca titirezul şi vârful alb indică spre vest.
Tocmai în direcţia contrară celei pe care o urmaseră din prima zi când s-a activat cristalul, înainte de a ajunge în Lhasa.
— Ce doamne iartă-mă înseamnă asta? – mormăi David.
— Cine a luat cristalul vrea ca noi să ştim că e tot pe aici, afirmă Joa.
— Ne spune… să-l urmăm?
— Da.
— Cineva ne-a luat-o înainte, afirmă Indira, a acoperit cristalul cu alt clopot de plumb şi, tocmai atunci când s-a gândit şi el că noi vom fi încercat să-l furăm, ne spune că el îl are deja.
Priviră spre cruce cu toate simţurile încordate.
— Ce facem? – se miorlăi Amina.
Cuvântul „urmăm” îi apăsa pe umeri.
Dar era singurul pe care îl aveau la dispoziţie în mijlocul exasperării.

35

Cristalul nu mai contenea să vibreze şi le indica direcţia spre vest pe tot parcursul drumului de întoarcere spre Lhasa.

Aproape trei zile de drum, fără să se mai oprească decât pentru a dormi câteva ore, loviţi cu toţii de o indispoziţie teribilă. Furia lui Joa, frustrarea Aminei şi descurajarea lui David, iar pe de altă parte ironia cumplită şi veninoasă a Indirei.

La fiecare schimb de cuvinte, la fiecare început de discuţie, putea să izbucnească un război, şi ştiau asta.

În noaptea de după furtul cristalului, Joa îl îmbrăţişă pe David în cortul de campanie şi-i căută buzele aproape cu disperare. Tremura.

— Ce-i cu tine?

— Nu ştiu, recunoscu, s-au adunat multe.

— Povesteşte-mi-le! îi mângâie părul.

Nu ştia ce să-i spună.

— Aseară, când eram ascunse în spatele lui Budha, atunci când a intrat călugărul acela în templu…, şovăi înainte să continue, le-am privit pe Amina şi Indira şi… m-a apucat frica. În umbră, cele trei păream la fel, aceeaşi persoană, totuşi fiecare dintre noi purta un război personal în mintea ei.

— Erai emoţionată.

— A fost ceva mai mult decât atât. Am mai auzit şi vocea bunicii mele. Mi-a spus că era misiunea mea. I-am răspuns că nu, că era o treabă comună, iar ea mi-a spus că Indira nu credea, iar Amina mă urmează maşinal. Mi-a spus că depinde de mine, că nu voi putea conta pe ele până la urmă. Atunci am întrebat-o cum de ştia, iar bunica mi-a spus că nu ea îmi vorbeşte, că eu însămi îmi vorbeam.

— Dragă, percepţiile tale nu trebuie să aibă întotdeauna cap şi coadă.

— Doar l-ai auzit pe Deng Sih atunci când am plecat din Pang Dang!

— Vorbea cu tine, nu l-am băgat în seamă.

— Mi-a spus că se apropia sfârşitul tuturor lucrurilor, şi că Indira ştia asta şi se temea.

— Era un tip interesant, dar ştii că orientalii ăştia vorbesc în cerc.

— Nu, aşteaptă, îl opri ea. Atunci l-am întrebat despre ce sfârşit era vorba, mi-a spus că fiecare persoană are în privire imprimată o anumită distanţă, pentru unele era mai lungă, pentru altele mai scurtă. După cum zicea el, distanţele din privirea Indirei şi a Aminei sunt scurte. I-am spus că mă speria, iar el răspunse că vorbea despre spirit, că este intangibil. Atunci am vrut să aflu cum era distanţa pe care o citeşte sau o vede în ochii mei şi mi-a răspuns că nu se termină pe lumea asta.

— Haide, Joa…

— Mi-a spus că tu şi cu mine eram o singură persoană, că ochii tăi vorbesc prin intermediul alor mei şi că… trebuie să am grijă de tine, pentru că destinul tău e legat de al meu.

— Asta e de bine, zise el şi îi dădu un sărut rapid pe vârful nasului.

— Adăugă apoi că e legat şi de ele, că toate forţele noastre convergeau în persoana ta.

— Vom trăi toţi patru împreună? – vru să glumească el fără chef.

Joa închise ochii. Inima îi bătea foarte rapid.

— Mi-ar plăcea să plec foarte departe, cu tine, numai noi doi singuri. Să ne comportăm pur şi simplu aiurea.

— Ţi-a mai spus şi altceva guru ăsta al tău?

— Nu e niciun guru. Vorbea serios.

— Aşa că mai e vorba şi de altceva, zise David.

— Mi-a spus că atunci când va sosi momentul, să mă las condusă de inimă. L-am întrebat despre ce moment vorbea şi mi-a răspuns că acela pe care îl aşteptam.

— Ştia ceva despre ce avem de gând să facem?

— Nu.

— Nu i-ai povestit nimic?

— De ce să o fi făcut? E un călugăr tibetan, pentru Dumnezeu. Totuşi el putea vedea prin mine, putea citi în interiorul meu. În prima zi, atunci când s-a apropiat ca să-mi vorbească despre aura mea a fost ca şi cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

— Tot mai cred că a bănuit ceva. A văzut cristalele, ţi-a spus unde se afla al cincilea, iar apoi a pus chestiile cap la cap.

— Nu.

— De ce? L-au furat înainte să venim noi aici? – vru David să fie extrem de explicit.

— Pentru că noi i-am condus către el.

— Cum?

— Ne-au urmărit.

— Nimeni nu ne-a urmărit! Am fi observat! Asta e bine în Tibet!

Joa privi spre tavanul cortului de campanie şi dincolo de el spre cer.

Puterile ei îi produceau confuzie.

Poate avea nevoie de mai mulţi ani ca să le dezvolte, să le domine, să le înţeleagă…

— David…

— Ce?

— Promite-mi că vei avea grijă de mine.

— Eu de tine? – se miră de ceea ce-i spunea, doar abia mi-ai spus că după Deng Sih tu trebuie să ai grijă de mine, pentru că destinele noastre sunt legate.

— Atunci să ne protejăm amândoi.

— N-am să încetez niciodată să am grijă de tine, draga mea, o sărută iar, acum cu şi mai multă forţă.

Joa se înfioră.

Pentru că, dincolo de sărut, îi pluteau în gând cuvintele călugărului, acum tot mai reale, cu şi mai mult sens, de parcă ar fi prins rădăcini în mintea ei şi crescând ar fi avut şi mai multă putere.

Sărutul se transformă în ceva foarte rece.

Nu din cauza lui David. Ci a ei.

Era ca şi cum ar fi sărutat un cadavru.

Deschise ochii, speriată.

David era viu, era real. Viu, viu, viu.

— Te iubesc, şopti el, te iubesc atât…

Rămaseră îmbrăţişaţi, dar frigul nu le mai ieşi din oase.

Nici măcar în noaptea următoare, ultima înainte de a ajunge în Lhasa.

Străbătură ultima etapă a drumului încălcând orice limită de viteză şi orice grijă pentru integritatea maşinii. La orele după-amiezii, ajunseră în capitala Tibetului, iar cristalul indica invariabil spre oraş. Odată ajunşi în oraş, Joa îl luă în palmă ca să se poată orienta.

— E aici, în Lhasa, răsuflă ea uşurată.

Indira şi Amina nu-şi luau ochii de la cruce. David se concentra la condus, în timp ce iubita lui îl ghida.

— La stânga, drept. Când poţi, la dreapta.

Ajunseră până pe strada Ngaqen înainte de a deveni Lingkuo Road North. Aveau la dreapta strada Togde, iar la stânga Lingkuo Road South. Cristalul le indica faptul că trebuiau să o ţină drept înainte.

Chiar în acea clipă se opri din vibrat.

Toţi patru îl priviră mai mult decât consternaţi.

— Ce dracu'…?! exclamă David.

— Nu, nu! – nu-i venea să creadă lui Joa.

— Ce se întâmplă? – se miră Amina.

Indianca îi dădu răspunsul. Singurul posibil.

— Au acoperit iarăşi cristalul cu plumb.

— De ce?

— Pentru că ne-au adus până aici, iar acum se joacă cu noi.

Indira avea o voce lină. Vorbea la rece, fără emoţii.

Atunci apărură militarii, din toate părţile, înconjurându-i, cu puştile îndreptate spre ei.

Erau vreo douăzeci sau mai mulţi, în uniformele armatei chineze.

Nu se aşteptau la asta, aşa că rămaseră foarte liniştiţi, în vreme ce ofiţerul care comanda operaţiunea, ţipa întruna, agitându-şi pistolul, ordonându-le să iasă din

maşină şi să se întindă pe jos.

— Nu faceţi nimic, vă rog eu…, nu faceţi nimic, imploră Joa, putem scăpa oricând împreună, oriunde am fi… Dar acum aşteptaţi… Vă rog eu, aşteptaţi. Sunt prea mulţi, şi suntem departe de orice frontieră…

Nu mai putu să spună nimic.

O mână o smulse literalmente de la locul ei şi o trânti pe burtă pe asfalt.

36

Celula era strâmtă şi foarte murdară. Nu avea nici cea mai mică idee unde se găsea, pentru că după ce i se puseseră cătuşele, cu mâinile la spate, îi trăseseră o cagulă pe cap şi urmă un drum mai lung, vreo cincisprezece sau douăzeci de minute. O făcea să-şi amintească de ziua când au răpit-o din Cairo ca să o ducă la Al-Eriat Khunash, la crucea Nilului. De fiecare dată când unul dintre ei deschidea gura ca să-i întrebe pe ceilalţi dacă erau bine sau să le ceară să fie calmi, precum făcuse ea, lovitura de rigoare venea imediat.

Lovitura şi ordinul într-o engleză de baltă:

— Taci!

Apoi i-au coborât, i-au împins, auzi zgomotul unor porţi deschizându-se şi închizându-se cu bufneli, iar când i-au scos cagula, se afla deja acolo, singură.

— Sunteţi aici? – strigă ea.

Nu primi niciun răspuns.

— Mă auziţi? – strigă ceva mai tare.

Uşa se deschise şi un ofiţer îndreptă pistolul spre fruntea ei.

Ştia că nu avea să tragă, că nu vroia decât să o sperie, ca să tacă. Dar chiar şi aşa se pregăti pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să oprească un glonţ de la o distanţă aşa de mică.

Îşi înfrână pornirea de a-l dezarma.

Omul se retrase şi uşa se închise iarăşi.

— Pentru Dumnezeu, Indira, calmează-te şi nu fa nimic, o imploră ca o rugăciune în sinea ei.

Mai întâi, trebuia să afle ce se întâmpla.

De ce erau acuzaţi, dacă erau cumva acuzaţi de ceva.

De faptul că furaseră cristalul de la Babbchok?

Se lăsă să cadă pe jos, în colţul cel mai îndepărtat de uşă, cu spatele lipit de perete, şi-şi strânse genunchii în

braţe sprijinindu-şi capul de ei. Îi luaseră totul, inclusiv cristalul. Îl pierduseră, şi acum chiar se termina odiseea lor, dacă nu cumva aveau să scape prin ce ştiu eu ce act de curaj şi să-l recupereze.

Nu-şi închipuia o goană prin Tibet, cu armata chineză pe urmele lor.

Partea mai rea erau întrebările care îi tot treceau prin mintea ei derutată.

De ce aşa deodată nu a mai vibrat cristalul fix înainte de a-i aresta?

Cine îi călăuzise înapoi spre Lhasa?

Cine se juca astfel cu ei?

Dar cel mai tare o speria să pronunţe vreun nume.

Trecură încă vreo treizeci de minute, poate mai mult, poate mai puţin. Avea să se întunece în curând. În ziua următoare se împlinea o lună de când venise în Varanasi ca să o caute pe Indira, atunci când au găsit în cele din urmă primul indiciu după două săptămâni de căutări fără rezultate. O lună. Toate întâmplările petrecute de atunci încoace se ciocneau în capul ei. I se părea un film de groază. Varanasi, Darbhanga, Kunma, Pariharpur, valea Taskului, Sonbarsa, frontiera indo-nepaleză, Katmandu, călătoria până în Lhasa, Pang Dang…

Uşa celulei se deschise pentru a doua oară şi pe uşă intră alt gradat, acesta cu şi mai multe galoane. Se sculă în picioare, ca să nu se simtă în inferioritate, şi înfruntă privirea inchizitorială a individului până ce nu mai putu şi atunci îşi încrucişă braţele.

— Vreau să văd…

— Tu, taci!

— Faceţi o mare greşeală! Sunt cetăţean spaniol! De ce suntem acuzaţi!?

Miliţianul mai făcu un pas şi se postă în faţa ei. Ridică mâna dreaptă. Voia să o lovească cu dosul palmei. Vedea asta în ochii lui.

Nu se mişcă.

Îl privi fix în continuare.

Nu făcu nimic, nu pătrunse în mintea lui, nu i-a provocat

nicio durere bruscă de cap, nu lăsă ura să se manifeste. Nu s-a dat de gol.

Dar acea privire a fost de ajuns.

Individul mai ţinu palma ridicată încă vreo cinci sau zece secunde.

Apoi o lăsă jos.

— Numele?

— Georgina Mir.

— Cetăţenie?

— Spaniolă.

— Ce face tu în Tibet?

— Turism.

— Ce face tu în Tibet? – îi repetă întrebarea fără să schimbe tonul.

— Turism.

Începu iar cu sfredelirea privirilor. De data aceasta, mult mai intens. Miliţianul îi aruncă o serie întreagă de invective chinezeşti şi termină cu vizita lui stupidă şi ieşi din celulă ca o furtună.

Era un coşmar, dar toate acestea spuneau destul despre jegul uman.

Era un soi de comedie umană.

Reveni la locul ei din colţ şi se aşeză iarăşi, chircită. Niciodată nu mai încercase nimic asemănător şi voia să încerce. Încă nu-şi cunoştea limitele puterilor ei, dar dacă Indira era în stare să se amestece printr-un grup de persoane şi să nu fie văzută, folosind ceea ce ea numea metoda cameleonului…

Închise ochii.

Le vizualiză pe surorile ei.

Aproape sau departe, erau acolo, în aceeaşi clădire, poate chiar de cealaltă parte a peretelui, izolate de grosimea acelor pereţi.

„Amina? Indira? Mă auziţi?”

Lăsă să mai treacă ceva timp. Îşi sincroniză respiraţia.

„Sunteţi acolo?”

Auzi o altă voce în minte.

„Joa, mă recepţionezi?”

Indira.

Nu ea era cea care o contacta pe soră-sa, ci Indira o contacta pe ea. „Unde eşti?”

„Într-o celulă. Singură”

„Şi David şi Amina?”

„Amina e bine. Speriată, dar se abţine. Nu ştiu nimic de David.”

„Ţi-a spus ceva?”

„Un papiţoi a vrut să mă interogheze. Nici măcar nu i-am răspuns.” „Trebuie să-i spunem că suntem în vacanţă, nimic altceva”.

„Nu fi naivă.”

„Indira, te rog, să nu faci nimic.”

„Până când?”

„Până ce aflăm ce se întâmplă de fapt”.

„Nu m-am alăturat vouă ca să ajung într-o puşcărie, Joa”

„Are o legătură cu cristalul. Trebuie să verificăm legătura.” Îi resimţi tăcerea ca o durere profundă ce-i chinuia creierul.

„Indira?”

„Îţi dau douăzeci şi patru de ore”, auzi iarăşi vocea telepatică. „După aia eu mă car de aici.”

„Indira!”

Încercă. Se chinui. O căută şi pe Amina.

De ce nu şi-o fi antrenat mai mult abilităţile?

Uneori putea vedea în mintea celorlalţi, dar nu erau decât sclipiri, momente, detalii sau fraze. Atâtea luni în care i-a fost frică să nu ajungă un monstru şi acum tocmai asta îşi dorea.

Auzi un zgomot la uşă.

Alt miliţian chinez, alte întrebări, poate…

Erau trei. Unul rămase pe hol şi ceilalţi doi au intrat ca să o prindă de mâini şi să o ia pe sus. I-ar fi urmat oricum, şi fără să mai fie nevoie de atât personal şi de demonstraţia de forţă. Merse îmboldită spre capătul din dreapta al culoarului şi un miliţian deschise uşa unei încăperi, nu o celulă, chiar dacă aspectul camerei nu era foarte diferit de al ei. Diferenţa era că acolo se afla o masă

cu două scaune, unul în faţa altuia şi o lumină stinsă, mai stinsă decât beculeţul din celula ei. Cei patru pereţi erau goi. Nu exista nicio oglindă în care el să o poată vedea din partea cealaltă.

O aşezară pe unul din scaune, cu faţa la uşă şi o lăsară singură.

Un minut.

Când se deschise din nou uşa, încercă să nu-şi schimbe expresia feţei.

Era nevoie de un oarecare efort.

Ultima dată când îl văzuse a fost la baza militară americană din Guantanamo, în Cuba, atunci când voiau să-i pătrundă în minte.

— Bună seara, Georgina, o salută cu un surâs cordial Hank Travis.

37

Era îmbrăcat civil, fără uniformă, dar cu excepţia acestui detaliu nimic nu se schimbase la el. Îşi păstra distincţia superioară a gradului său, iar ochii lui electrici nu iradiau nimic altceva decât putere şi superioritate, fără nicio emoţie, nicio sclipire de umanitate. Severitatea mandibulei pătrăţoase îi dădea un aer de duritate, pe care nici cel mai frumos surâs al lui nu i l-ar fi putut îndulci. Avea părul atent pieptănat şi părea abia ieşit de la curăţătorie sau de la saună. Costum impecabil, aspect impecabil.

— Colonele Travis, oftă văzând lumina de la capătul unui tunel lung.

— Ce mai faci?

O tutuia la fel ca la Guantanamo, atunci când îl torturau pe tatăl ei ca să o convingă să colaboreze. Şi vorbea într-o spaniolă corectă, aproape fără accent.

Avea chef să iasă din letargie şi să-l facă să urle de durere.

Dar tocmai ea îi ceruse Indirei să fie calmă.

Calmă.

Hank Travis o studie. Poate se aştepta ca ea să aibă o reacţie. Nici măcar pe scaunul dinaintea ei nu se aşeză decât atunci când se asigură că Joa va sta liniştită. În Guantanamo, îi injectaseră substanţe inhibitoare. Dar chiar şi aşa nu au putut să o împiedice să provoace o reacţie distructivă, în serie, a tuturor sistemelor electrice. Aici erau departe de orice dotare tehnologică. Dar ea era tot letală.

Se observară reciproc preţ de câteva secunde.

— Ce faceţi aici? – nu mai putu răbda Joa.

— Nu ştiu. Aşteptam să-mi spui tu.

— Nu ştiţi?

— Nu, păru el sincer.

— Şi prietenii mei?

— Bun aşa. Voiam să vorbesc mai întâi cu tine şi să-mi confirme ei după.

— Aici e Tibetul, se fâstâci ea, China. Ce treabă are cu toate astea un colonel de armată…?

— Ai avea o mare surpriză să afli ce bune sunt acum relaţiile dintre Statele Unite şi China, mai ales în materie de siguranţă, de luptă antiteroristă… după Jocurile Olimpice din 2008, cooperarea a fost excelentă. Există diferende, desigur, vru el să clarifice, modelele de guvernare sunt diferite, ideologia, concepţiile… Dar în zilele acestea, se redesenează harta geostrategică a secolului al XXI-lea, iar alegerea prietenilor şi a duşmanilor e partea cea mai importantă ca să înfruntăm viitorul. De aceea am semnat acorduri de dezvoltare nucleară cu India sau colaborăm cu China în anumite aspecte precum acesta.

— Acesta? Care acesta?

— Lupta antiteroristă, ţi-am mai spus.

— Faci mişto! Nu suntem copii, ce dumnezeu!

— Asta le-am spus autorităţilor, o privi cu subînţeles, le-am cerut să vă aresteze preventiv, pentru că sunteţi suspecţi. Atunci când le vom zice că ne-am înşelat, că totul a fost o greşeală, veţi fi liberi.

— Şi ca să le spuneţi asta…?

— Va trebui să colaboraţi.

Joa îl sfidă.

— Vreţi să distrug şi asta, aşa cum am făcut cu laboratoarele voastre din Guantanamo?

Expresia feţei i se schimbă. Nu-i plăcea să i se aducă aminte de asta. Oricum nu a fost decât un gest, o reacţie scurtă de soldat rănit şi umilit. Hank Travis îşi menţinu echilibrul.

— Acolo a fost un accident, recunoscu dând din umeri în semn de prietenie şi de neputinţă, te rog să mă ierţi, să uiţi.

— Şi cu asta basta? – nu pot să cred, îl sechestraţi pe tata, mă faceţi să alerg de la un capăt la altul al lumii după

el, apoi mă sechestraţi pe mine, îl torturaţi, vreţi să-mi goliţi mintea… şi acum veniţi cu povestea: nu a fost decât un accident, şi să uit? Nu mă faceţi să râd! V-aţi scrântit sau ce?

— Hai, Georgina, nu eşti în situaţia de a te băga în şi mai multe probleme.

— Eu nu m-am băgat în nicio problemă! Dumneavoastră sunteţi problema mea!

— De ce nu-mi povesteşti ce se întâmplă, pentru ce vă doriţi acel cristal şi de ce ai o cruce formată din altele patru identice, care vibrează şi indică locul unde se află celălalt?

— De unde ştiţi asta? – îl privi cu superioritate.

— La ora asta, mai ales după ce m-ai văzut apărând pe aici, ştii şi tu că eu am celălalt cristal, nu?

Nu voia să conştientizeze asta. Se mai lega încă de şanse imposibile.

— Dumneavoastră l-aţi furat de la Babbchok?

— Unul dintre oamenii mei. L-aţi cunoscut acolo.

Joa închise ochii.

Terrence, tipul din Uthah care se dădea la Indira.

— Nu ştiam ce căutăm, ce sens aveau toate astea? Şi de fapt, chiar şi acum acţionăm orbeşte, continuă cu aerul de sinceritate Hank Travis, Georgina, te-am urmărit dintr-o parte în alta, Egipt, Iordania…

— Inspectorul Sharif mi-a spus că avem prieteni sus-puşi, că îl sunaseră de la ambasada Statelor Unite.

— Te supravegheam.

— De ce?

— Eşti importantă.

— Încă mai vreţi să intraţi în mintea mea?

— Eu vreau răspunsuri, iar tu cristalele acelea. Ne putem face hatârul unul altuia.

— Cum aţi reuşit să mă urmăriţi?

— Uneori ai lăsat urme atât de evidente, precum în Cairo, atunci când s-a surpat ceea ce în aparenţă era un vestigiu egiptean, dar de fapt era un puţ extraordinar, de origine extraterestră, evident, chiar dacă partea asta nu a

apărut în ziare. Apoi te-am pierdut prin India, bănuiam care e direcţia în care te deplasezi, ai reapărut la Katmandu… De fiecare dată când ţi-ai folosit cărţile de credit, noi te-am localizat. Ai lăsat o urmă. Aici în Lhasa era mai complicat, cu atât mai mult cu cât am văzut că aţi închiriat o maşină de teren ca să plecaţi pe cont propriu, de aceea unul dintre oamenii mei s-a ciocnit de tine şi ţi-a pus un microfon minuscul în hanorac.

Şi-l aminti pe turistul de la intrarea în hotel, cel zăpăcit care se fâstâcea chiar înainte de intrarea în hotel în seara în care crucea se oprise din vibrat.

— Aţi auzit tot ce am spus…?

— Da, dar niciodată în aceste zile nu ai menţionat care era motivul pentru care căutaţi acest cristal. Ştim că este important, ceva de viaţă şi de moarte, dar nimic altceva. De fiecare dată când vorbeaţi, o făceaţi fără să daţi niciun indiciu, cum era şi normal, pentru că voi ştiaţi detaliile. Dar noi, nu. Am aflat de el odată cu tine, atunci când ţi-a vorbit despre el călugărul de la Pang Dang şi le-ai povestit şi celorlalţi. Apoi Terrence v-a văzut privind clopotul de la Babbchok şi s-au lipit toate.

Simţi nevoia să se sprijine pe spătarul scaunului.

Şi să-şi înfrâneze dorinţa de a-i smulge maţele din el, dacă puterile ei ar fi putut face asta.

— Voi nu vă odihniţi niciodată, nu? – respiră sfârşită, în timp ce îşi dădea jos afurisitul de hanorac de care nu se despărţise în ultimele zile.

— Ce legătură au cristalele astea cu ei? – tonul se aspri uşor. E vreo armă, un sistem de comunicare…?

Joa îşi încrucişă braţele cu hotărâre.

— Georgina, colonelul Travis vorbi acum cu vocea răbdătoare, noi nu suntem duşmani. Nu am fost niciodată oricât ai crede aşa după ceea ce s-a întâmplat la Guantanamo. În luna decembrie a anului trecut, căutam răspunsuri şi bineînţeles o modalitate de a comunica cu ei. Doar să comunicăm! Nu cumva crezi că ne-am fi pus să tragem cu tunul în nişte extratereştri mai avansaţi din punct de vedere tehnologic? Acum e târziu: au venit şi au

plecat. Punct. Dar mai eşti tu aici, şi mai sunt şi ele. Trei fiinţe uluitoare! Îţi repet: eu am cristalul şi am şi crucea ta formată din celelalte patru. Tu ai răspunsuri. Facem un pact?

— Nu împreuna aceste cristale.

— De ce?

— Nu face asta.

— Nu am făcut-o, o linişti el, cel pe care l-am luat de la Babbchok este în continuare protejat de o casetă de plumb. Ce s-ar întâmpla dacă le-am lăsa împreună?

— Nu ştiu, minţi ea.

— Georgina se aplecă deasupra mesei şi-şi împreună mâinile. Mai că părea să fie o rugăciune. Am să-ţi dau cristalele astea, dacă mă ajuţi.

— Mi le veţi da?

— Da.

— Vreţi să am încredere în dumneavoastră? – încruntă din sprâncene în aşa fel că nu mai încăpea îndoială asupra neîncrederii ei.

— Fii deşteaptă!

— Normal! – ridică mâinile de parcă ar fi vrut să spună că era sătulă de abordarea asta şi le lăsă iarăşi să cadă pe masă.

— Ai tăi sunt mai puternici, nu vor se ne distrugă, asta e clar. Nici nu vor să stabilească un contact, foarte bine. Dar tu ai nişte însuşiri pe care nu le putem ignora.

— Eu sunt pământeancă, vru ea să rectifice.

— Nu, fu el categoric. Eşti una dintre ei, fie că-ţi place, fie că nu, şi la fel şi fetele astea două. Nava a luat patruzeci şi nouă de femei. Au ajuns cincizeci şi două în 1971. Cele trei care lipsesc s-au dus mai înainte, după ce v-au născut pe voi. Chiar tatăl tău a urcat în nava aceea.

— De unde ştiţi?

— Unde este? – deschise mâinile.

— Voi aţi făcut manevre militare în largul Yucatanului în acele zile. Nu v-au folosit la nimic?!

— Echipele noastre au înnebunit. Uraganul, ceasurile care se mişcau înapoi… A fost un haos total. Atunci când s-

a terminat totul, am vorbit cu unii dintre cei care se aflaseră acolo.

Erau în China, arestaţi pentru terorism şi, chiar dacă ştia că Hank Travis nu avea să-i lase în pace sau să se dea bătut aşa de uşor, nici nu putea să rişte prea mult. Nu putea să întindă coarda prea tare. Avea nevoie de cristale.

Nici măcar tâmpitul acela nu voia distrugerea a jumătate de lume.

— Nu ai pe nimeni, Georgina, dădu el cărţile pe faţă. Eşti singură. Cu tânărul acela, dar singură. Cum vrei să-ţi mai spun? Nu suntem duşmani, în Guantanamo te-ai luptat pentru tatăl tău şi pentru libertatea ta. Pot să pricep. Dar acum îţi propun o alianţă. Vrem să ştim cine eşti, şi ce eşti, şi să le convingi pe fetele astea două să colaboreze fără să reacţioneze ca nişte posedaţi distrugând totul în jur. Vă vom trata bine. Jur. Gândeşte-te că aceşti chinezi nu au prea multă răbdare. Aşteaptă răspunsuri din partea noastră aici, alături. Nu le place să fim prin preajma lor. Spune că eşti de acord şi mâine un elicopter ne va scoate pe toţi din Lhasa.

— Şi înapoi într-un laborator.

— Este necesar.

— Pentru cât timp?

— Câteva săptămâni…

— Nu avem la dispoziţie nişte săptămâni.

— De ce? – nu înţeleg.

— Pentru că acele cristaluri sunt singura speranţă care îi mai rămâne omenirii înainte de a fi distrusă din cauza schimbării axei Pământului, îi dădu ea drumul ca unui glonte. De aceea, colonele Travis. De aceea.

38

Aşteptă ca ultimele ei cuvinte să pătrundă în mintea militarului, să-l umple de dramatismul acestei situaţii cât se poate de reale.

— Despre ce vorbeşti? părea că nu o crede.

— Aţi auzit ceva despre teoriile lui Michael Cavanaugh.

— Da.

— Ce spune?

— Că o explozie solară va afecta peste puţin timp… O sclipire de oţel în adâncul pupilelor lui a fost la fel precum un clopot care dăngăne ca semnal de alarmă.

— Trăim cea mai teribilă schimbare climatică din Epoca modernă, continuă Joa, pradă evidenţei, porţiuni întinse din mare lipsite de oxigen pentru viaţa peştilor, uragane distrugătoare şi decalate faţă de sezon sau în locuri unde nu erau cunoscute, valuri de căldură nimicitoare care provoacă incendii disproporţionate, valuri de frig teribile care paralizează activitatea pe teritorii întregi, dezgheţarea calotei glaciare şi a Polilor, secetă, foamete… Nimic întâmplător, colonele Travis. Toate provocate de furia devoratoare a fiinţelor umane. Dar chiar şi aşa, cu excepţia acestei schimbări climatice şi a repercusiunilor ei, nu vorbim decât de câteva mii de pierderi umane în fiecare an şi de nişte milioane de euro şi de dolari pentru cheltuieli, să le zicem aşa, suplimentare. Acceptabil pentru cei care au frâiele situaţiei, bani la bancă, un refugiu antiatomic sau ce o fi… Totuşi, schimbarea climatică va fi numai un aliat, o rotiţă în plus din angrenajul fatal pe care această explozie solară o va descătuşa pe Pământ.

— Michael Cavanaugh este un om de ştiinţă cam alarmist. Experţii noştri au calculat că explozia solară va deregla comunicaţiile, sateliţii…

— Pământul îşi va deplasa axa între două şi cinci grade, colonele.

— Cine ţi-a spus asta?
— *Ei.*
— *Ei?*
Joa privi spre tavanul încăperii.
— Nu pot să cred aşa ceva, bălmăji Hank Travis.
— Credeţi că Amina, Indira şi cu mine suntem nebune şi ne jucăm de-a cristalele?
— Când...? – rămase iarăşi fără cuvinte şi nu mai reuşi să încheie întrebarea.
— Ceea ce a dispărut sub solul Egiptului era un fel de platformă lăsată de ei în Antichitate. Un soi de poartă. Am localizat-o şi am vorbit cu mama. Ea m-a prevenit şi mi-a spus cum aş putea salva Pământul.
— Să salvezi Pământul? – ridică el din colţul stâng al gurii.
— Vi se pare ceva fantastic?
— Ce misiune îndeplinesc acele cristale?
— Trebuie îngropate într-un loc secret.
— Unde?
— Asta nu v-o pot spune.
— De ce?
— Pentru că a fost prima bază pe care au avut-o pe Pământ, acum sute, mii de ani. Nu mai foloseşte la nimic, dar dumneavoastră aţi face orice să o distrugeţi. Mai întâi, trebuie să ajungem până la ea şi să introducem cristalele într-un anumit sistem.
— Şi asta va salva planeta?
— Energia acestor cristale este dincolo de imaginaţia noastră, colonele. Şi vă mai spun un lucru: e inutil să vă apucaţi acum să le manipulaţi şi să le studiaţi. Nu e nimic de pe lumea asta care să poată contribui la descoperirea materiei din care sunt făcute, la ce servesc, sau dacă ar putea avea şi alt tip de întrebuinţare. Mamele noastre au lăsat câte unul pentru fiecare şi timp de ani şi ani le-au avut cu ele fără să se întâmple nimic. Abia acum am avut nevoie de ele. Ale noastre, plus unul pe care l-am găsit în Africa şi cel de la mănăstirea Babbchok, care este cel mai vechi.

— De cât timp dispunem?

— Mi-au spus că explozia solară este iminentă. Săptămâni. Asta a fost pe 20 aprilie. Acum aproape două luni.

Hank Travis rumega noile informaţii. Îşi îndepărtă privirea de la Joa pentru câteva clipe. Apoi o sfredeli iarăşi cu privirea lui. O parte din el o credea. Alta nu. O credea pe de o parte, pentru că toate datele coincideau. Pe de altă parte, respingea teza, pentru că se cala pe codurile militare, pe vechea credinţă că Pământul era centrul Universului, şi asta ţinea de autosuficiența umană, inclusiv de faptul că el făcea parte din armata cea mai puternică de pe planetă.

Nişte extratereştri…

— De ce nu ne ajută *ei* direct?

— Nu pot.

— De ce? – insistă.

— Credeţi că se preumblă aşa prin spaţiu? – pocni din degetele mâinii drepte. Au şi ei nevoie de timp, să se pregătească. Au descoperit chestia cu Soarele şi atunci am apărut eu, călătorind cu puterea minţii prin poarta aceea din Egipt.

— Unde sunt?

— Într-un anume punct din Orion.

— Orion?

— Domnule colonel Travis, o să vă tot îndoiţi de tot ceea ce vă povestesc?!

— Georgina, schimbarea climatică va modifica oricum viaţa de pe Pământ în următorii douăzeci, treizeci de ani. Dezgheţarea Polilor este ireversibilă, de exemplu. De aceea, deja de şase ani ne întrecem cu ruşii, care să pună mâna pe bogăţiile care se ascund dincolo de Cercul Polar Arctic.

— Nu-mi spuneţi că prefereaţi bogăţiile alea înaintea stabilităţii planetei.

— Ai auzit de expresia „din ceea ce-ai pierdut, scoate tot ce poţi”? În Arctica sunt rezerve pentru ca Pământul să mai meargă încă o sută de ani. Dacă dezgheţul e

ireversibil, trebuie să profităm. Aceasta e ideea: să te adaptezi mereu şi să fii cu un pas înaintea evenimentelor.

— Dumnezeule, mă înfricoşaţi… oftă Joa.

— Nu fi ridicolă!

— Bine, nu vru să o mai ţină pe drumul acesta. Dar oricât de dramatic ar fi, oricât de rapid s-ar produce, în aceşti douăzeci sau treizeci de ani, vom avea timp să facem ceva, să luăm măsuri. Dacă se întâmplă în câteva zile… Adică nu pricepeţi asta? Toate oraşele de pe litoral vor fi inundate de ape, vor fi strămutate milioane de persoane. Iar cele din interior nu vor avea o soartă mai bună. Râurile nu-şi vor mai vărsa ele apa dulce în mare. Ci marea va urca, acoperind deltele, ducând apa lor sărată în amonte şi inundând chiar pământurile din interior, în afară de contaminarea lor. O schimbare radicală a axei presupune sfârşitul unei jumătăţi a omenirii cel puţin.

— Foarte bine, să zicem că accept asta. De ce nu anunţaţi pe nimeni?

— Pe dumneavoastră, de exemplu?

— Nu sunteţi decât voi, trei femei şi un tânăr…?

— Vreţi să vedeţi de ce sunt în stare aceste „trei femei”, domnule colonel?

Se cufundă şi mai bine în scaun. Intrase acolo sigur pe puterile sale şi se pomeni cu ceva extrem de surprinzător. Încă se zbătea între îndoială şi siguranţă.

În fond, avea capul calendar.

Avea nevoie ca ele să fie la dispoziţia lor.

— Scoate-ne de aici, dă-ne înapoi cristalele, lasă-ne să ne îndeplinim misiunea şi apoi te vom însoţi unde vrei.

— Prima parte e mai uşoară, încuviinţă el recuperându-şi controlul, a doua nu-i chiar aşa de uşoară.

— De ce?

— Cristalele nu se mai află în Lhasa. Atunci când aţi fost reţinuţi, am ales să le punem la păstrare. Sunt pe drum spre baza noastră din Diego Garcia din Oceanul Indian.

— De ce aţi făcut asta?

— Din precauţie. Nu ştiam cum veţi reacţiona. Era o garanţie.

— Fir-ar să fie! – îşi încleştă pumnii. Şi acum?

— Georgina, vorbi el liniştit, dacă îţi dau aceste cristale şi vă las să plecaţi ca să vă îndepliniţi „misiunea voastră”, cum spui tu, nu vă veţi întoarce niciodată şi, chiar dacă aţi face-o, tu nu vei colabora niciodată. Nu aş mai avea nicio influenţă asupra ta. A fost un efort important să reuşesc să te am aici aşezată şi liniştită în faţa mea, fără să-ţi vină să distrugi totul. Mai întâi, mă vei însoţi tu pe mine câteva zile. Apoi am să vă dau cristalele şi am să vă las să plecaţi.

— Veţi risca viitorul omenirii numai ca să ne aveţi la dispoziţia voastră? – nu-i venea lui Joa să creadă.

— Câteva zile, nu cer mai mult.

— Câteva zile! – ţipă disperată. Aţi auzit ce am spus? Explozia solară se poate produce în orice clipă, mâine, poimâine…!

Hank Travis rămase netulburat.

— Colonele, nu-i face asta lumii întregi, îngăimă Joa sfârşită de puteri.

Ofiţerul tăcea şi o privea în continuare.

— Nu mă credeţi, aşa-i?

— Te cred, zise el.

— Atunci, ajutaţi-mă!

— Câteva zile, îi repetă. Două. Trei. Nu mai mult. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Şi dacă eu rămân cu dumneavoastră şi le lăsaţi pe Indira şi Amina libere?

— Am nevoie de colaborarea voastră totală, Georgina. Nu vreau decât să te examinez, să văd ce este în creierul tău, în ce privinţă eşti diferită… Este pur şi simplu ştiinţă! Eu te cred pe tine, tu trebuie să crezi în mine! *Quid pro quo.*

— Vreţi să ne folosiţi ca arme, se simţi ea strivită sub o greutate covârşitoare.

— Sunt conştient că nu te pot obliga la aşa ceva. Nu am de gând. Vreau să ştiu ce se află acolo înăuntru, arătă spre capul ei. Nimic mai mult.

— Dumneavoastră nu mă vedeţi ca pe o fiinţă umană, domnule colonel; durerea şi neliniştea deveniră mai acute.

Pentru dumneavoastră sunt un monstru, o extraterestră.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, draga mea: îţi dai seama de potenţialul pe care îl ai?

— De a omorî.

— Nu, pentru ca lumea asta să fie mai bună!

— În slujba voastră.

— Te îndoieşti de faptul că noi reprezentăm lumea liberă? Avem războaie, terorism, probleme la rezolvarea cărora cineva ca tine ar putea contribui. Nu fi puerilă, micuţo. Nu există buni şi răi, dar există o lume liberă pe care să o apărăm de ideologiile contrarii. Vrei să dispară acea condiţie a miilor de femei a căror voce şi părere nu se aud, acoperite de un cearşaf din cap până în picioare? Să nu-mi spui că ai îndoieli de care latură să te situezi, pentru că aici nu e decât cap sau pajură, alb sau negru.

Joa se înfioră.

Vorbeau despre ea, dar acum erau trei.

Amina era o fetişcană şi Indira, atât de plină de ură şi…

— Vreau să vorbesc cu celelalte.

— Nu.

— De ce nu?

— Vor face ceea ce le spui tu. Tu eşti şefa. Şi ăsta e unul dintre lucrurile care te face specială, pentru că ele sunt mai puternice şi au dezvoltat mai multe… însuşiri, fapt în ciuda căruia, ele te urmează pe tine. Cam asta am dedus noi din conversaţiile voastre sau din ale tale cu iubitul tău. Hank Travis se ridică deodată, cu fălcile încleştate şi răbdarea pe terminate. Termină odată, te rog! Chinezii nu vor mai avea răbdare! Înainte de a intra, mi-au şi spus că metodele lor sunt mai bune şi mai expeditive decât ale noastre.

— În ceea ce priveşte drepturile omului, mare diferenţă nu prea e, colonele.

— Insultă-mă dacă aşa te simţi mai bine, se apropie de uşă. Am nevoie de răspunsul tău într-o oră.

— Lasă-l pe el să plece.

— Pe iubitul tău?

— Ne vrei pe noi. De acord: noi plecăm şi David pleacă

cu cristalele.

— E tot aia. Atunci ai refuza să colaborezi.

— David nu poate pătrunde în locul acela, nici să amplaseze cristalele în locul adecvat. Treaba asta trebuie să o facem noi, cel puţin una dintre cele trei.

Hank Travis cugetă câteva secunde. De cealaltă parte a uşii, o voce care vorbea în chineză începu să urle. Nu era tonul cel mai plăcut şi nici nu lăsa să se prevadă nimic bun.

— Altă pretenţie, Georgina?

— Nu.

— Foarte bine, dădu drumul unei respiraţii reţinute în plămâni răsuflând uşurat. David ia cristalele voastre şi pleacă, dar ultimul rămâne la mine. Am să ţi-l dau atunci când vom termina.

— E tot aia!

— Ştii bine că nu.

— Am nevoie de o garanţie.

— Care?

De data aceasta, cea care răsuflă uşurată era Joa.

— Vom pleca cu toţii din Tibet. Apoi îl veţi lăsa pe David. Ne veţi da câte un mobil, unul lui şi unul mie. Atunci când mă va suna să-mi spună că e în siguranţă, vom fi ale dumneavoastră.

Rumegă trei secunde. Strigătele creşteau în intensitate.

— De acord, se dădu el bătui.

— Nu mă luaţi drept naivă. Ştiu bine că puteţi detecta apelul şi să-l reţineţi iar, aşa că va mai fi condiţie: vreau să pot să-l sun eu tot la…

— Georgina, e de-ajuns, pentru Dumnezeu! Să plecăm de aici o dată pentru totdeauna!

Ultimul schimb de priviri a fost relevant.

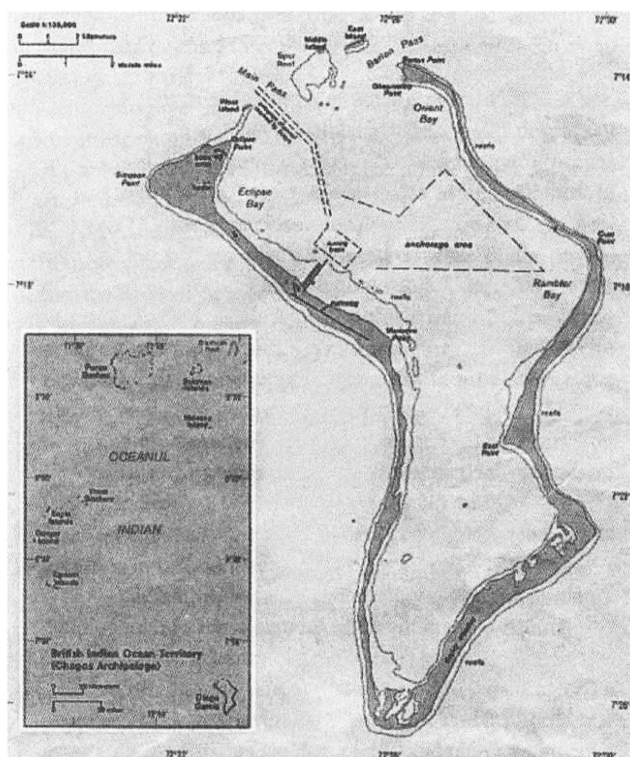
Hank Travis deschise ca să dea ochii cu restul lumii aflate dincolo de ușă.

PARTEA A PATRA

Arhipelagul Chagos

Oceanul Indian

(Din 15 până în 19 iunie 2013)

39

Pe când se lumina de ziuă, elicopterul zbura cu ei spre sud. Ajunseră la New Delhi aproape după trei ore şi tot în acelaşi aeroport urcară într-un avion militar cu sigla Forţelor Aeriene Americane. Prima parte a călătoriei se desfăşură în tăcere, pentru că aparatul nu era prea mare şi orice conversaţie putea fi auzită cu uşurinţă. În a doua parte, totul era diferit. Se aşezară unul lângă altul, cât mai departe posibil de Hank Travis, şi-şi cercetară hainele cu atenţie ca să vadă dacă nu cumva le-a pus iarăşi un microfon. Pentru prima dată de când fuseseră reţinuţi, puteau vorbi din nou.

— Cum vă simţiţi? – întrebă Joa.

— Vechiul tău prieten e un ins tare atractiv, făcu Indira pe frivola.

— Nu este decât un fanatic. Ai grijă cu el, o preveni, vouă ce v-a făcut?

— Eu i-am spus că ştiu cine e şi dacă mă atinge cu un deget îl trimit la spital, zise Amina.

Joa o privi pe Indira.

— Cu mine a fost mai subtil, recunoscu ea, a început să-mi spună cât sunt de frumoasă, ce viitor aveam în faţă, ce bine aş duce-o în Statele Unite ca cetăţean american, bucurându-mă de libertăţi şi privilegii niciodată imaginate. Nu trebuia decât să colaborez cu ei.

— O superagentă, dădu David din cap.

— Ar putea fi distractiv, glumi iarăşi Indira.

— Nu fi absurdă, pentru Dumnezeu, o dojeni Joa.

— Absurdă? Nu te seduce ideea de a te transforma în Judecătorul Suprem?

— Nu! Şi nici pe tine!

— Tot jucăm şi încă nu am avansat prea mult, nu ţi se pare?!

Nu era prima dată când vorbeau despre „joc”.

— Suntem împreună de trei săptămâni, oftă Joa.

— Şi?

— Nu ai înţeles nimic.

— Eu înţeleg totul, surioară, o privi cu un uşor ton de ironie, tu eşti foarte prinsă, vezi totul din interior. Eu le văd din exterior. Lumea e plină de inocenţi, iar tu eşti campioana. Dar cei care o guvernează sunt cei precum Travis ăsta, arătă spre colonel, eu prefer să stau să văd ce se întâmplă.

— Asta e tot?

— Decizia finală e ceea ce contează.

Precum nişte săgeţi minuscule, mintea lui Joa se umplu de amintiri, fraze şi cuvinte. Ecoul vocii lui Deng Sih vorbindu-i în Pang Dang: „E o distanţă uriaşă în ochii persoanelor”, „cele din ochii surorii tale celei mari şi ai Aminei sunt foarte scurte”, „destinul tău e legat de cel al lui David, dar şi de al lor”, „toate forţele converg spre el”, „lasă-te condusă de raţiune atunci când va sosi momentul”, „tânăra ta soră a adunat multă furie şi multă mânie în suflet”, „un tigru vârât într-o cuşcă”, „din lupta celor două, va apărea foarte curând femeia definitivă”…

Decizia finală.

— Să nu ne certăm acum, vă rog, interveni David.

— Ne-ai spus că ai ajuns la un acord cu individul ăsta, interveni Amina.

— El are cristalele, spuse Joa, planul e acesta: David le ia pe ale noastre şi un mobil şi pleacă. Atunci când va ajunge în Anglia, mă va suna pe altul pe care mi-l va da Travis. Odată ajuns în siguranţă, eu am să-l sun tot la şase ore, ca să ne asigurăm că e tot liber. În schimb, noi ne vom lăsa examinate de către cercetătorii de la NASA fără să intervenim asupra sistemelor lor. Chestie de două, trei zile, maximum. Apoi Hank Travis ne va da al cincilea cristal şi ne vor elibera ca să ne îndeplinim misiunea.

— Eu nu vreau să mă separ…, încercă să protesteze David.

— Nici eu, îl opri ea, dar e singura garanţie pe care o avem. Să nu crezi că a fost ceva simplu să ajungem la

acordul acesta.

— Ai încredere în individul ăsta? – se miră Amina.

— Nu.

— Şi atunci…

— Ştie că nu ne poate face nimic, că suntem periculoase. Poate vrea să ne prindă în cursă, aşa că trebuie să fim atente.

— Şi dacă refuz să-i las să intre în mintea mea? – obiectă Indira.

— Ai tot dreptul. Poate se vor mulţumi cu noi două sau chiar numai cu mine, fu sinceră Joa, dar cred că de data asta ar fi mai bine să colaborăm. Nu avem altă soluţie. Ne analizează, bine şi? Avem nişte creiere privilegiate, probabil mai operative şi cu mai multe resurse decât ceilalţi. Bineînţeles că putem să ne şi blindăm anumite zone. Intră înăuntru, cotrobăie… Dacă astfel putem obţine al cincilea cristal şi ajungem la timp la locul stabilit…

— Le-ai spus unde se află? – făcu David ochii mari.

— Nu. Asta nu.

— Bun, înţelese el.

Joa îşi puse mâinile peste cele ale Indirei şi Aminei.

— Suntem trei, sublinie ea, dacă eu singură am fost în stare să le fac faţă în centrul de cercetări din Guantanamo, gândiţi-vă de ce suntem noi în stare împreună?!

— Arme letale, făcu Indira o mutriţă de drăcuşor.

— Iese totul bine, vă dau al cincilea cristal, mergem acolo… unde ştiţi voi, David evită să spună *Stonehenge* cu voce tare ca să nu fie auziţi cumva, îl potrivim la locul lui, şi gata coşmarul. Crezi că Hank Travis ne va mai deranja şi după aceea? Oamenii ăştia nu se lasă niciodată. Sunteţi prea valoroase.

— Ne vom ocupa de asta atunci când se va petrece, dădu Joa din umeri.

— Există şi un plan B? – voia Amina să afle.

— Mă tem că nu.

— Şi dacă până la urmă patru cristale vor fi de ajuns…?

Nu veni niciun răspuns pentru această ultimă îndoială. Indira se sculă să meargă la baie.

— Şi noi, fetele cu puteri speciale avem necesităţi fiziologice ca şi celelalte, îi luă ea la mişto cu acel ton de suficienţă atât de caracteristic.

Joa se concentră asupra Aminei.

— Te simţi bine?

— Da, stai liniştită, de ce îţi faci întotdeauna atâtea griji?

— Eşti cea mai mică, asta e.

— Colonelul Travis mi-a zis că par de optsprezece sau nouăsprezece ani.

— Foarte şiret.

— Toate astea se termină în câteva zile, o să vezi.

— Se presupune că eu sunt cea care trebuie să încurajeze.

— De ce?

— Pentru că eu am început cu toate astea, zise Joa.

— Aici te înşeli, o corectă David, aminteşte-ţi că eu am fost cel care ţi-a vorbit despre fiicele furtunilor după ce ţi-a mai povestit şi Nicolas Mayoral. Cel care a început totul am fost eu.

Amina îl privi cu oarecare uimire. Putea să vrăjească pe oricine, dar se comporta iar ca o copiliţă. Cicatricile ei sufleteşti păreau să se fi vindecat, parcă ar fi rămas în Pang Dang, odată cu ciudata ei cădere în abisuri. Acum şi David şi ea aveau un secret, erau complici.

Încărcătura sexuală dispăruse din acţiunile lor, din gesturi, din cuvinte.

— Am să le cer nişte sucuri la scobitorile astea, se ridică ea de pe scaun, deşi unii dintre ei, în civil, nu ar arăta tocmai rău.

Scobitori sau nu, toţi ochii rămaseră aţintiţi asupra ei, la fel cum cu numai câteva clipe mai înainte se holbau la Indira atunci când se dusese la toaleta avionului militar. Joa şi David rămaseră singuri.

— Cum ţi se pare? se interesă ea.

— Mai bine.

— Pare să fie… fericită, că s-a integrat.

— Era distrusă, dar nu atât de contaminată precum Indira.

— Contaminată, se cutremură Joa.
— Te preocupă, nu-i aşa?
— Da.
— Va ajunge până la final.
— Asta ştiu, dar tocmai asta mă sperie.
— De ce?
— Aud prea multe voci în mintea mea.
— De ce ţi-e frică?
— Ceva are să se întâmple la Stonehenge, David.
— Da, veţi pune steaua şi atunci când se va produce explozia solară nu se va produce schimbarea axei.
Joa nu spuse nimic. Ochii ei spuneau totul.
— Nu mă speria, te rog.
— Trebuie să fim pregătiţi.
— Spui asta din cauza lui Travis?
— Spun asta pentru noi, pentru tine, pentru mine, pentru ele două…
David îşi îndreptă spinarea. Dincolo de teamă, în ochii lui Joa era multă tristeţe, o tristeţe nouă, necunoscută. Tristeţea disperării în faţa a ceva iremediabil.
Ea nu avea niciodată premoniţii.
Întotdeauna erau pur şi simplu certitudini care decurgeau din instinctul ei.
— Vreţi o gură? auziră vocea Aminei, întorcându-se lângă ei cu o doză de răcoritoare şi ochii sclipind.

40

Baza militară din Diego Garcia, cea mai mare dintre insulele Arhipelagului Chagos, în mijlocul Oceanului Indian, nu era foarte diferită de cea din Guantanamo, din Cuba, chiar dacă era mai mare şi mai importantă, cu o însemnătate strategică fundamentală. Un aeroport cu o enormă capacitate operativă, un port interior, unde puteau ancora nave de război de dimensiuni diferite, o serie de facilităţi risipite pe cuprinsul insulei şi multe secrete care îi confereau o aură de tărâm al războiului. Atunci când Joa îl întrebă pe Travis despre caracteristicile locului, în zborul spre New Delhi, acesta îi dăduse un pliant explicativ în loc de orice alt răspuns. Ceea ce nu apărea însă în pliant era tocmai ceea ce ştia deja Joa despre bază, destul de cunoscută şi de pomenită în mass-media după 11 septembrie 2001 şi odată cu începerea războiului împotriva terorismului purtat de Statele Unite.

Conform pliantului, de la bun început, era numit „piciorul de libertate”, datorită formei pe care o lăsa pe suprafaţa mării. Un nume sută la sută american, chiar dacă Diego Garcia era împărţită cu englezii, stăpânii teritoriului; şi în plus, şi un eufemism având în vedere că de la începuturile sale ca bază, din anul 1971, era o enclavă vitală pentru războiul rece de atunci şi războiul cald din ultimii ani. Pliantul spunea că menirea bazei de la Diego Garcia era să „furnizeze ajutor logistic forţelor operative desfăşurate în Oceanul Indian şi Golful Persic”. Deviza ei: „o insulă, o echipă, o misiune”. Din Diego Garcia plecau enormele B-52 încărcate cu bombe sau material de război cu destinaţia Afganistan sau Irak, spre nord sau către Cornul Africii, spre vest, dar şi pentru avioanele care alimentau în zbor alte aeronave, plus vapoarele care patrulau din Strâmtoarea Ormuz până aproape în Pacific. Între multe altele, era baza Escadrilei Prepositioning, P-3C

Orion, baza avioanelor antisubmarin, şi dispunea de o reţea de monitorizare a spaţiului aerian al Statelor Unite cu o staţie cu trei telescoape GEODSS şi un GPS interconectat cu fraţii lui din Kwajalein şi Insula Asuncion. Atunci când a avut loc Războiul din Golf din 1991 şi apoi în invazia care a urmat în Irak, la mai mult de un deceniu distanţă, pentru bombele capabile să zboare mii de kilometri şi să explodeze într-o ţintă cât vârful unui ac, GPS-ul de pe insulă era factorul esenţial al preciziei. NASA beneficia şi ea de un aeroport de urgenţă pentru posibilele aterizări forţate ale navetelor spaţiale.

La 1 600 kilometri la sud de India, Diego Garcia era un teritoriu britanic „închiriat” americanilor atunci când ei s-au văzut în situaţia de a avea nevoie de un punct strategic la mijlocul distanţei dintre Africa şi Asia. Datorită poziţiei sale geografice şi a topografiei oceanului (aproape 5 000 de metri adâncime spre est), Diego Garcia era la adăpost de taifunurile tropicale şi chiar de acele *tsunami* care ar fi putut veni tocmai de la falia din Indonezia; o respectau şi nu o măturau cu valurile lor uriaşe. Numai în 1983 un cutremur produsese ceva daune minore. Locul perfect pentru operaţiunile militare de tot felul, departe de privirile lumii şi pierdut în mijlocul pustietăţii. La fel ca şi Guantanamo, era o închisoare specială cu aparenţă „secretă”, un colţişor izolat de mâna justiţiei, unde erau transportaţi prizonierii din orice conflict din lumea globalizată suspecţi de terorism, pentru a fi interogaţi fără probleme şi la adăpost de orice consecinţă. Acolo ajunseseră destui membri ai Al-Qaeda în primul deceniu al acestui secol.

Atunci când termină de citit pliantul, simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Nenorocitul de Travis, bolborosi fără să le spună nimic celorlalţi ca să nu-i mai alarmeze şi pe ei.

Îşi aminti de evadarea din Guantanamo.

Şi, pentru orice eventualitate, se uită cu mai mare atenţie la harta schematică a insulei, chiar dacă în eventualitatea că ar fi trebuit să fugă de acolo nu ar fi

putut să plece niciunde cu o barcă amărâtă, aşa cum au făcut data trecută.

Aterizară pe înserat şi au fost conduşi la nişte hangare speciale. Supravegherea militară şi controalele au fost riguroase, de cum au coborât pe insulă. Hank Travis pusese pe picior de război personalul de care avea nevoie, astfel încât au fost escortaţi de soldaţi care păreau să aparţină unui corp de elită. În hangare, găsiră patru camere perfect utilate. Una dintre ele rămase goală, pentru că Joa şi David aveau să împartă o singură cameră.

Ultima lor noapte.

— Nu vreau nici camere, nici microfoane, colonele! – îl avertiză ea.

— Nu sunt atât de naiv.

Închiseră uşa şi rămaseră ei singuri.

În multe privinţe se simţea încă mai copilă decât Amina. În altele, nu. Secretul schimbării fusese David. Atunci când îl îmbrăţişa tremurând, îi venea să se topească în carnea lui, să formeze un singur trup. Durerea dragostei era atât de intensă, că deja n-ar mai fi putut trăi fără el. Nu era ultima noapte, dar era „o ultimă noapte” aici. În dimineața următoare, aveau să se despartă şi, dacă toate ieşeau bine, în câteva zile aveau să fie iarăşi împreună pentru totdeauna.

Dacă ieşea totul bine…

Stonehenge, cristalele şi Hank Travis ca antecameră.

— Stai liniştită, o mângâie David.

Nu voia să-l alarmeze şi cu atât mai puţin să-i şi povestească cum un văl de presimţiri de rău augur se abătea peste mintea ei. Poate de vină era faptul că se afla într-un loc atât de scârbos, o bază militară a Statelor Unite, un laborator unde aveau să fie analizate precum nişte cobai sau nişte monştri veniţi din spaţiu.

Erau fiinţe umane.

Cu mai multe capacităţi, dar umane.

— Stinge lumina, parcă pereţii ăştia ar avea ochi.

David stinse becul şi rămaseră pe întuneric.

Atunci se sărutară intens şi puternic, dominaţi de o

nervozitate care încet, încet cedă, până ce se preschimbă într-un balsam îmbibat de pasiune.

În noaptea aceea, pentru prima dată, Joa, avu vise ciudate.

Dormi până dincolo de prânz şi când deschise ochii îl văzu pe David care o privea.

— ’Neaţa, şopti ea.

— Când dormi, eşti un înger.

— Şi trează, un drăcuşor?

— Azi noapte aşa ai fost.

Se lipi de el încolăcindu-l cu braţele. Ultimele lor clipe de pace.

Ciocănitul de la uşă îi surprinse îmbrăţişaţi.

Începea numărătoarea inversă.

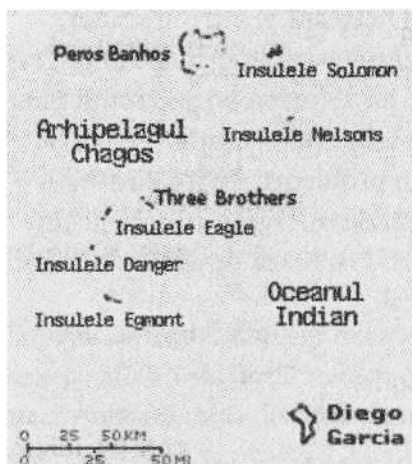
Făcură un duş, se îmbrăcară şi ieşiră după cincisprezece minute, fără ca să mai vină cineva să bată la uşă. Micul dejun le fu servit într-o sufragerie mică, rezervată pentru ofiţeri, deşi în acele momente nu era niciunul acolo.

Amina venise deja la masă. Indira ajunse ultima. Hank Travis nu-şi făcu apariţia până ce nu terminară.

— Avionul dumneavoastră este gata, îl informă pe David.

— Unde mă va duce?

— Pe aeroportul civil cel mai apropiat. La Malé, în Maldive. Suntem în Arhipelagul Chagos, la sud de insulele Eagle, Danger, Egmont, Three Brothers, Solomon, Peros Banhos şi insula Nelson, dar sunt insule nelocuite. De la Malé veţi putea lua un avion către un aeroport mai mare şi veţi ajunge la destinaţie direct sau cu escale. Uitaţi, îi arătă insulele pe o hartă.

— De acord, zise el şi se ridică.

Au ieşit afară. Era o dimineaţă minunată. Habar nu avea de dotările unei baze precum aceea în timp de pace, chiar dacă pentru marile puteri vremurile de pace nu prea existau. De la 11 septembrie 2001, războiul contra terorismului era încrâncenat şi convieţuiau deja cu atmosfera de război, de parcă ar fi fost ceva veşnic şi constant care făcea parte din vieţile lor.

S-au oprit lângă nişte anexe în aparenţă comune, dar când le-au trecut pragul uşii au înţeles că nu era deloc un loc obişnuit. Joa se simţi iarăşi ca la Guantanamo, pentru că laboratorul acela, sistemele, echipamentele distribuite peste tot erau dacă nu identice, foarte asemănătoare cu cele din baza din Cuba. Hank Travis făcu două lucruri. Mai întâi, îi înmână lui David o cutiuţă şi un telefon mobil. Apoi îi dădu unul la fel şi lui Joa.

David deschise cutiuţa ca să vadă crucea formată din cele patru cristale de culoare albastră, mai puţin vârful celui principal.

— Al cincilea cristal se află protejat sub un înveliş de plumb, din precauţie, şi este într-un loc sigur din bază, îi informă ofiţerul.

Joa privi telefonul. Era imposibil de ştiut dacă îi manipula sau dacă avea vreun sistem de monitorizare. În

epoca informaticii şi a sateliţilor artificiali, orice era posibil. Un apel telefonic putea fi detectat în orice parte a Globului şi puteau fi înregistraţi. Totuşi, nu-i rămâneau prea multe variante la îndemână.

Singur, să radă baza de pe faţă pământului până dădea de al cincilea cristal.

— Vreau ca David să treacă printr-un scaner.

— Ce spui? – o tutui cu superioritate Hank Travis.

— Nu am chef să plece cu vreun microfon cum mi s-a băgat mie în Lhasa.

Ofiţerul nu protestă. Doar zâmbi.

— Bine. Nu e nicio problemă. Eu joc cinstit.

Cinci minute mai târziu, mergeau cu toţii pe una dintre piste, mai întâi împreună, până ce David îşi luă la revedere de la Indira şi Amina.

Prima nu spuse nimic.

A doua, da.

Îl îmbrăţişă, cu emoţie.

— Noroc.

Partea finală o parcurseră numai Hank Travis, Joa şi cu el.

Apoi şi colonelul se dădu deoparte ca ei să se poată săruta de despărţire.

— Plăteşte totul cu *cash*, nu lăsa urme şi uită-te cu atenţie întotdeauna. Când ai să poţi, deschide telefonul şi verifică să nu fie nimic înăuntru. Nu te apropia de Stonehenge. Sună-mă numai când te vei afla în Anglia.

— Ai grijă, iubito.

Stăteau cu palmele lipite atingându-se, până ce degetele se dezlipiră şi despărţirea deveni efectivă. David sui în micul avion şi o văzu din nou pentru scurt timp atunci când se aşeză în partea stângă a avionului ca să o mai poată zări preţ de o clipă. Motoarele îşi începură bâzâitul din ce în ce mai intens, până ce aparatul militar străbătu pista şi se ridică pe deasupra capetelor lor.

— La revedere, iubitule, şopti Joa.

— Pare un tip de treabă, auzi vocea lui Hank Travis în spatele ei.

Să-i răspundă că era de treabă?

Reveni lângă Indira şi Amina.

Mai rămânea să primească apelul acela de la David prin care să-i comunice că era în siguranţă în Anglia.

— Georgina! o opri colonelul prinzând-o de braţ.

— Da?

— Acum ai încredere în mine?

— Amândoi ştim foarte bine cum stă treaba.

— Ce mai vrei de la mine? Nu sunt obişnuit să cad la înţelegeri cu nimeni.

— Cred şi eu.

— Nu-ţi dai seama că ar fi trebuit să fim noi sau un grup de oameni de ştiinţă cei care să ducă aceste cristale până acolo? Dacă totul stă aşa cum spui tu, viitorul lumii stă în mâinile a trei fete atât de tinere…!

— Asta-i viaţa, zise Joa cu hotărâre.

— Da, aşa e viaţa, şi pentru prima dată i se păru că zăreşte o urmă de umilinţă în purtarea acelui bărbat. Voi sunteţi o punte spre stele. E atât de… uluitor.

Avionul în care călătorea David nu mai era decât un punct la orizont.

Păşi până acolo unde se aflau cele două surori ale ei şi apoi toate trei reveniră în hangarul lor, însoţite la mică distanţă de un grup de soldaţi care nu le pierdeau din vedere şi sub atenta privire a omului care le dusese până acolo.

41

Primele ore au fost cele mai rele.

Restul zilei, după ce examină în detaliu mobilul pe care i-l dăduse Hank Travis şi nu găsi nimic ciudat, hotărî să-şi ocupe vremea cu ceva, ca să nu înnebunească de nerăbdare.

Indira se afla în camera ei, încuiată şi izolată cam ca întotdeauna. Amina, în faţa unui calculator în livingul comun. Se gândi că totuşi ar fi putut face ceva, ca să avanseze mai degrabă cu investigaţiile, şi se îndreptă spre individul însărcinat să o servească. Era un subofiţer, cu galoane pe umeri. Să tot fi avut douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, o figură sută la sută americănească, capul ras, pielea rozalie şi un aer, foarte, foarte marţial. Eticheta de pe uniforma lui spunea că îl cheamă Atternthon.

— Am nevoie de un laptop, zise ea laconic.

— Da, domnişoară.

Dispăru, şi Joa profită de ocazie ca să se apropie de Amina.

— Ce faci?

— Nimic special, se lăsă pe spate sprijinindu-şi spinarea de spătarul scaunului, încerc să absorb tot ce pot.

Pe ecranul calculatorului apăreau date despre Orion, teorii despre trecutul extraterestru al Pământului.

— Să nu accesezi direct nicio pagină despre Stonehenge, o avertiză şoptindu-i la ureche cu o voce abia perceptibilă, e mai mult ca sigur că vor scana apoi să vadă pe ce pagini ai intrat.

— M-am gândit şi eu la asta.

Subofiţerul apăru cu un laptop la subraţ. Nu-i spuse de unde l-a luat, nici Joa nu-l întrebă. Ea chiar voia să afle câte ceva despre Stonehenge, chiar dacă mai întâi voia să dea un ocol imens.

Îl duse la ea în cameră. Patul era deja făcut, de la prima oră, dar încă avea impresia că îl mai vede pe David întins pe pat, şi ecoul vocii lui răsuna între pereţii aceea metalici, impersonali, foarte departe de ceea ce ţi-ai putea imagina că se numeşte casă. Trebui să-şi înfrâneze dorinţa de a se trânti pe pat în căutarea parfumului lui. Şi îi venea şi greu să nu se lase târâtă de nostalgie sau să risipească norii grei care îi întunecau mereu-mereu sufletul. Poate nu era vorba decât despre emoţie. Poate într-adevăr intuiţia ei o avertiza asupra unei tragedii. Fie ce-o fi, intraseră în horă şi nu mai era loc de întors.

Întâlnirea cu destinul era fixată. Conectă calculatorul.

Îşi petrecu două ore căutând la întâmplare. Deschise pagini din Vietnam, insulele Filipine, Cuba, Germania, Columbia, Brazilia… Un tur complet prin ţări şi locuri dintre cele mai diverse şi disipate. La ora prânzului, încă nu accesase nicio pagină care să aibă vreo legătură cu Stonehenge. La masă, niciuna dintre cele trei nu scoase o vorbă; şi Indira continua să se ascundă în spatele unui zid de muţenie; la final au schimbat vreo două vorbe şi Joa se întoarse în camera ei ca să continue ceea ce făcea. Prima jumătate de oră adoptă aceeaşi tactică evazivă, fără să mai ştie dacă era doar paranoia sau temerile că erau supravegheate îndeaproape erau întemeiate. Dar numai dacă se gândea la Hank Travis îşi dădea seama că orice precauţie era insuficientă. Ultimele pagini pe care le-a vizitat în periplul său erau din India şi Islanda.

În cele din urmă, căută Stonehenge şi deschise prima pagină din cele afişate de motorul *Google.* Imaginea monumentului megalitic, cel mai faimos din lume, atât de des văzută în fotografii sau reportaje de televiziune, inundă ecranul.

În continuare, memoră datele, explicaţiile, în viteza cea mai mare, ca să nu îşi ocupe mai mult timp cu această pagină decât cu celelalte.

Stonehenge era un monument megalitic de tipul Cromlech[13], datând din neolitic şi epoca bronzului. Era

[13] *Cromlech* - termen de origine galeză folosit pentru a desemna

situat aproape de Amesbury, în Wiltshire, cam la 13 kilometri la nord-vest de Salisbury, în partea de sud a Angliei.

Era format din patru cercuri concentrice de pietre. Cel exterior, de 30 de metri diametru, era compus din blocuri poliedrice din gresie, având deasupra lintele dintre care în prezent numai patru se mai aflau sus la locul lor. După primul rând, mai urma un cerc de blocuri de piatră mai mici, din gresie albăstrie. În acest cerc, apărea o potcoavă lucrată din pietre de gresie de aceeaşi culoare, iar în interiorul ei, o lespede de gresie cu inserţii de mică, piatră cunoscută sub numele de Altar. Jur-împrejurul ansamblului, exista un şanţ circular de 104 metri în diametru. O terasă cu cincizeci şi şase de gropi, cunoscute drept Găurile lui Autrey, venea amplasată undeva în interiorul şanţului. Atât terasa cât şi şanţul erau traversate de Promenadă, un culoar procesional larg de douăzeci şi trei de metri şi trei kilometri lungime. Foarte aproape de ansamblu, se găsea Piatra Jertfei şi, amplasată frontal, Piatra Călcâiului.

Construirea ansamblului de la Stonehenge s-ar fi realizat, potrivit experţilor, între anii 2 500 şi 2 000 î.H., dar partea cu cercul din gresii care înconjoară megaliţii era estimată în jurul anului 3 100 î.H.

La începuturile sale, Stonehenge a fost un monument circular cu caracter ritual, înconjurat de un val şi de un şanţ, similar multor altora aflate în sudul Angliei. În jurul anului 2 200 î.H. a căpătat probabil aspectul actual, pentru care au fost transportate cele treizeci şi două de blocuri de gresie din munţii Preseli, în sud-estul Ţării Galilor, iar piatra Altarului din regiunea învecinată, de la Milford Haven.

Ultimul lucru pe care l-a citit Joa a fost că nu era cunoscută finalitatea construirii acestui monument, deşi se presupune că era folosit drept templu religios, monument funerar sau observator astrologic, mulţumită căruia erau

---

monumentele megalitice compuse din lespezi de piatră dispuse circular.

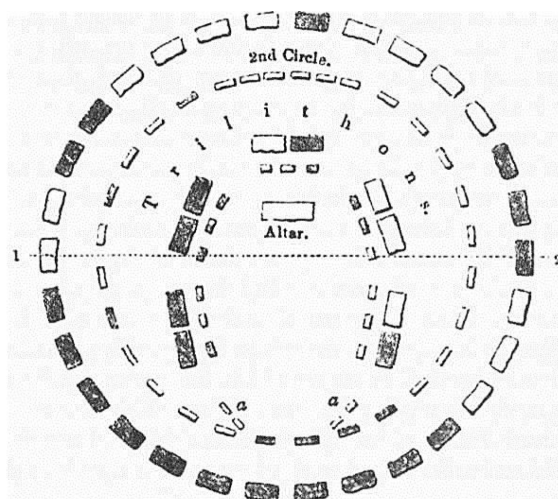
măsurate anotimpurile. În prima zi de vară, la răsărit, soarele traversa complexul exact prin axa centrală.

Nimeni nu pomenea nimic despre extratereştri.

Niciun text nu-l asocia cu venirea pe Pământ a vreunei nave provenind dintr-o altă parte a Universului.

Cel mult, dând viaţă unui alt fel de fantezie, Stonehenge apărea în legenda lui Arthur. Atunci când vrăjitorul Merlin îi ajutase pe fiii lui Constanţiu, Aurelius şi Uther, să recucerească tronul tatălui lor ridicându-se împotriva uzurpatorului Vortringern, astfel ei fiind îndatoraţi lui Merlin, iar el nu avea să-şi uite datornicii. După lupta de la Wallop, iuţii au fost zdrobiţi şi Aurelius proclamat rege. După ani şi ani, Merlin îl îmbarcă pe Uther pentru o extraordinară aventură. Însoţiţi de trupele lor, au călătorit în Hibernia şi acolo au poposit la templul cel mai preţios al locului, Inelul Giganţilor. Prin intermediul artelor lui vrăjitoreşti, Merlin a transportat pietrele până în sudul Britanniei, unde erau şi în ziua de azi… la Stonehenge.

I-ar fi plăcut să printeze rezultatul căutărilor de pe internet, dar asta ar fi însemnat să-şi incite destinul. Cercetă un desen cu planul Stonehenge-ului aşa cum se crede că a fost conceput iniţial.

Acum nu mai erau în picioare decât pietrele colorate

întunecat.

A mai deschis vreo şase-şapte pagini, dar n-a găsit alte date relevante, nici măcar asociind „Stonehenge” cu alte cuvinte relaţionate cu ceea ce o interesa pe ea. În timpul hoinărelii sale de derutare, pentru eventualitatea în care Hank Travis şi-ar fi băgat ulterior nasul în calculator sau ar fi monitorizat-o, îşi mai petrecu o vreme pe *site*-uri despre Columbia şi Brazilia.

În ultimul rând, accesă pagina *Google Maps* şi localiză Stonehenge. Imaginea aeriană a zonei, cu centrul turistic şi parcarea de la nord, un rând de persoane străbătând *situl* dinspre vest şi cele două şosele care transformau planul într-un triunghi în sus şi în jos, se contură pe ecranul calculatorului.

Continuă cu tactica ei evazivă căutând încă vreo oră în faţa ecranului. Intră pe o mulţime de pagini despre Kenia, Tanzania, Libia, Tunisia, Peru şi Alaska. La Machu Pichu din Peru zăbovi în cele din urmă un timp mai îndelungat.

Aruncă o privire şi pe *site*-uri despre Diego Garda. Pe ele putu vedea ceea ce nu apărea în broşura propagandistică furnizată de Hank Travis. De exemplu, pentru amenajarea bazei în momentul în care americanii au închiriat insula de la britanici, au fost „deportaţi” în deplină legalitate locuitorii insulei, iloizii. Sute de persoane au fost scoase din casele lor ca să fie relocate în insulele „vecine” precum Mauritius sau Seychelles, la mai bine de o mie de kilometri de casa lor. La începutul secolului al XXI-lea, aceştia şi descendenţii lor încă mai aveau litigii prin tribunale, încercând să revină la modul lor de viaţă şi la pământurile lor. În partea orientală a insulei Diego Garcia, exista o poartă blindată, protejată de soldaţi britanici, în spatele căreia se putea contempla un peisaj dezolant: acela al populaţiilor ilois abandonate. Conform unui *site,* se practica şi un turism de *high-class,* pentru milionari şi elite. O informaţie ciudată. Baza era un centru de interogatorii deloc clandestin, aeroportul de unde plecau avioanele B-52 care bombardau alte ţări, centrul naval cel mai important din Oceanul Indian şi, prin

prezenţa agenţiei, un laborator bine păzit destinat NASA sau oricărei alte agenţii guvernamentale interesate de investigaţii secrete.

Îşi încheie călătoria pe internet, eliminând orice urmă directă: se duse la istoricul motorului de căutare şi șterse amprenta paginilor accesate în acea zi. Hank Travis ar fi avut mult de furcă dacă voia să descifreze ceva din ceea ce făcuse.

Tocmai închidea *laptop*-ul în momentul în care nişte ciocănituri în uşă o făcură să ridice privirea.

— Da?

— Pot să intru? chipul Aminei apăru prin crăpătura uşii.

— Sigur, intră.

Mai lipsea puţin până la cină. Se uită la ceas. David ar fi putu să se afle oriunde, aşteptând la un hotel, zburând, făcând o escală printr-un aeroport, aproape de Anglia…

— Ce ai mai făcut? o întrebă nou-intrata.

— Am cercetat nişte chestii pe internet, îi făcu ea cu ochiul.

— Nu mi-ai spus…?!

— Fii fără grijă. Dar tu?

— Am avut o conversaţie destul de explicită cu don’ colonel Travis.

Nimic nu o mai putea surprinde.

— Ce ţi-a spus?

— A încercat să mă câştige de partea lui.

— Bine, în fond ar fi fost de mirare să se întâmple altfel. Nu cred că insul ăsta va obosi vreodată. Ce i-ai răspuns?

— Era cât pe ce să-i provoc o migrenă, zise Amina dând din cap dintr-o parte într-alta, mi-a apreciat fizicul, mi-a spus că sunt foarte frumoasă, mi-a promis o viaţă fantastică în SUA… Ştiai că aşa va face, nu?

— Da.

— Joa…

— Ce?

— Mă întreb de ce niciodată nu mi-ai interzis nimic şi nici nu ai încercat să faci pe mama.

— Mi-ai spus odată că nu sunt mama ta şi eu respect

asta.

— Dar chiar şi aşa…

— Trebuie să iei propriile decizii şi să ai încredere în propriile impulsuri şi propriile simţuri.

— Bine, dar se află la mijloc nişte chestiuni extrem de importante.

— Mă bucur că vezi lucrurile în felul aceasta.

— M-am schimbat aşa de tare?

— Da, o încredinţă Joa.

— Dar încă…

— Ştiu că te simţi nesigură. Ai răbdare cu tine.

Amina se aşeză pe pat. Era tocmai pe partea unde stătuse David. Pentru o clipă, Joa îşi aminti de sărutul din Pang Dang. Nu i-a provocat niciun rău. Sărutul acela o adusese pe fetişcana iordaniană pe drumul realităţii. Persoanele geloase erau cele mai nesigure şi slabe.

— Tu crezi că o fi încercat colonelul şi cu Indira?

— Da.

— Şi nu crezi că ea…?!

— Indira detestă mai mult decât oricine pe lumea asta puterea şi forţa exercitate împotriva ei, codurile restrictive sau ipocrizia unor persoane precum Travis şi tot ce reprezintă ei.

— Dar e atât de plină de aversiune…

Ar fi putu să se revolte împotriva lor. La asta se referea Amina.

Pe Joa o surprindea tonul blând cu care îi spunea asta.

— Toate trei formăm un echilibru precar, recunoscu ea, păşim pe o lamă de cuţit. Este tensionată pentru că ştie că ne apropiem de sfârşit şi încă nu conştientizează ce va urma după.

Nu-i vorbi despre norii grei şi negri din mintea ei, nici despre presentimentele care o bântuiau şi despre nimic din ceea ce îi povestise Deng Sih în dimineaţa aceea, înainte de a pleca de la mănăstire, sau despre vocea bunicii sale. Nu voia nici să o alarmeze, nici să o zăpăcească.

Erau ca un taburet cu trei picioare, dacă un picior ceda,

echilibrul ar fi devenit imposibil.

42

Cina s-a scurs cu aceeaşi discreţie ca şi prânzul, abia dacă au schimbat câteva vorbe de complezenţă, şi toate trei s-au culcat devreme. Joa ştia că David nu avea să o sune până ce nu va fi călcat pe pământ britanic. Cu cât dădea semnale mai puţine, cu atât Hank Travis va avea mai puţine indicii ca să-l localizeze. Oricum nu avea nicio încredere în vorbele ofiţerului. Singurul avantaj era că el nu cunoştea locul exact al primei baze a strămoşilor ei de pe Pământ.

Noaptea fu mai puţin plăcută decât cea anterioară. Era pentru prima dată când se despărţea de David, după ce se întâlniseră amândoi la Bamako, în 9 aprilie, cu excepţia situaţiei aparte când adepţii Defensorilor Zeilor l-au sechestrat ca să o forţeze să se supună dorinţelor lor fără să le opună rezistenţă. La miezul nopţii, se trezi deodată şi întinse mâna pe locul de alături aşteptându-se ca el să fie acolo. Nu-l găsi şi i se păru o glumă proastă a sorţii.

După asta, adormi cu greu.

De dimineaţă, iarăşi aceleaşi ciocănituri în uşă o zoreau să se pună în mişcare că deja era târziu.

Înainte de a ieşi să mănânce, primi o vizită.

Hank Travis.

— Vreo veste?

— Nu.

— Când vei putea, vreau să vorbesc cu tine, dându-i de înţeles că nu-l urmărea pe David şi conta pe ajutorul ei în toate.

Sau era o mască, sau ofiţerul păstra un as în mânecă.

Îşi dădu seama că ceva îi scăpa.

— Voi veni să vă văd în biroul dumneavoastră.

— Foarte bine. Poftă bună, atunci.

Îl detesta din ce în ce mai mult că o tutuia, dar în fond era totuna.

Veniră în sufragerie şi Indira, şi Joa, în acelaşi timp, atunci când Amina isprăvise deja prima gustare a zilei. Le-a fost de ajuns ca să facă un schimb de priviri şi să-şi dea seama că nu apăruse nicio noutate. După aceea, Amina se sculă şi le lăsă singure.

— Indira am putea să stăm puţin de vorbă? – oftă Joa

— Despre ce?

— Zilele acestea… ai premoniţii, intuiţii ciudate?

— Nu.

— Nimic, nici măcar un gând urât?

— Nu, ţi-am mai spus. Dar tu?

— Văd… moartea.

Indira îi evaluă cuvintele.

— Poate nu vom reuşi.

— Nu, moartea este printre noi.

Tânără indiancă ridică din sprâncene.

— Nu trebuia neapărat să fie o treabă uşoară, dădu din umeri, după cum mi-aţi povestit, că aţi scăpat din Crucea Nilului a fost un miracol. Cine spune că la…? – nu pronunţă numele pentru că Joa dădea disperată din mâini. Şi cine spune că acolo unde vom merge nu se va întâmpla la fel? Îţi poţi imagina un loc care a fost mii de ani sub pământ? Chiar dacă mama ta ţi-a spus că în locul acela va trebui să punem cristalele, eu încă mă îndoiesc că toate astea vor da vreun rezultat, fie ce-o fi.

— Tu de ce nu ai premoniţii?

— Pentru că mie mi-e totuna orice s-ar întâmpla, iar ţie, nu. Îţi focalizezi energia asupra acelui moment şi de aceea viitorul a acţionat precum o oglindă, iar prezentul captează *feedback*-ul din viitor, chiar dacă ajunge la tine distorsionat, e evident. Ceea ce tu captezi e un ecou mai mult sau mai puţin precis.

I se părea şi ei că raţionamentul are o noimă.

Prea multă chiar.

— Indira, ţi-e frică de moarte?

— Nu.

— De ce?

— Am fost moartă pentru mult timp. Asta e o paranteză.

— De ce vindecai oameni?

— Pentru că ei voiau cu adevărat să trăiască, iar asta mă făcea să mă simt... puternică.

— Eu mă gândeam că te face să te simţi bine.

— Nu, îşi repetă ea ultimul cuvânt. Puternică. Senzaţia de putere şi faptul de a fi diferită m-au menţinut în viaţă în toţi anii ăştia.

— Când ți-ai dezvoltat mai bine însuşirile acestea?

— Mi-am petrecut o mare parte a vieţii singură. Am avut tot timpul să le las să se dezvolte şi să caut modalitatea de a le domina. Tu le reţii, le sufoci în sinea ta. E ca şi cum ţi-ai ucide instinctul. Pentru mine, ceea ce a contat a fost să văd limitele puterilor mele. În Egipt, pur şi simplu ai plutit în afara corpului, ţi-ai abandonat trupul permiţând spiritului tău să plutească şi să zboare.

— Da.

— Odată aşa am vindecat o persoană, ieşind din propriul meu corp şi pătrunzând în al său.

— Dumnezeule...

— Nu e atât de dificil, surâse ea cu indiferenţă. Nu am mai repetat-o, pentru că am ajuns să simt aceeaşi durere ca şi persoana respectivă şi a fost ceva teribil. Dar am reuşit să o salvez. Nu am făcut-o pentru ea, ci pentru mine. Poţi să spui că sunt o egoistă, mi-e totuna. Habar nu aveam cine e. Nu am vrut decât să-mi dovedesc până unde pot să ajung şi a fost ceva... incredibil. Momentul de vârf al evoluţiei mele.

— Ştii ce-am reuşi să facem dacă am rămâne împreună?!

— Să ne transformăm în obiective militare, aşa cum are pretenţia dom' colonel? Să lucrăm într-o agenţie scumpă de clarvăzătoare? Să ne facem propria clinică sau ne creăm o religie personală?

— Hai, nu fi cinică!

— Ce ne mai rămâne, Joa? – de data aceasta avu un ton criptic. De ce te încăpăţânezi să crezi că avem un loc în lumea asta?

— Pentru că îl avem!

— Lumea aceasta nu ne vrea, continuă Indira la fel de

crudă. Se teme de tot ceea ce nu înţelege, iar noi suntem mai mult decât nişte simple ciudăţenii. Mai repede sau mai târziu, tot înfricoşăm.

— Asta nu e adevărat.

— Cum ai fi tu dacă nu l-ai avea pe David?

— Ce are a face David cu toate astea?!

— El te umanizează. Încerci să faci parte din grupul ăsta prin intermediul lui. Cu el te simţi umană, împlinită, dotată cu capacitatea de a iubi, de a da şi de a primi. Dar fără el, ţi-ai ridica aceleaşi întrebări, ai avea aceleaşi îndoieli şi ai ajunge la aceleaşi concluzii. Tu ştii ce îţi lipseşte surioară?

— Nu.

— Să te dai cu capul de realitate.

— Şi dacă mă dau cu capul, voi fi ca tine, voi fi lipsită de speranţă şi totul îmi va fi indiferent?

— În cazul tău, te va face să slobozi toată furia care constituie motorul ce-ţi declanşează puterile. Atunci te vei elibera.

— Să mă eliberez, de ce?

— De lanţurile tale umane.

— Pentru tine sunt nişte lanţuri?

— Da.

— Nici Amina nu-şi doreşte să fie o fiinţă umană, recunoscu Joa.

— Eu îi urăsc şi pe *ei* şi starea asta, îşi desfăcu Indira braţele, *ei* m-au lăsat în lumea aceasta, în voia sorţii, iar lumea aceasta m-a dispreţuit încă din prima clipă.

— Fiecare dintre noi aparţine unui loc anume, insistă Joa.

— Nu suntem nimic mai mult decât nişte particule din Marele Tot Cosmic, Indira se ridică în picioare, obosită de conversaţie, nu a existat nimic înainte şi nici după nu va mai fi nimic, aşa că... la ce să ne mai facem griji ce suntem? cine suntem? şi pentru toate prostiile astea filosofice?

— Indira...

— Vreau să văd şi eu cum se termină cu totul. Mor de curiozitate, nu voia să o lase să vorbească, dar dacă tu ai

premoniţii… ia-le în serios Joa. Foarte în serios.

O porni spre uşa sufrageriei.

I se spusese în Pang Dang că ea era răul în stare pură.

— Indira, tu nu ai fost îndrăgostită niciodată? Nici măcar pentru o clipă?

Nu-şi întoarse privirea. Nu-i răspunse. Continuă să meargă mai departe până ce ieşi din încăpere, sub privirea atentă a soldatului care făcea în acel moment de gardă şi a cărui faţă de tântălău reflecta destul de clar efectele pe care apariţia Indirei le producea asupra lui.

Joa se simţi frustrată.

Nu voia să se cufunde într-o depresie şi se sculă ca să meargă la întrevedere.

Biroul lui Hank Travis în momentul acela era o cutiuţă, pe cât de provizorie, pe atât de impersonală, lipsindu-i şi cel mai mic detaliu care să îl umanizeze. Se afla în acelaşi hangar, pe coridorul la al cărui capăt erau amplasate dormitoarele lor. Joa se întreba dacă individul acela era căsătorit, dacă avea copii. Îl privi fix de cum intră, dar nu vru să pătrundă în mintea lui, aşa cum făcuse prima dată preţ de câteva clipe, ca să-i afle numele şi să-l ia prin surprindere.

Poate dacă va descoperi că e o fiinţă normală îl va dispreţui mai puţin.

— Ce doreaţi de la mine?

— Aşază-te.

Îl ascultă. Nu voia să stea în picioare precum un soldat în faţa superiorului.

— Cât crezi că mai durează până ce va suna David? – îi spuse direct.

— Nu ştiu. Depinde, dacă a reuşit să prindă zborurile pe care le dorea la orele potrivite.

— Trebuia să ajungă departe?

Nu-i răspunse la această întrebare. În schimb, ea îi adresă altă întrebare.

— Sunteţi nerăbdător?

— Da, recunoscu el. Cred că la fel de tare cum vrei tu să pleci.

— Aşteptaţi mult de la noi şi de la analizele respective.

— Poate vom obţine răspunsuri la întrebări pe care nici nu ţi le-ai imaginat, încuviinţă el, şi poate vom verifica sau descoperi lucruri pe care probabil nici nu ştii că le ai în interiorul tău.

— Tocmai de asta îmi e cel mai frică, recunoscu Joa.

— Doar de asta?

Hank Travis îşi păstră figura hieratică, fără să lase să transpară nicio emoţie, fără să se dea de gol. În momentul acesta, Joa nu se mai putu abţine. Abia dacă se produse o sclipire, o fereastră mentală întredeschisă.

— Ce părere au Cynthia, Marcus şi Eileen despre ceea ce faceţi dumneavoastră?

Reuşi să-l şocheze.

— Cum dracu…?

— Aveţi vreo poză de-a lor la dumneavoastră?

— Nu!

Reuşi să-i bage frica în oase şi se simţi mai bine. Sadic, dar mai bine.

— Bun, pufni Hank Travis nervos, abătându-şi privirea, voiam să te informez că atunci când va suna David, ne vom îmbarca pe un submarin al Statelor Unite şi testele le vom face acolo. Asta e tot.

— Un submarin? De ce?

— Precauţie.

— Cum adică precauţie?

— Nu sunt dispus să-mi asum riscul de a arunca tu toată baza în aer şi de a cotrobăi toată insula în căutarea cristalului. Pe submarin, dacă faci ceva, dacă faceţi ceva, ne ducem cu toţii la fund. Pricepi, nu?

— Cum voi putea lua legătura cu David de sub apă?

— Vei putea, nu-ţi face griji. Vom naviga la suprafaţă, dar şi sub apă, atunci când vom face experimentele. Dacă sunt probleme, vom urca la suprafaţă.

Se mai strângea o dată laţul.

Ea nu avea încredere în el, în intenţiile lui, iar el de asemenea.

Normal.

— Asta ne va lua mai mult decât cele două sau trei zile convenite iniţial.

— Vă putem lăsa oriunde. Submarinul nu va sta deloc locului. Aşa că în timp ce lucrăm vom naviga în direcţia portului celui mai apropiat, Malé, în Malvine, ca şi David al tău, ca să puteţi debarca fără probleme.

— De acord, nu voia să mai stea la discuţii şi abia aştepta să iasă din birou.

Se ridică în picioare.

— Georgina, făcu şi Hank Travis la fel, eu îmi asum partea mea şi ştiu despre ce e vorba. Ştiu că e corect ceea ce fac, pentru mine, pentru uniforma asta, pentru ţara mea şi pentru ceea ce cred. Acum, pentru că în sfârşit vom colabora, ar trebui să te întrebi şi tu care e rolul tău.

— Eu ştiu deja foarte bine care este.

— Acela al unei tinere romantice, prinsă între două lumi, care crede că ţine în mâna ei destinul planetei? Pentru numele lui Dumnezeu, eşti mult mai deşteaptă decât atât! Sau cel puţin ar trebui să fii!

Şi mai văzu şi altceva.

Pe Cynthia cu alt bărbat. Pe Marcus şi Eileen cu alt tată.

Hank Travis era singur.

— Ce milă mi-i de dumneata, îi spuse fără înconjur.

— Ţi-e milă de mine? – nu-i venea să creadă. Nici nu-ţi dai seama cât de naivă eşti?

— Am nouăsprezece ani, dar mi-aş dori să fiu aşa toată viaţa, nu doar acum când sunt tânără, îl privi cu amărăciune. Dacă preţul de a creşte este să mă transform într-o persoană sceptică, amărâtă şi fără viaţă, poate nici nu merită efortul.

— De regulă, oamenii urăsc poliţia, o simt ca pe ceva represiv, dar atunci când se petrece un furt sau o crimă aceasta este chemată. Şi tot astfel mulţi ne contestă rolul în peisajul actual de stabilitate mondială, faptul că militarii noştri sunt peste tot, şi implicarea Statelor Unite la nivel global, dar asta nu are nicio semnificaţie: atunci când se întâmplă ceva, suntem chemaţi. Nu eu am inventat sistemul, Georgina. Eu sunt aici ca să îl fac să funcţioneze.

— Spuneţi-mi un lucru. Vă e indiferent faptul că s-ar putea petrece acea tragedie; că axa Pământului ar putea să se schimbe?

— Nu!

— Dar mă ţineţi aici să mă examinaţi, în timp ce problema cealaltă e mai urgentă, nu?

— Dacă voi sunteţi ceea ce cred că sunteţi şi aveţi puterile pe care cred că le aveţi, restul nu mai contează.

— Ah, nu?

— Cristalele acelea poate vor evita ele ca axa Globului pământesc să nu se schimbe. Dar voi reprezentaţi mai mult decât atât. Aici e cheia, Georgina.

Cheia.

În fond, poate nici nu conta foarte mult dacă va pieri jumătate din omenire din cauza topirii bruşte a polilor. Le spusese asta şi în Lhasa: ruşii şi americanii îşi disputau de şase ani zona polară şi bogăţiile de acolo. Peste douăzeci sau treizeci de ani, vor exista deja rute maritime deschise aproape tot anul şi condiţii mult mai favorabile pentru exploatarea fundului mării. Topirea bruscă n-ar fi făcut decât să accelereze tot acest proces. O altă lume, aceeaşi forţă.

Un sistem.

Implacabil.

Uneori putea înţelege şi ea de ce Indira renega rasa umană sau de ce Amina se simţea mai apropiată de predecesorii ei extratereştri.

Uneori.

Joa ajunse la uşă. Hank Travis mai dezlănţui o ultimă tiradă.

— Nu te mai crede o idealistă de stânga. Maturizează-te.

— Idealiştii de stânga, totdeauna punem totul sub semnul întrebării, ne punem întrebări, luptăm pentru o lume mai bună, nu considerăm nimic cert sau definitiv. Conservatorii de dreapta şi reacţionarii, în schimb, sunt întotdeauna siguri de toate, nu au întrebări. Ăsta e totalitarism.

Închise uşa în urma ei.

Reuşi să audă lovitura, pumnul în masă.

Nu se simţi deloc învingătoare, dimpotrivă.

După trei paşi, nu se mai gândi la Hank Travis, pentru că sună telefonul.

— David? – respiră adânc odată ce deschise aparatul.

— Totul e în regulă, draga mea. Puteţi începe.

Şi-l imagina în Londra, pe malul Tamisei, în faţa Parlamentului, mâncând dintr-o pungă cu *fish and chips.* Un vis.

— De acord. Am să te sun eu tot la şase ore.

— Te iubesc.

Întrerupse comunicarea, dar nu se întoarse în biroul colonelului. Voia să vorbească mai întâi cu Indira şi Amina asupra schimbării de planuri în ceea ce priveşte submarinul.

43

Submarinul era enorm, un adevărat monstru marin. Şi bineînţeles era propulsat cu ajutorul energiei nucleare.

Asta îl transforma în ceva foarte periculos.

Chiar extrem de periculos, mai ales dacă se defecta ceva sau dacă cineva executa o operaţiune greşită.

Le transportară din anexele respective până acolo, după prânz, într-un convoi militar strict, deşi distanţa era foarte scurtă. Nu aveau să mai revină la bază şi de aceea îşi duceau toate obiectele personale cu ele, bagajele cu hainele cumpărate în călătoria din Tibet. Ca să poată urca pe submarin, au trebuit să treacă prin scanere ultra sensibile. O chestiune de rutină la bord, dar le folosi şi lor pentru a vedea că erau curate. De data aceasta, niciun microfon. Pentru Joa, tot ce se întâmpla şi tot ce vedea erau nişte temeri în plus, care îi luau minţile. David în Anglia, ele într-un loc pierdut din Oceanul Indian. Dacă Hank Travis se ţinea de cuvânt, atunci când vor fi libere vor trebui să ajungă în Anglia cu paşapoartele false ale Indirei şi Aminei. Ar fi putut să le reţină la orice graniţă şi atunci totul s-ar fi terminat.

De ce nu i-a cerut lui Travis paşapoarte noi?!

Nu, atunci le-ar fi mai uşor să le urmărească, să le detecteze.

Erau nevoite să rişte.

Sau să aibă încredere în capacitatea mentală a ambelor, în însuşirile nebănuite precum cele ale Indirei, cameleonică, ascunsă, capabilă să se piardă printre oameni fără să fie văzută de nimeni.

Le privi cu mare atenţie pe tovarăşele ei. Amina se uita în jur cu ochi uimiţi, depăşită de situaţie. În schimb, Indira era paradigma indiferenţei. Atât de impenetrabilă, că te apuca frica.

Toate trei aşteptau pe coverta submarinului. Prin sasul

deschis, apăru un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu uniforma impecabilă şi cu aspect de comandant suprem. Li se adresă zâmbind, cu mâna dreaptă întinsă. I se citea pe chip un aer de simpatie.

— Fiţi binevenite la bord, le ură el. Numele meu este Alexander Mettews. Sunt sigur că vă veţi simţi foarte bine la bordul *Stellei.*

Avea braţul dârz şi privirea hotărâtă.

Şi era diferit de Hank Travis.

— După ce vă veţi fi instalat, am să vă stau la dispoziţie cu cea mai mare plăcere ca să vă explic tot ceea ce doriţi, continuă comandantul. *Stella* este o mică bijuterie de inginerie navală, vă asigur. Am putea să călătorim luni întregi pe sub apă, fără să ieşim la suprafaţă şi să parcurgem 640 000 de kilometri, fără să fie nevoie să alimentăm.

— Nu este chiar cea mai bună prezentare, obiectă Joa.

— O, desigur! izbucni în râs. Vreţi să mă însoţiţi?

Coborâră prin tambuchi. Viesparul de tehnicieni, cercetători, medici şi personalul care avea să le examineze pe ele sub comanda lui Hank Travis se afla deja la bord. Odată intrate în interiorul navei, coborâră la nivelul următor şi străbătură un coridor îngust până în sectorul ocupat de numeroase cabine. Ale lor aveau numerele unu, doi şi trei. Imaginile pe care Joa le avea în minte despre filmele cu submarine nu se potriveau deloc cu aspectul *Stellei.* Nu ajungea la categoria de hotel de lux, dar nici departe nu era. Chiar şi senzaţia de claustrofobie era mai mică. Îşi dădu seama că diferenţele nu constau numai în faptul că era modern sau era propulsat de energie nucleară, ci în rolul fundamental pe care eventualele sale utilizări îl aveau la scara marinei Statelor Unite. *Stella* era proiectat pentru tot felul de investigaţii, fapt pentru care era dotat cu echipamente, laboratoare şi cu toată tehnica de rigoare.

— Vom ridica ancora în cinci minute, îşi luă la revedere de la ele Alexander Mattews. Am să revin să vă însoţesc mai târziu cu multă plăcere.

Privirile lor alunecară în direcţia lui Hank Travis. Nu zise nimic.

Poate investigaţiile nu aveau să înceapă până în ziua următoare.

Joa se pomeni într-o cabină îmbrăcată în lambriuri, cu patul fixat de perete, un dulap şi o masă de lucru. Nu avea chef să aştepte acolo înăuntru, dar îşi dădu seama că nu prea aveau de gând să o lase să se plimbe de capul ei prin burta acelei balene mecanice. Scoase capul pe uşă şi, într-adevăr, dădu cu ochii de un puşcaş marin postat la uşă. Mai erau încă doi la uşile Indirei şi Aminei. Gardianul securităţii ei şi al navei, bine făcut, musculos, o salută când o zări şi adoptă o postură marţială şi o morgă de responsabilitate şi seriozitate.

Joa reveni în cameră.

Doar pentru un minut.

— Eşti aici? întrebă Amina ciocănind la uşă.

— Intră, iar atunci când o văzu adăugă. Unde ai vrea să fiu? Aici e mai rău ca la închisoare.

Ascultau amândouă sforăitul motoarelor şi prima zvâcnire a lungului tub de fier oţel care se depărta de dig pentru a ieşi pe gura portului. Chiar dacă era o navă, nu oscila.

Comandantul Mattews se ţinu de cuvânt. În momentul în care puse cap compas spre largul mării, se duse să le caute. De data aceasta, până şi Indira li se alătură. Joa se întreba: oare ce i se spusese acelui om despre motivul prezenţei lor la bordul navei.

Vizita fu interesantă şi dură cincisprezece minute. Le duse pe puntea de comandă, în principalele săli, de la popota ofiţerilor la burta submarinului. Nu au intrat în nicio zonă cu acces restricţionat, nu au vizitat ogivele rachetelor, dacă se aflau cumva la bord, nici camera torpilelor. În anumite părţi ale navei, prezenţa lor produse senzaţie, marinari cu gura căscată, care îşi dădeau coate între ei, priviri de mieluşei duşi la tăiere, ochii plini de iluzii… Alexander Mattews era cocoşul ogrăzii. Era ca peştele în apă.

Le trata cu un respect extraordinar.

Le făcu să se simtă ca nişte invitate şi nicidecum ca nişte prizoniere sau cobai prăpădiţi.

Le povesti că submarinele dotate cu capacităţi nucleare erau numite SSBN, iniţialele de la *Submarine Ship Ballistic Nuclear,* dar şi de la *Ship Submersible Ballistic Nuclear.* În jargonul marinei, li se spunea prescurtat *Boomers.* Era proiectat să transporte şi să lanseze rachete balistice de tipul SLBM. Era suficient să se scufunde până la 50 de metri, ca să poată trage în voie. Desigur, *Stella* era folosit şi la expediţii ştiinţifice, de exemplu sub Oceanul Arctic, şi de aceea avea nevoie de laboratoare. Există trei clase de submarine: cele de atac, specializate în neutralizarea altor ambarcaţiuni, comerciale sau submarine; cele care aveau la bord rachete de croazieră, proiectate ca să dea piept cu marile nave de război sau să ţintească obiective tactice de pe sol; şi cele nucleare, construite teoretic ca „arme de descurajare”. Nu puteau fi detectate.

Atunci când le aduseră înapoi în camere, le aşteptau deja Hank Travis şi doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb. Comandantul le salută înclinând din cap şi se retrase ca să coordoneze operaţiunile de scufundare.

Se înşelaseră atunci când au crezut că investigaţiile vor începe abia în ziua următoare.

— Pregătite?

— Cu cât începem mai repede, cu atât plecăm mai repede, încuviinţă Joa.

Acum era ora adevărului. Făcură un scurt schimb de priviri. Hank Travis le spuse că vor găsi în cabinele lor nişte halate albe. Trebuiau să se dezbrace şi să-şi ia halatele. Se schimbară într-un minut şi se strânseră iarăşi în hol. Gardienii lor nu ştiau unde să se mai uite. Făceau eforturi serioase ca să-şi concentreze atenţia în puncte invizibile de pe pereţii dinaintea lor.

— Pe aici, le invitară să-i urmeze cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb.

N-au avut mult de mers. Coridorul pe care se aflau cabinele ducea fix spre locul de destinaţie. Hank Travis

deschise uşa de metal şi le pofti înăuntru.

Laboratorul de la Guantanamo era o amintire impregnată în minte ca o arsură cu fier roşu. Când pătrunse în sala din submarin, i se păru că se întorsese în timp cu şase luni în urmă şi revenea în laboratorul de acolo. Aceleaşi echipamente, aceleaşi circuite, zecile de persoane înconjurate de calculatoare şi o reţea complicată de aparate din tehnologia de vârf, pregătite să pătrundă în creierul său. Totul pe altarul ştiinţei. Şi toate acestea, pentru că erau deosebite, diferite faţă de restul oamenilor.

— Joa… – şopti Amina.

— Stai liniştită. N-o să se întâmple nimic.

Indira surâdea cu sarcasm, de parcă şi-ar fi dat seama că tot laboratorul nu era pentru ea decât o mare jucărie, pe care ar fi putut-o distruge imediat ce şi-ar fi propus.

— Puteţi să vă întindeţi aici? le zise Hank Travis în engleză, pentru că nu folosea spaniola decât atunci când i se adresa Georginei.

Îl ascultară. Joa în mijloc, Amina la dreapta, Indira la stânga. Singura diferenţă era că de data aceasta nu au mai legat-o şi nici nu i-au mai injectat substanţe inhibitorii.

Nici tata nu mai era acolo.

Simţi cum o cuprinde un val de furie.

Tocmai colabora cu individul care îl sechestrase şi îl torturase pe tatăl ei.

Mai întâi, i-au luat probe de sânge. Erau numai bărbaţi, nicio femeie printre ei. O împunse un doctor sau tehnician relativ tânăr, până în treizeci de ani. Le înţepă una câte una, iar conţinutul celor trei seringi ajunse în interiorul unui container pe care l-au scos de acolo şi l-au dus într-un alt laborator de la bordul aceluiaşi submarin. În al doilea rând, le-au tăiat câte o meşă din păr. Iar la urmă, le-au prelevat o mostră minusculă de piele. Şi doar ultima a durut. Odată realizate primele probe, le-au aplicat senzori pe tot corpul, dar mai ales pe cap.

Joa nu înţelegea de ce le aplicau senzorii la toate trei simultan.

— Mâine vom face testele colective, parcă îi citise

gândurile Hank Travis. Azi, chiar dacă nu vi se va părea aşa, sunt teste individuale şi elementare, vom face un prim studiu comparativ ca să vedem gradul vostru de empatie, dacă aveţi conexiuni de vreun tip anume, dacă creierele voastre funcţionează la unison după anumite criterii, chiar dacă sunt separate.

Ecoul celor întâmplate cu jumătate de an mai înainte venea şi pleca întruna prin mintea lui Joa.

„Domnule, uitaţi-vă aici, şi aici, şi aici”, „Incredibil”, „Toată zona aceasta, supradezvoltată”, „Totul e numai forţă”, „Zici că e o baterie energetică uriaşă”, „Probabil cu un potenţial nelimitat”…

În momentul acela, îşi reduse bătăile inimii, îşi exploră corpul, îşi determină creierul să-şi difuzeze energia precum o pătură îngheţată care să stingă focarele minţii.

Şi n-au mai putut face nimic cu ea.

Acum, însă, era diferit.

Joa îşi închise ochii.

Îşi deschise mintea.

Voia să încheie afacerea aceasta cât mai repede şi să plece din infernul acela.

Timpul nu mai curgea. Poate nu vor fi trecut mai mult de cinci minute, îi auzea vorbind, uneori folosind cuvinte tehnice, profesionale, iar alteori făcând referinţă la ceea ce indicau sistemele sau ceea ce prezentau instrumentele de măsură. Erau comentarii de rutină. Altele, pline de surprindere şi de tăceri adânci presărate cu oftaturi sau exclamaţii de uimire. Când simţi că îi dezlipeau electrozii, deschise ochii. Făceau acelaşi lucru şi cu Indira şi Amina.

— O să facem nişte teste de capacitate mentală, de acord? zise colonelul Travis.

Îl urmară ca nişte mieluşei, fără să spună o vorbă.

Şi două, trei zile tot aşa.

O eternitate.

Dar dacă Hank Travis a păstrat un as în mânecă?! Habar nu avea ce putea fi.

44

Când ieşi din laborator, îl sună pe David fix la şase ore de la ultimul telefon. Prima sesiune durase puţin peste două ore. Submarinul se scufundase, dar acum era iarăşi la suprafaţă. Naviga într-un marş cu adevărat forţat. Alexander Matthews le permise să urce pe turn, ca să poată contempla apusul soarelui. Le spuse că avea două fiice de vârsta lor, a lui Joa şi a Indirei.

Faptul că i-a auzit vocea lui David la telefon a mai liniştit-o.

— Toate bune, spuse ea laconică.

— Şi aici la fel, draga mea.

— Sper să mă trezesc mai încolo ca să-ţi telefonez.

— Dacă nu or fi chiar şase ore, stai liniştită. Sunt bine. Mă mişc pe aici ca un spion şi mi-am verificat hainele de zece ori. Nu mă urmăreşte nimeni, dacă nu cumva chiar acum vreun satelit face *zoom* pe nasul meu.

— Tot ce-i posibil.

— Ce vi s-a făcut?

Era mai bine să nu se întindă la vorbă. Dacă supravegheau convorbirile, era importantă durata conexiunii.

— Teste. Trebuie să te las. Odihneşte-te.

— Şi tu.

Întrerupse convorbirea şi verifică cronometrul. Douăzeci şi una de secunde.

Alexander Mattews le spusese că puteau cere tot ce voiau, un calculator ca să intre pe internet sau să vadă filme, un MP3 ca să asculte muzică… Calculatorul era deja acolo. Voia să-l conecteze ca să se uite la un program tv oarecare, când auzi ciocănind la uşă.

Se gândi că era iarăşi Amina.

— Da?

Hank Travis îşi vârî capul pe uşă. Joa încercă să pară

indiferentă, să nu-şi dea de gol emoţiile. Poate somnul de frumuseţe nu intra în planurile implacabilului colonel.

— Pot să intru?

Avea ceva în mână. Un recipient tubular care părea să fie destul de greu.

— Da, îl pofti ea.

Ofiţerul intră şi închise uşa. Joa stătea pe scaun. Individul şovăi un moment, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze şi el pe pat, dar până la urmă rămase în picioare. Lăsă recipientul pe masă.

— Am venit să-ţi aduc un cadou, îi spuse el.

— Ce e?

— Deschide-l?

Deschise cilindrul. Avea probabil trei sau patru kilograme. Îi scoase capacul şi din interior scoase un şerveţel alb în care era învelit ceva.

Nu a fost nevoie să desfacă batista ca să-şi dea seama despre ce era vorba. A fost suficient faptul că îl ţinea în mână.

Era al cincilea cristal.

Avea o culoare roşu intens, cu mult mai intens decât fusese al ei iniţial, înainte de a se face verde, atunci când a venit nava spaţială, sau alb, atunci când a intrat în contact cu cristalul dogonilor.

Îl privi pe Hank Travis fără să înţeleagă ce are de gând.

— Ţi-am spus că eu mă voi ţine de cuvânt, vorbi el foarte pios. Vreau să colaborezi în totalitate şi de aceea vreau să ţi-l dau de pe acum.

Putea să i-l ia înapoi oricând.

Nu voia să-i spună nimic, ca să nu-i facă jocurile.

— Mulţumesc.

— Ştiu bine că nu putem fi prieteni, că eu reprezint ceva de care ţi-e silă şi că uniforma aceasta ne separă şi ne va separa mereu, dar am început cu stângul şi sunt dispus să fac ce trebuie ca să corectăm situaţia. Pentru mine, vei fi mereu o persoană de excepţie. Îmi pare rău că nu pot să te conving să colaborăm.

— Din momentul în care am descoperit cine sunt, mi-a

fost mereu teamă să nu fiu un monstru, colonele Travis. Dar faţă de dumneata aşa aş fi. Poate creierul meu e mai dezvoltat, dar sunt fiinţă umană, mă simt umană şi vreau să fiu o fiinţă umană şi pe mai departe, fără să trebuiască să fug sau să mă ascund ca să fiu fericită.

— Ai să ai şi tu copii într-o zi.

Se gândi la David şi se înfioră.

La toţi Hank Travişii din lume, urmărindu-i din momentul naşterii lor.

— Ce spun testele pe care ni le-aţi făcut? – mângâie cristalul între degetele mâinii drepte.

— Trebuie să vă studiem în detaliu.

— V-am auzit comentând anumite aspecte.

— Aveţi creiere cu o capacitate mentală dublă sau triplă, iar din punct de vedere genetic, sunteţi perfecte, îi spuse în cele din urmă.

— Asta ştiam şi eu.

— Puterea voastră stă în energie, oftă ofiţerul. Puteţi să o manipulaţi, să o creaţi, să o transformaţi, să o canalizaţi… Aceasta e fără îndoială partea cea mai surprinzătoare. Asta şi faptul că aveţi posibilitatea de a vă dezvolta şi restul creierului vostru, în timp şi cu determinare.

— Am înnebuni, chiar nu vă daţi seama?! Nimeni nu ar fi în stare să reziste dacă şi-ar folosi creierul sută la sută din capacitate.

— De unde ştii?

— E logic.

— Eu nu văd lucrurile chiar aşa. Indira, Amina şi cu tine aţi ajuns să dominaţi materia.

— Nu, închise ochii şi simţi că se cutremură. E mult prea mult.

Tăcu şi Hank Travis preţ de câteva clipe alături de ea. Joa strângea cristalul în palmă.

— Pot să te întreb ceva? nu mai aşteptă permisiunea şi o întrebă direct. Ce ştii despre *ei?*

— Nimic. Nici măcar numele.

— Cum sunt, cum trăiesc, ce simt…?

— Nu ştiu, colonele, dădu din umeri obosită. Am ajuns într-un loc complet alb, a apărut mama, apoi tata, am vorbit cu *ei*... Nimic nu părea să aibă materialitate, înţelegi? Puteam să-i ating, fizic, chiar dacă eu mă aflam acolo numai prin intermediul unei proiecţii mentale, şi totuşi nu am văzut nimic, nu sunt oraşe, nu există nici măcar o lume comparabilă cu a noastră. Există, dar fără o entitate anume. Nici măcar nu ştiu cum să o descriu. Acolo am înţeles că universul este viu. Este un tot. Iar *ei* sunt respiraţia. Există şi o inimă, şi un creier, dar *ei* sunt suflarea care impulsionează totul.

— Vorbeşti despre Dumnezeu...?

— Numeşte-l cum vrei, dar nu, nu despre asta e vorba.

— Prezenţa aceasta extraterestră schimbă tot ceea ce s-a spus despre evoluţia umană, îţi dai seama?!

— Da.

— Dacă s-ar afla asta...

— Au venit cu nava lor şi nimeni nu şi-a dat seama. Nu sunt atât de naivi.

— Dar şi-au lăsat amprenta aici acum sute de ani, în Yucatan, în Tibet, în Egipt, în Mali...

Era obosită. Dar ce făcea ea acolo, vorbind despre toate acelea cu Hank Travis?

Ca nişte prieteni.

Care era tactica lui? Să-i câştige încrederea?!

Strânse iarăşi cristalul în pumn.

— Ce ne veţi face mâine, domnule colonel? – începu ea să pună capăt conversaţiei.

— Alte teste, desigur, nu voia să-i dea detalii.

— Da, desigur, repetă Joa ultimul cuvânt.

Ofiţerul mai aruncă o ultimă privire spre cristalul ascuns în mâna ei dreaptă.

Încercaseră probabil să-l analizeze, să-l examineze, dar fără niciun rezultat.

Joa ştia că e impenetrabil.

— Câţi ştiu despre existenţa noastră? întrebă deodată.

— La NASA sau în toate agenţiile de spionaj din Statele Unite? Vreo şase-şapte persoane cu funcţii importante,

între ele, preşedintele.

Nu era vreo onoare, dar i-o spusese ca şi cum ar fi.

— Şi în tabăra cealaltă?

— Nu ştiu, îi comunică după ce se gândi o clipă.

A fost tot timpul liberă, în ciuda protecţiei gardienilor şi a hăituirii judecătorilor. Ideea de a se vedea ameninţată pentru tot restul vieţii căpăta o nouă dimensiune.

— Stai liniştită, Hank Travis apucă clanţa uşii, eşti prea periculoasă ca să fii agresată aşa pur şi simplu.

Poate ar fi trebuit să dispară.

Doar ea şi David.

Ideea nu i se păru nici absurdă, nici teribilă.

Dimpotrivă.

— O seară frumoasă, colonele.

— Ai grijă, îşi luă el la revedere arătând spre cristal, dacă ai dreptate, ar fi mai bine să reuşiţi.

Plecă şi o lăsă cufundată într-un ocean de întrebări datorită amabilităţii lui.

45

Cel însărcinat cu amplasarea senzorilor puse întrebarea cheie.

— Să le legăm, domnule?

Joa stătea în coate pe patul ei. Amina nu ajunsese să se întindă încă.

— Pe mine nu mă leagă nimeni, zise Indira.

— Doar pentru siguranţă, şovăi individul privindu-l în continuare pe Hank Travis.

— Nu cred că e nevoie, încuviinţă colonelul.

— Ne veţi face ceva rău? – se alarmă Amina.

— Nu, încercă să găsească forma de a-i explica, dar atunci când vă vom interconecta creierele la toate trei şi date fiind puterile voastre mentale, s-ar putea întâmpla ca fiecare să resimtă trăirile celorlalte două.

— Vom simţi aceleaşi lucruri? – voia să i se dea mai multe detalii.

— S-ar putea, nu suntem siguri. Dacă ne vom afla în situaţia respectivă, fiecare dintre voi va reacţiona atunci diferit, pentru că vorbim despre o singură emoţie care provoacă un răspuns personal. Şi voi sunteţi trei, înţelegi, drăguţă?

Amina îl săgetă cu o privire veninoasă pentru acel „drăguţă”.

Se întinseră toate pe paturile lor. O încurcătură de cabluri pornea de la corpurile lor şi de la capetele lor. Joa o privi pe Amina. Îi întâlni privirea şi o încurajă zâmbind. Apoi privi în partea cealaltă. Indira stătea cu ochii deschişi, ficşi, într-un anumit punct din tavanul laboratorului. Nu găsea ecou în exterior şi se replia în sinea ei.

Îi auzea pe oameni vorbind în jurul ei.

— Porniţi sistemele!

Pe Hank Travis care dădea ordine.

— Fiţi pregătiţi!

Pe cercetători pregătiţi.

— Numărătoarea inversă…!

Pe Orion erau interconectaţi. Îi povestise mama ei. Formau o societate unică, globală. Cum o mai fi şi asta? Renunţau la individualitate, la sentimentele proprii, la emoţiile proprii unice în cazul fiecărei fiinţe umane? De ce nu o întrebase?

O va face vreodată?

Voia să-i înţeleagă, dar o speria diferenţa faţă de componenta ei umană.

Nu ştia nici măcar cât la sută din ea era umanitate.

Un curent energetic începu să se întindă în creierul ei.

Se concentră.

Era plăcut. Vedea luminiţe şi se simţea bine. Cu excepţia călătoriei cu peyotele, facilitată de bunica ei, nu mai luase niciodată droguri, şi acum se simţea de parcă ar fi fost drogată. Luminiţele erau frumoase. Plutea legănată de un milion de mâini care o mângâiau. Zbura sus de tot, tare sus, fără să îi pese unde se află. Poate era spaţiul interior, poate exterior.

Briza se transformă într-un vânt din ce în ce mai puternic, deşi nu-şi dădea seama foarte bine dacă vântul acela se mişca sau ea se mişca.

Atunci a început avalanşa.

Mai întâi, un fulg de nea. Apoi, pe coastă la vale, un bulgăre din ce în ce mai mare, agăţând şi altele care i se alăturau în cădere. În cele din urmă, zbuciumul avalanşei care izbea pământul de la picioarele ei, necontrolabilă.

Necontrolabilă.

Joa simţi o primă străfulgerare.

Indira şi Amina erau acolo.

Veneau din direcţii opuse, aveau să se întâlnească, să se ciocnească…

Fuziunea a fost ca o mică explozie atomică.

Erau trei, dar pentru o clipă care păru o eternitate împărţiră acelaşi corp, acelaşi creier. Traversă frica Aminei aşa cum străbate un automobil cu farurile aprinse o

porţiune de ceaţă. Traversă furia Indirei ca un spărgător de gheaţă care sparge aisbergurile gigantice care se încăpăţânează să-i închidă drumul, şi frigul se ascuţi. Şi pe ea o traversară, absorbindu-i esenţa. Trei spirite dezvelite hrănindu-se cu energia celorlalte.

Călătoria iniţială prin lumea aceea necunoscută se terminase în faţa unei oglinzi unde se văzu pe sine. Precum o Alice reală, pătrunse în oglindă şi se trezi în partea cealaltă. Când privi înapoi, văzu totul, pe Indira, Amina şi ea, unite, separate, însutite, înmiite.

David era întins pe jos.

— David?

Oglinda nu o lăsa să iasă. Se opinti în imaginea din oglindă şi o împinse, tot mai tare, până ce ajunse să dea cu pumnii în ea.

David nu se mişca.

Nici Indira, nici Amina.

— David!

Era mort.

Simplul gând că putea fi mort o înnebunea. Ştia că se află într-un laborator, pe *Stella,* conectată cu surorile ei. Ştia că scena făcea parte dintr-un vis sau dintr-un coşmar. Dar nu dormea. Era conştientă.

Deschise ochii.

O dată, de două ori.

Nu putea să iasă din acel balon mental de săpun.

Nu-l mai vedea pe David, pentru că imaginea se îndepărtă cu viteză şi o înconjură bezna adâncă. Un întuneric care strălucea negru ca abanosul. Îşi întinse braţele, precum un orb. Durerea pe care tocmai o încercase şi pe care o simţise era atât de puternică încât îi venea să înnebunească.

Până ce, deodată, simţi un alt fel de durere amestecată cu ingenuitate şi furie şi-şi dădu seama că intrase în Amina.

Şi aproape simultan se simţi perversă, plină de răutate, dând pe dinafară de ură contra lumii întregi, şi a ştiut imediat că e înăuntrul Indirei.

Nu era vreo conexiune, ci uniunea perfectă.
— Am nevoie să fiu liberă, îi spuse Amina.
— Deja eşti, îi confirmă Joa.
— Iartă-mă.
— De ce?
Amina nu-i răspunse.
— Şi tu? – i se adresă ea Indirei.
Tânăra indiancă râdea.
Râdea tot mai tare.
— Într-un colţişor din tine trebuie să fie şi ceva iubire şi speranţă!
În locul oricărui alt răspuns, răsunară hohotele absurde se râs sarcastic ale Indirei, până la paroxism.
Simţi o durere prelungă.
Toate emoţiile, toate senzaţiile se năpustiră într-un singur punct al fiinţei ei. Iar capacitatea ei de a le digera era ca un ciur care le strecura încet. Se simţea devastată de atâta intensitate.
— Joa!
O striga David.
Dar el era mort…
Închise ochii hotărâtă să se întoarcă. Capacitatea ei tocmai atinsese limita maximă. Nu mai putea. Zgomotul care sfâşia lumea ei de umbre era propria-i inimă pulsând nebuneşte, de trei ori mai repede pe minut. Strânse din pumni şi strigă.
Un urlet sfâşietor.
Ca şi cum s-ar fi spart un balon enorm, undeva în aer.
Prima manifestare a conştienţei.
— Treziţi-le!
— Stingeţi sistemele!
— Aveţi grijă, vibrează totul!
Deschise iarăşi ochii şi se trezi în laborator.
În jurul ei, haosul.
Îşi smulse senzorii. Indira o făcuse deja şi stătea în fund pe pat, gâfâind, cu ochii ţintă în podea. Amina în schimb era tot culcată pradă unei agitaţii furibunde, ca şi cum ar fi fost posedată. Joa se precipită spre ea şi-i smulse

electrozii.

— Amina, întoarce-te! Revino-ţi!

Reuşi să o facă să-şi deschidă ochii.

— Joa!

O îmbrăţişă şi izbucni în lacrimi.

Vibraţia pe care o auzise era tocmai cea a submarinului nuclear. Tremura de parcă ar fi fost o bărcuţă de hârtie. Sistemele erau stinse unul câte unul, deconectate. Două echipamente nu rezistaseră la suprasarcină şi fumegau, topite, poate arse. Persoanele care se ocupau de strângerea materialelor şi de îndreptarea situaţiei le priveau cu gura căscată.

Acum chiar că erau nişte monştri.

— A fost cât pe ce să le scăpăm de sub control…, oftă cineva.

— Toată energia asta…, murmură altul.

Joa voia să întrebe cât timp durase situaţia respectivă. Nici nu trebui să întrebe. Şi-a dat seama că nu a fost decât o chestiune de secunde, chiar dacă pentru ea durase mult mai mult.

Uşa laboratorului se deschise în acel moment şi pe ea intră comandantul Matthews, complet schimbat, pe punctul de a face o criză de nervi.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? – izbucni el. Doar nu vreţi să sărim în aer? Reactorul aproape că a cedat!

46

Nu le-au lăsat să plece imediat. În ciuda faptului că sistemele erau avariate, le-au făcut teste individuale ca să le investigheze starea fiecăreia şi să vadă repercusiunile pe care experimentul le provocase asupra lor.

Niciuna. Erau la fel de normale ca şi mai înainte.

Normale, fără a fi încetat să fie ele însele.

Le lăsară să se odihnească singure în sala de mese, în timp ce ei reparau sau înlocuiau echipamentele. Dacă voiau, puteau să servească o cafea, un ceai, sau orice altceva. Amina alese un suc. Indira, o ceaşcă de cafea foarte neagră.

Tăcerea deveni tot mai încordată.

— Ce s-a întâmplat? rupse tăcerea Joa.

— Se pare că le-am topit cablurile, luă Indira situaţia în râs.

— Puţin mă interesează ce se întâmplă cu laboratorul dracului. Mă refer la noi.

— A fost interesant, nu? îşi păstră aceeaşi tonalitate, cea mai mare dintre surori.

— De ce minimalizezi totul?

— Cine minimalizează? încercă să pareze Indira. A fost doar un amestec de apă, ulei şi oţet.

— Amina, eşti bine? întrebă Joa.

— Da.

— Sigur? Pari speriată.

— Sunt bine, bău o gură de suc.

— Ce-aţi văzut? continuă Joa luând frâiele discuţiei.

Cele două tovarăşe avură un schimb de priviri

— Lumini, întuneric… dezvălui mezina.

— Poate întrebarea corectă ar fi trebuit să fie ce-aţi simţit.

— Spune-ne tu, îi propuse Indira.

— Am trecut prin voi, am simţit emoţiile voastre… Parcă

aş fi fost de cealaltă parte a ceva…, nu ştia cum să explice.

— S-ar părea că acum suntem mai transparente, nu? şi Indira îşi termină cafeaua.

— Aş fi preferat să nu fac aşa ceva, regreta Amina.

— Suntem împreună de o lună, ne blindăm propriile sentimente ca să nu ne simţim dezvelite şi, mai ales, încercăm să ne izolăm mintea, într-un act de intimitate, dar şi de izolare personală, zise Indira. Deodată, în numai câteva secunde, totul s-a schimbat. Au dispărut zidurile de apărare şi ne putem contempla exact aşa cum suntem. Dincolo de treaba aceasta, aproape că am lăsat submarinul fără pic de energie. De ce să nu zicem că a fost interesant?

— Pentru că e înfricoşător, mărturisi Joa.

— Tot îţi mai e teamă să-ţi asumi adevărata ta identitate.

Era pe punctul de a izbucni în urlete că ştia foarte bine cine este şi ce este. Ce o înspăimânta cu adevărat era suma a tot ceea ce văzuse în ele.

În amândouă.

— În călătoria voastră apărea şi… David?

— Nu, se încruntă Amina.

— Sigur? o privi pe Indira.

— De ce trebuia să fi apărut şi el? se răsti ea.

În fond şi la urma urmei, poate nu a fost decât un coşmar.

Un coşmar cu ochii deschişi.

— Mă bucur că le-am cauzat atâtea daune, scrâşni din dinţi Joa.

— Hai să-ţi spun ceva, surioară, zise Indira cu tonul ei de superioritate pe care uneori îi era greu să-l disimuleze. Dacă nu i-aş dispreţui aşa cum dispreţuiesc multe lucruri pe lumea asta, poate aş fi acceptat să colaborez cu indivizii ăştia.

— Nu spune prostii.

— Prostii? Tu zici că e o prostie să trăieşti ca o regină, dezvoltându-ţi la maximum capacitatea, fără nicio limită, încât să ajungi să te transformi în ceva ce probabil nici nu ne imaginăm?

— În primul rând, ai fi o sclavă, te-ar ţine închisă într-o

bază precum cea în care am fost, trăind într-o colivie de aur.

— Nu există nicio cuşcă în stare se ne reţină; şi ei ştiu bine asta.

— În al doilea rând, ai fi lipsită de intimitate, de libertate, iar însuşirile tale ar fi folosite pentru a face rău la ceva sau cuiva. Ai ajunge până la urmă responsabilă pentru mii de vieţi masacrate pe altarele unei puteri care se crede mult mai bună, mai mare şi superioară altora, pentru că fiecare tabără se gândeşte că se află în stăpânirea adevărului şi are câte un dumnezeu de partea sa. Până ce, într-o bună zi, aşa cum spui, vei deveni atât de puternică încât îi vei înfricoşa sau te vei îmbăta cu beţia puterii şi atunci te vor elimina. Da, o vor face. Vor găsi ei modalitatea de a face asta.

— Îţi vor lua un ovul şi vor crea un fiu de-al tău într-o eprubetă, zise Amina. Un fiu care va moşteni şi el aceleaşi însuşiri şi pe care îl vor manipula de mic.

Joa o privi pe tânăra fată.

A fost ca o scuturătură puternică, o descărcare de adrenalină care îi lăsă un gust amar.

Şi o fantasmă în minte.

— Ştiu şi eu toate astea, se răsti Indira supărată. N-am spus decât că le-aş accepta oferta dacă nu aş şti cu cine am de-a face.

— De ce ne-ai întrebat dacă l-am văzut pe David? voia să ştie Amina.

— Apărea în călătoria mea.

— Dar… cum apărea? Vorbea? Spunea ceva…?

Nu voia să le spună adevărul, nici să folosească acel cuvânt.

Moartea era echivalentul celui mai mare gol, acela al eternităţii.

— Nu, era doar împreună cu noi trei, atât.

— Interesant, ridică Indira din sprâncene.

— De ce e aşa de interesant?

— Dragostea este cel mai vulnerabil dintre sentimente. De aceea tu eşti cea mai umană dintre noi trei, apoi

adăugă şoptit: şi cea mai fragilă.

Căzuseră şi ultimele măşti. Acum fiecare dintre ele văzuse până în sufletul celorlalte.

Joa mai observă ceva.

Pentru prima dată.

Neîncrederea.

Amina îşi termină sucul şi-şi coborî privirea până ce o fixă în podea, la picioarele ei, de unde nu o mai îndepărtă în următoarele clipe. Indira îşi păstră începutul ei de zâmbet încărcat de amară ironie. În cele din urmă, oftă şi se sculă ca să mai ia o ceaşcă de cafea. Joa se simţi dezvelită.

Imaginea lui David mort o făcea să tremure de frig.

47

Înainte de a lua cina, vorbi cu David fără să-i spună nimic despre incidentul din laborator, despre felul în care conexiunea lor mentală, neuronală şi sinaptică dereglase energia submarinului. A fost o discuţie la fel de scurtă precum celelalte, dar cu aceeaşi intensitate a trăirilor ca întotdeauna atunci când îi auzea vocea. În momente precum acela, nu mai ştia de nimic altceva. Pentru câteva secunde se sustrăgea stresului în care trăiau.

Apoi au informat-o că submarinul avea să se scufunde iarăşi. Ideea de a se afla iarăşi sub apă îi produse o senzaţie de claustrofobie care se accentuă atunci când trebui să se culce.

Simţea nevoia să-l ia pe David în braţe.

Viaţa i se părea insuportabilă fără el.

Avu un prim coşmar cu visul de dinainte. Nu era nimic concret, doar ireal, monştri extratereştri, nave spaţiale, planete la hotarele universului… Se trezi curentată de un fior de frică atunci când o dihanie era cât pe ce să o înfulece şi îi luă ceva până să-şi vină în fire, apoi adormi din nou, dar nu se odihni nici acum. A visat că se afla în mănăstirea din Pang Dang, în Tibet, meditând; atunci când voia să iasă din chilia ei nu putea, iar mănăstirea se transforma într-o închisoare, cu Deng Sih pe post de temnicer şi o mulţime de chinezoi hlizindu-se dincolo de gratii. Lovea în uşă şi striga. Şi se trezi şi a doua oară cu aceeaşi senzaţie de sfârşeală ca şi prima dată.

Se întoarse de câteva ori în pat până ce reuşi să închidă iarăşi ochii.

— Joa!

Alt coşmar.

Şi de data aceasta, chiar în vis, era conştientă de faptul că era în pat, în cabina ei de pe *Stella.*

— Te rog…, imploră Joa în somn, prinsă în vis.

— Joa!

Cineva o striga.

Şi nu era David.

— Joa, vino!

Era chiar ea. Propria ei voce o striga. Îşi recunoscu glasul deodată.

Trebuia să se trezească.

Făcu un efort, se concentră, îşi limpezi mintea, respiră lent şi în cele din urmă deschise iarăşi ochii şi se simţi în siguranţă.

— Dumnezeule, ce noapte, oftă ea.

Atunci se auzi iarăşi vocea aceea.

— Joa!

Era în mintea ei, dar provenea din altă parte. Mintea ei se comporta ca un receptor, era pe post de antenă. Emiţătorul semnalului nu putea fi oricum foarte departe, pentru că, în mod cât se poate de clar, se aflau în burta submarinului, sub apă. Iar vocea nu era o reflexie şi nici fructul imaginaţiei sale. Şi nimic altceva atât de simplu precum o simplă nebunie. Vocea era reală.

Vocea ei care o chema.

— Vino!

I se cuibări frica în suflet.

Mai întâi aprinse lumina ca să se asigure că nu era nimeni în cameră.

Apoi se sculă, speriată, şi cum nu avea halatul pe aproape, îşi trase pantalonii şi o bluză. Nu mai era vorba de instinct, pur şi simplu, ci despre o percepţie sută la sută sigură, aşa cum erau bătăile inimii.

Pe hol nu era decât un supraveghetor la trei cabine. Când o văzu apărând pe uşă, săltă de pe scaun şi o privi cu ochi de sticlă. În miezul nopţii ziceai că e o fantomă şi nu doar pentru că era ciufulită. Era vorba despre un băiat tânăr, cam de vârsta ei, tot atât de americănoi ca majoritatea, părul blond tuns aproape la zero, ochi albaştri şi o mutră de ziceai că n-a omorât în viaţa lui o muscă, deşi se afla în marina de război cea mai bătăioasă din lume.

— Bună seara…, citi pe eticheta uniformei: Galvin.

— Bună seara, domnişoară.

— Nu reuşesc să dorm, şi în parte era adevărat, îmi poţi da ceva cald? Un ceai…?

— Sigur, nicio problemă, plecă el imediat.

Îl văzu îndepărtându-se şi nu pierdu nicio clipă, pentru că avea la dispoziţie mai puţin de un minut ca să îi dea de urmă acelui glas.

Chiar el o orientă din nou.

— Joa, aici!

Nu venea din laboratorul principal unde se realizau analizele, ci din spatele unei uşi alăturate, la stânga. Părea să fie un al doilea laborator destinat analizelor, păstrării mostrelor şi studierii testelor pe care le făceau asupra lor cu scopul de a extrage nişte rezultate concrete. Îşi băgă capul pe uşă, rugându-se să nu dea peste nimeni care să fie la lucru la orele acelea, şi se bucură atunci când văzu că era gol. Lumina se aprinse automat declanşată de senzorii de prezenţă.

— Joa!

Vocea nu o vedea, dar ştia că se află acolo.

Intuia asta.

Simţi că îi e frig, şi nu din cauză că umbla desculţă.

Îşi plimbă privirea peste mese, echipamente, micile frigidere unde erau păstrate mostrele, centrifugele pentru analize… şi se opri în faţa unor mici containere. Nu înţelegea despre ce era vorba, doar că vocea venea de acolo, dinăuntru. Oricât de absurd ar fi părut.

— Hai, Joa! Fă-o!

Ce să facă?

— Nu mai ai timp! Fă-o!

A fost un şoc teribil, dincolo de realitate, mai mult decât surprindere. Adevărul îi izbucni în minte precum o bombă atomică. O cuprinse de sus în jos şi o îngropă sub o lespede grea de durere.

Ridică mâna tremurând.

În sfârşit înţelegea totul. Amabilitatea lui Travis jurându-i că nu-l va urmări pe David şi că le va lăsa libere pe ele, că îi înapoiase cristalul fără să mai aştepte terminarea

testelor, corectitudinea lui, serviabilitatea…

Hank Travis nu se dădea bătut niciodată.

Le voia, într-un fel sau altul.

Şi în conteinerele acelea se aflau tot ele.

Clonate.

Îşi aminti de cuvintele Aminei atunci când spunea că era de ajuns un ovul care să fie inseminat şi să se obţină un fiu *în vitro.* Poate aveau de gând să facă şi asta ca să aibă mai multe variante la dispoziţie. Le adormeau cu un sedativ, le extrăgeau ovulele, le congelau şi apoi pe ele le lăsau libere, fiindu-le astfel asigurată descendenţa. Fii sau fiice docile, educate, pregătite pentru misiunea lor chiar din clipa naşterii. Uite aşa de simplu.

Dar ceea ce aveau în acele containere erau celulele lor cu care ar li putut face orice tâmpenie.

Ca să obţină dubluri mai mult sau mai puţin fidele ale celor trei.

O armată întreagă de Indire, Amine şi Joa cu puterea lor cu tot.

— Joa, trebuie s-o faci! – îi strigă vocea.

48

Nu era doar furie.

Nu era doar un val de furie trecătoare.

Era mai mult, mult mai mult.

Toată forţa ei, toată puterea ei puse stăpânire pe ea într-atât de tare, că ar fi fost în stare să dezlănţuie cea mai rea dintre furtuni, un uragan de gradul cinci sau un cutremur maxim pe scara Richter. Şi sângele ei era un *tsunami* care ridica valuri din ce în ce mai înalte prin insulele corpului ei. Ultima urmă de inocenţă dispăru din întreaga ei fiinţă ca să facă loc unei dorinţe pe care nu o mai cunoscuse până atunci, aceea de a profera distrugeri, ura îşi făcea loc prin cea mai amară mutaţie a sufletului.

Voia să distrugă cu mult mai multe decât acele biete containere.

Voia să urle, ca strigătul ei să se audă până pe Lună, prin stele, până ce ar fi ajuns pe Orion.

Vocea cea nouă apăru în spatele ei.

— Domnişoară?

Nu a fost nevoie să se întoarcă. Ştia că era puşcaşul marin, Garvin.

Se întorsese cu ceaiul pe care i-l ceruse.

— Scuzaţi-mă…, dumneavoastră nu aveţi voie să vă aflaţi aici.

Nu era decât un puştan de vârsta ei. Probabil îşi satisfăcea stagiul sau poate nu, poate se înrolase ca să aibă un loc de muncă, să plece din sătucul lui din Montana sau deoarece credea cu adevărat în cauza şi minciunile guvernaţilor săi. În fond, era tot una.

— Domnişoară?

Joa continuă fără să-şi întoarcă capul.

— Dar ce…!

Încercă să o împiedice chiar el.

O gravă eroare.

Joa îl simţi cum înaintează, primul pas.

Pe al doilea nu-l mai făcu.

Joa ridică mâna stângă, o dădu în spate, fără să se uite, deschizând degetele ca şi cum ar fi aruncat ceva invizibil, iar puşcaşul marin primi impactul acelei lovituri în trupul său.

Ţâşni în sus, smuls de la pământ, şi se izbi de peretele opus.

A fost semnalul de alarmă.

Mai întâi, impactul brutal. Apoi, tot ceea ce a tras după el în cădere, şi în tăcerea nopţii se auzi ca un trăsnet de furtună, amplificat de locul strâmt, de parcă întregul submarin ar fi fost un ecou imens. Apoi strigătele lui.

— Aici! Aici!

Un fluierat se auzi de undeva.

Joa uită pur şi simplu de orice altceva.

Se uită în containerul deschis. Acolo era ea, sau o proiecţie a ei, sau pur şi simplu o celulă, un fir de păr, o bucăţică de piele… era totuna. Şi erau şi Indira şi Amina. Nu ştia dacă omorându-se pe sine va simţi vreo durere, pentru că vocea era vie, era teribil de reală.

— Mulţumesc…

Mai întâi scoase tuburile. Le lăsă să cadă pe podea, unul câte unul. Cristalele de gheaţă se făcură ţăndări într-un vuiet de sunete ascuţite. Un norişor glacial izvorî din container şi-i provocă o ciudată cutremurare, pentru că în interiorul ei nu simţea decât flăcări în stare pură, o căldură de magmă vulcanică alergând prin terminaţiile ei nervoase până ce îi ajungea în palme, voinţa, mintea cuprinse de violenţă.

Deschise celelalte containere.

Distrusese jumătate dintre tuburi, atunci când haosul care provenea din toate colţurile submarinului o ajunse şi se adună la spatele ei.

Erau acolo.

— Stai!

— Ai înnebunit!

— Ţineţi-o!

Nimeni nu putea să se apropie, deşi de data aceasta erau mai mulţi. Se întoarse şi-i sfidă cu privirea. Probabil că ochii ei îi ţintuiră locului. Nu mai era un îngeraş cu chipul drăguţ şi figură copilăroasă, cu părul roşcat şi privire dulce. Era un demon în stare de orice.

Încercară.

Inutil.

Un individ fu aruncat la fel cum făcuse şi cu infanteristul Galvin. Altul căzu în genunchi apucându-se cu mâinile de cap. Al treilea se răsuci violent în loc şi fu aruncat peste o masă, zvârlind la pământ tot ce întâlni în cale.

Joa se întoarse cu spatele la ei. Distrugea în continuare conţinutul containerelor.

Le chemă pe Indira şi Amina.

„Veniţi”.

— Suntem aici, o auzi pe tânăra indiancă.

— Nu le lăsaţi să treacă!

— Aveţi grijă!

— E o nebunie!

Amina ajunse prima lângă ea. Apoi şi Indira. Resturile luptei rămaseră în urmă. Acum şase mâini completau distrugerea laboratorului, nu numai a containerelor, ci şi a celorlalte sisteme. Dar mai ales era vorba despre minţile lor.

Reunite.

Cu o turbulenţă energetică teribilă care se întindea de la prova la pupa *Stellei.*

Submarinul începu să vibreze.

— O să sărim în aer!

Cineva scoase un pistol.

— Trageţi!

Se întoarseră ca să oprească gloanţele, dar nimeni nu ascultă de ordin.

— Nu! se auzi un urlet pe deasupra gălăgiei din laborator.

Îl văzură pe Hank Travis croindu-şi cale printre mulţimea de oameni care se înghesuia pe coridor şi la uşa laboratorului. Reuşi să ajungă în primul rând, îmbrâncind

în stânga şi în dreapta, transfigurat, cu stupefacţia citindu-i-se pe faţă, uluit şi cu ochii ieşiţi din orbite. Distrugerea era deja înfăptuită şi ştia bine asta.

— De ce? – gemea el.

Joa răsturnă un calculator. De data aceasta, fără să folosească mâinile. Focul privirii sale îl strivi pe militar.

— Nu vă daţi… seama? bălmăji colonelul.

Nu îi răspunse.

Hank Travis îşi duse o mână la piept.

Joa îşi îndreptă privirea spre Indira.

— Nu face asta, îi spuse.

Fata fu surprinsă de cerere.

— Nu îl urăşti?

— Viu va avea de suferit mai mult decât mort la datorie, îi spuse Joa. Ofiţerul se zbătea pe podea, în pragul infarctului.

Indira îşi înfrâna direcţia forţei.

Preţ de o clipă scena îngheţă. Ele trei şi jur-împrejur haosul provocat în laboratorul trântit la pământ. Bărbaţii înghesuiţi la uşă, încremeniţi, fără să ştie ce să facă şi temându-se de forţa fetelor. Hank Travis, în genunchi în mijlocul sălii, încă ţinându-se cu mâna de piept. Şi puşcaşii marini care la orice mişcare fuseseră azvârliţi în stânga şi în dreapta.

Şi atunci se întâmplă ceva neaşteptat.

Se stinseră luminile.

Şi într-un loc anume din măgăoaia aceea se produse o explozie urmată de o vibraţie şi mai intensă.

Luminile de urgenţă, roşii, crepusculare, apărură imediat, chiar în clipa în care submarinul îşi pierdu echilibrul orizontal şi se înclină periculos spre prova, într-un unghi din ce în ce mai deschis. O a doua explozie zgudui nava trântindu-i pe câţiva dintre indivizi. Indira, Amina şi Joa nu se prinseră de nimic.

Începeau să sune toate alarmele.

Ţipete.

Alergau în sus şi în jos.

În ciuda harababurii, Hank Travis reuşi să se ridice, tot

mai chinuit de durere, şi le privi în ochi plin de ură şi resentimente, dar şi de frică.

— Ţi-am spus că e…, bălmăji neputincios. Mama dracului, ce proastă eşti! Acum vom muri cu toţii! Chiar nu-ţi dai seama?!

49

Nimeni nu le-a oprit. Nu îndrăzneau. Trecură pe lângă cei câţiva bărbaţi care mai rămăseseră acolo, pentru că restul îşi ocupaseră posturile din cauza situaţiei de urgenţă pe care o traversau, şi ajunseră pe culoar. Hank Travis rămase în urmă.

Joa mergea în frunte. Întră în cabina ei. Puteau să-şi ia actele în orice clipă, dar cristalul era primordial, pentru orice eventualitate, aşa că l-a luat şi l-a băgat în buzunarul pantalonilor.

— Ar trebui să vă echipaţi, le spuse Indirei şi Aminei.

Prima era într-o pijama lungă, a doua cu una scurtă. Dar nimeni nu se uita acum la nurii lor. Ieşiră din camera lui Joa fără să scoată o vorbă, intrară în cabinele lor şi închiseră uşile. Iar Joa luă telefonul prin care vorbea cu David.

Toţi marinarii aflaţi în apropiere încremeniseră.

Hank Travis, şi el.

— Georgina…

Nici nu se mai deranjă să-i răspundă. Îi era scârbă.

— Javra dracului…

A fost de ajuns o privire. Înţepătura în piept îi aminti colonelului că fusese cât pe ce să facă un infarct.

Un puşcaş marin negru cu albul ochilor învârtindu-i-se în jurul pupilelor făcu o ultimă încercare. Ori era un ofiţer, ori unul dintre membrii personalului de securitate. Îi tremură arma în mână atunci când o îndreptă spre ea.

Chiar Hank Travis i-o luă din mână.

Ştia ce sunt ele în stare să facă cu gloanţele.

Indira şi Amina reapărură simultan, echipate. Joa preluă iniţiativa. O luară pe coridoare, ţinându-se cu mâinile de pereţi, dată fiind înclinaţia navei, ca să urce un nivel şi să ajungă la puntea de comandă. Nu-l văzuseră pe comandantul Matthews, dar ştiau că mai mult ca sigur se

afla acolo, încercând să verifice datele şi să-şi salveze nava care cobora în picaj în străfunduri, fără nicio putere în generator.

— Ce se afla în containerele acelea? întrebă Amina.

— Voiau să ne cloneze, îi răspunse Joa.

— Am simţit o durere… Ca şi cum…

— Nu te gândi la asta.

Tânăra nu mai spuse nimic. Indira zâmbea.

— Ce-i? – se opri Joa înainte de a urca pe scări la un nivel superior.

Fata dădu din umeri.

— Bun venit în lumea reală, oftă ea.

— Asta e o chestiune diferită, argumentă Joa.

— Nimic nu este diferit, deveni ea serioasă. De o parte e lumea şi de altă parte eşti tu. Lumea încearcă non-stop să te facă praf. Este vorba despre supravieţuire. Omori sau mori.

Nu se putu abţine. I s-au umplu ochii de lacrimi.

Era încă plină de nervi, plină de furie, dar corpul ei începea să reacţioneze contra a ceea ce simţea.

— Nu vorbi aşa, şopti ea.

— Când vei face ultimul pas, surioară?

— Spre ce?

— Spre ceea ce suntem noi cu adevărat, se mulţumi să spună Indira.

Se aflau la ultimul nivel. Mai mulţi bărbaţi se opriră la trecerea lor, le priveau cu frică sau îşi înţepeneau mâinile pe instrumentele pe care le manevrau. Joa nu-i mai dădu răspunsul la ultima întrebare. De fapt, nici nu-l avea. Era derutată. De fiecare dată când se ciocneau, se simţea aşa. Apoi avea o reacţie de totală incertitudine.

Pe puntea de comandă se lăsă o tăcere totală atunci când apărură ele.

Doar pentru trei secunde.

— Ce căutaţi aici? le străpunse vocea puternică a lui Alexander Matthews.

— Nu voiam să vă distrugem nava, domnule comandant, zise Joa.

— Cine sunteţi dumneavoastră?
— Ce vi s-a povestit despre noi?
— Că sunteţi o minune genetică şi că voiau să vă examineze în detaliu, ca să determine nişte coduri, tipare, să vă reproducă ADN-ul… Jargon ştiinţific şi medical.
— Aţi fost minţit.
Privirea lui Alexander Matthews alunecă în spatele lor. Hank Travis se afla deja acolo.
— Nu mă interesează dacă am fost minţit sau nu. Cum aţi reuşiţi să faceţi aşa ceva?
Cineva îi întrerupse.
— Ţineţi-vă bine!
Au numărat până la cinci. Submarinul atinse fundul mai întâi cu prova. Nu a fost un impact brutal, însă foarte sonor. Apoi deveni mai agreabil, revenindu-şi treptat la un nivel orizontal. La a doua izbitură, se aşeză pe fundul mării şi nu se produse nicio avarie.
— Câte persoane se află aici la bord, comandante? – recuperă Joa controlul asupra situaţiei.
— Două sute douăzeci şi opt de persoane inclusiv dumneavoastră.
Ea se uită la Hank Travis.
— Tu nu vrei să pricepi nimic, fătuco.
— Ba pricep că oameni precum dumneata distrug lumea şi o duc spre fundul prăpastiei.
— Eşti tot aşa naivă. Oricât de dur ar fi pentru lumea întreagă, mereu supravieţuiesc cei mai puternici. Cu voi alături, am avea asigurată o sută de ani de progrese şi stabilitate. Poate şi mai mult. Aceasta ar fi contribuţia voastră.
— De care vor avea de beneficiat o mână de oameni.
— Doar cei care vom putea renaşte, exclamă colonelul, pentru că planeta asta afurisită e populată pe trei sferturi de fanatici, bolnavi, ţări cu dictaturi sau guverne corupte… Milioane de deşeuri umane. Dar am să-ţi spun ceva: nu cred că rasa ta extraterestră este superioară numai pentru că este dreaptă. Ci poate doar pentru că este puternică.
Cuvântul „extraterestră” îi făcu pe oameni să se agite

puţin.

Gesturi, priviri.

Joa i se adresă iarăşi comandantului Matthews.

— Cine e şeful aici, domnule?

— Eu, desigur.

— Şi el? arătă spre Hank Travis.

— Acesta este submarinul meu. Eu sunt responsabilul cu securitatea sa şi a oamenilor mei. Oricine se află aici, chiar dacă este colonel, general sau preşedintele Statelor Unite, în situaţii de urgenţă se supune ordinelor mele.

— Dacă vă rog ceva, faceţi pentru mine?

— De ce mă întrebaţi?

— Pentru că am putea să vă salvăm submarinul.

— Dumneavoastră…? le privi din cap până în picioare cu o privire de uimire.

— Da. Energia noastră a oprit reactorul nuclear. Acum o vom folosi din nou ca să-l activăm.

— Atunci, porniţi-l odată.

Se auzi ca un ordin. Joa îi înfruntă privirea

— Ce doriţi? se predă comandantului cu totul.

— Unde suntem mai exact?

— La nord de Insulele Solomon.

— E vreun aeroport mai aproape decât cel din Malé[14]?

— Nu, nu e niciunul.

— Vă vom reporni reactorul. Atunci când submarinul va fi operaţional, ne va duce la Malé cu viteza maximă. Apoi, veţi putea pleca.

— Nu se poate…! vru să-şi bage nasul Hank Travis.

— Cu tot respectul, tăcere, domnule – se încruntă la el.

— Doamnele sunt sub protecţia mea!

— Nu suntem prizoniere, îi reaminti Joa. Am venit voluntar ca să ne supunem la nişte teste. Acum vrem să plecăm.

— Prea bine, acceptă fără alte nazuri comandantul

---

[14] De fapt, cele două arhipelaguri, Solomon şi Maldive, se află la mii de kilometri distanţă, primul, în oceanul Pacific, în vecinătatea Australiei şi a bazelor americane din Insulele Mariane, al doilea, în Oceanul Indian, în proximitatea Indiei şi a bazei din Diego Garcia.

submarinului.

— Am să vă aranjez eu o curte marţială!

— Colonele…

— Matthews!

— Vă rog, luaţi-l pe colonelul Travis şi reţineţi-l în cabina lui, ordonă el în cele din urmă.

Discuţia luă sfârşit. Doi inşi îl scoaseră de acolo. Tăcerea se aşternu peste puntea de comandă a *Stellei.*

— Tot mai crezi în ăştia, surioară? – îi şopti Indira.

— Aveţi cuvântul meu, insistă comandantul după ce pricepu şoaptele „scoateţi-ne de aici”.

Joa se întoarse spre ele.

— Cu cât facem asta mai repede, cu atât plecăm mai repede, bine?

— Şi dacă bubuie? se arătă Amina neîncrezătoare.

— Nu va exploda, exclamă Joa cu elan. Hai odată!

50

Cu submarinul nuclear înţepenit la câteva mile de coastă, micuţa barcă gonflabilă era ca o jucărie de hârtie în voia valurilor, mai agitate decât erau ele de obicei în colţul acela de ocean. Amina se aşeză prima pe unul dintre locuri. Apoi se aşeză Indira.

Joa îi întinse mâna comandantului Matthews.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, domnule.

— Şi mie, o radiografie cu privirea. Probabil voi fi degradat din cauza acestui incident.

— Dar v-aţi salvat submarinul şi viaţa oamenilor dumneavoastră.

— Spuneţi-mi ceva: aţi fi fost în stare să-l lăsaţi acolo jos?

Joa nu-i răspunse.

— Cine sunteţi dumneavoastră? oftă bărbatul.

— Trei fete care vor să fie libere, nimic mai mult.

— Colonelul Travis a spus că sunteţi… extraterestre.

— Părem noi?

— După tot ceea ce am văzut…, cam da.

Reactivarea reactorului nuclear fusese un act complet în afara logicii, fără comparaţie cu orice altceva de pe faţa pământului. Toate protocoalele de urmat pentru cele mai variate situaţii de urgenţă care s-ar putea ivi, derivate din faptul că aveau la bord energie nucleară, nu aveau nimic a face cu ceea ce reuşiseră ele. Trei minţi reunite care generaseră o putere capabilă să înfăptuiască o minune precum aceea, care depăşea cu mult orice logică.

— Suntem pământence, domnule comandant, chiar dacă avem unele… abilităţi.

— Sunteţi periculoase?

— Nu.

Îi spuse asta cu toată delicateţea, dar sinceritatea din ochii ei spunea mai multe.

— Habar nu am ce explicaţii voi reuşi să dau.
— Să explice Travis. El e responsabil pentru tot.
— Colonelul Travis are pile sus puse, mărturisi el, NASA e una dintre agenţiile naţionale cele mai puternice.
— Baftă, îi ură Joa.

Doi marinari o ajutară. Îşi ridică piciorul de pe puntea submarinului şi păşi pe fundul fragil al bărcii gonflabile. Echipajul era format din două persoane, unul care mânuia cârma, iar celălalt care vedea de motoare. Al treilea era un gradat care trebuia să le ajute la debarcare, înaintea autorităţilor de pe insulă. Joa îşi puse vesta de salvare, iar atunci când şi-o încheie se dădu ordinul de plecare. Cele două motoare ale ambarcaţiunii te asurzeau, iar barca se nărăvi, înălţând botul în direcţia litoralului.

Au mai privit o dată spre *Stella.*

Conturul ei se micşoră la orizont sub lumina înserării, la fel şi silueta comandantului său, Alexander Matthews.

Un bărbat bine, îmbrăcat în uniformă.

Joa privi spre cerul dominat de un albastru-închis, demn de o înserare senină şi curată, cu doar câţiva norişori albi amplasaţi spre nord. Apusul soarelui prevestea ceva dificultăţi de a mai prinde un avion care să le scoată de acolo şi să le ducă unde or vedea cu ochii, numai să fie spre o destinaţie de unde să ajungă în Anglia. Mai mult ca sigur vor trebui să-şi petreacă noaptea în Male.

Atinse cristalul adăpostit în buzunarul pantalonilor.

Al cincilea cristal.

Hank Travis le întârziase cu o săptămână.

Le privi pe Indira şi Amina. Viteza bărcii făcea ca pletele să le fluture în vânt în deplină libertate. Ambele stăteau cu fruntea sus, nu ca un semn de sfidare, ci pentru a simţi briza aerului pe feţele lor şi să vadă pământul spre care se îndreptau. Toată agitaţia de cu o seară în urmă şi din cursul zilei respective – odată readus submarinul la normalitate, ieşind la suprafaţă şi îndreptându-se spre Malvine – nu o făceau să uite de imaginile din timpul conexiunii sinaptice, care o zguduiau.

Dezvăluirile reciproce le smulseră şi ultimele măşti.

Când avea să izbucnească conflictul?

Îşi puse mâna pe umărul Aminei şi o strânse.

Fata nu schiţă niciun gest.

Barca îşi reduse viteza atunci când intră pe gura micuţului port. Acum nu mai brăzda apele aruncând în urmă un jet puternic, ci se deplasa foarte lin, alunecând printre iahturile de lux şi bărcile de agrement, mai mari sau mai mici, care îi înconjurau din toate părţile. Atunci când se aflau la aproximativ 50 de metri de punctul final, un debarcader cu post vamal, sună şi telefonul lui Joa.

Era surprinsă.

În Anglia era încă ziuă.

Şi de fapt ea ar fi trebuit să sune tot la şase ore şi nu David.

Aşa că… ceva nu era în regulă.

Dar era imposibil ca Hank Travis să fi reacţionat atât de rapid.

Imposibil.

— David? deschise telefonul moartă de frică.

— Joa!

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vii cât mai repede aici, draga mea! Pleacă de acolo în clipa asta, chiar dacă ar trebui să te lupţi cu toată marina Statelor Unite!

— De ce…? se panică ea şi mai tare.

— Acum, Joa, nu mai e vorba doar de Michael Cavanaugh, vocea lui David avea un ton sugrumat de emoţie. De dimineaţă ziarele anunţau chestiunea pe prima pagină şi se dezbate la toate programele de televiziune. E un fapt dovedit, ştirea zilei, a momentului. Oamenii de ştiinţă spun că explozia solară este iminentă, patruzeci şi opt de ore, şaptezeci şi două de ore cel mult. Şi nu se ascunde deloc că va fi ceva nemaivăzut; nu va deregla doar comunicaţiile sau sateliţii. Toată lumea e deznădăjduită, e ceva general.

Era cald, foarte cald, dar îi era atât de frig, de parcă ar fi fost goală în zăpadă.

Închise ochii să nu întâlnească privirile Aminei şi ale

Indirei.

— Se vorbeşte despre schimbarea axei terestre? şopti.

— Unii spun că da. A fost intervievat şi Cavanaugh, pentru că în fond el a fost primul care a atras atenţia asupra acestui fapt. Unii râd de el, ca şi mai înainte, alţii cred că tezele lui sunt posibile, chiar dacă nuanţează consecinţele, iar cei mai mulţi îl consideră un alarmist, dar, oricum, subiectul e pe tapet şi nimeni nu se mai îndoieşte de faptul că are să se petreacă ceva.

Vocea lui David se schimbă din nou.

— Joa! Pentru numele lui Dumnezeu! Unde eşti?

— Vom debarca imediat în Malé.

— Travis a terminat treaba cu voi? Ai cristalul?

Nu era momentul potrivit să i spună că de fapt ele terminaseră cu Travis. Trebuiau să ajungă cât mai repede la aeroport, asta presupunând că paşapoartele false ale Indirei şi Aminei aveau să le-o permită. În caz contrar, trebuia să le lase şi să plece singură.

— Am cristalul, îi confirmă.

— Bine! Cât durează până ajungi?

Aveau la dispoziţie patruzeci şi opt, şaptezeci şi două de ore, două, trei zile. Un timp limitat.

— Nu ştiu, a trebuit să recunoască. Am să te sun atunci când am să obţin biletele şi de câte ori am să pot. Tu unde eşti?

— Plec la Amesbury. Am să-ţi spun unde ne întâlnim atunci când voi ajunge acolo.

Barca se opri lângă debarcader.

— Trebuie să te las, David.

— Joa, zboară dacă va fi nevoie…

Să zboare.

— Te iubesc, au fost ultimele cuvinte înainte de a închide telefonul.

PARTEA A CINCEA

Stonehenge

(din 19 până în 21 iunie 2013)

51

Deodată erau ciudate.

Se simţeau ciudate.

Priviri furişe, tăcute, conversaţii triviale şi întotdeauna punctuale, cu referire directă la ceea ce făceau în momentul acela şi nimic mai mult. Nicio confidenţă, nicio chestiune intimă, nimic care să le unească.

Iar lui Joa îi era teamă să mai întindă coarda, să se înfrunte cu ele, să pretindă că ştie ea ce se întâmplă.

Şi ea îşi dezvelise sufletul atunci când li se interconectaseră minţile.

Şi se simţea în continuare dezvelită.

În timpul acelor zile, nici măcar nu mai vorbiseră despre misiune; nici în ultima zi de la bord şi nici în timpul călătoriei cu avionul de la Malé.

Două zile cu orele lor prea lungi.

Joa privea mereu spre soare, temându-se ca explozia să nu se producă mai repede şi să ajungă prea târziu.

Târziu.

Dormiseră la Malé, capitala Maldivelor, pentru că nu găsiseră niciun zbor disponibil, chiar dacă l-ar fi plătit în lingouri. Posibilitatea de a închiria un aerotaxi sau o cursă privată se dovedi la fel de imposibilă, pentru că nu i-au acceptat cartea de credit pentru o valoare atât de mare, dar şi pentru că era vorba despre trei femei tinere şi singure. Maldivele erau, în fond, o ţară musulmană. Joa era cât pe ce să le lase pe Amina şi Indira să-şi folosească puterile. În ziua următoare, a scos o sumă considerabilă de la o bancă şi a reuşit să obţină trei bilete, la clasa întâi, de la Malé la Colombo, capitala Sri Lankăi. De acolo, la Londra totul devenea mult mai uşor, deşi pierduseră de fapt încă o zi.

De la Malé la aeroport făceau cincisprezece minute cu şalupa-taxi, pentru că în ţara celor zece mii de insule,

majoritatea nelocuite, cele mai importante două erau cea pe care se înghesuia oraşul şi cea unde se afla pista aerodromului. În paradisul Oceanului Indian, nu erau decât atoli minusculi cu nisipuri albe, cu palmieri şi mici hoteluri sau bungalow-uri. Turiştii trăiau un vis în solitudine pe malul apelor calde de cristal. Rarii pescari de pe celelalte insule aveau un cu totul alt mod de viaţă, la fel de dură sau chiar mai rea decât a oricărui alt pescar din restul lumii. Malé era o minunăţie, oraşul care nu mai putea creşte, deoarece casele lui umpleau în totalitate micuţa insulă.

Citise de multe ori că în situaţia în care s-ar topi calotele polare, ar dispărea sub ape mii de insule de pe întreg globul.

Şi întotdeauna apărea exemplul Maldivelor.

Paradisul pierdut.

De aceea locuitorii săi construiseră o a doua capitală[15], în grabă, pe o insulă artificială, unde descărcaseră mii de tone de pământ până ce au reuşit să o ridice suficient de mult deasupra nivelului mării, încât să nu le fie pusă viaţa în pericol.

Poate că nici nu le mai rămânea prea mult timp la dispoziţie.

În cele din urmă, dimineaţa, plecară spre Colombo, capitala Sri Lankăi. Indira şi Amina abia dacă scoteau o vorbă, stăteau în continuare izolate în mutismul lor. Nici măcar nu s-au agitat atunci când avionul spre Londra întârzia ore în şir din cauze tehnice inexplicabile. În schimb, Joa murea de nervi, pentru că se temea de ce putea fi mai rău, şi anume, să fie anulate zborurile. Avea însă mare noroc că diferenţa de fus orar intra şi ea la socoteală. Anglia se bucura de câteva ore mai puţin faţă de locul unde se aflau ele.

Dar era imperios necesar să ajungă exact în ziua aceea.

La zece seara din acea joi, 20 iunie, avionul lor ateriza la Heathrow. Teama legată de paşapoarte se risipi atunci când poliţistul examină documentele Aminei şi Indirei. Mai

---

[15] Hulhumalé.

întâi, păşi indiana. O privi fix şi nimic mai mult. Încă hipnotizat, îi veni rândul Aminei. Poliţistul aplică ştampilele. Joa, care veni a treia, parcă avea un automat în faţa ei în persoana aceluiaşi poliţist.

Două ore şi jumătate mai târziu, taxiul le lăsa la Amesbury, oraşul care pe şosea se situa cel mai aproape de Stonehenge; mica localitate Lakhill, spre nord, era şi mai aproape, dar nu exista drum de legătură spre monumentul megalitic.

Capătul călătoriei.

David se afla pe acolo pe undeva, în camera lui sau poate le aştepta în hol. Vorbiseră ultima dată atunci când au pus piciorul pe pământ ca să-i dea de veste că se aflau deja pe pământ englez. În convorbirile anterioare, din Malé şi Colombo, îi povestise deja tot ceea ce se întâmplase pe submarin.

Îi bătea inima de emoţia reîntâlnirii; nu mai conta nici oboseala, nici diferenţa de fus orar la care se aduna noaptea nedormită în care distruseseră laboratorul, deşi aţipiseră puţin prin Malé.

Plăti îndelungata cursă de taxi de la Heathrow până în localitate şi ieşiră tustrele din maşină sub cerul unei nopţi engleze încărcate de nori cenuşii şi o temperatură care vestea sosirea verii. Numai acordurile unei melodii care se auzeau de la un mic *pub* din apropiere mai perturbau liniştea ce le înconjura.

— Hotel Stonehenge, citi Amina.

Indira intră prima pe uşă. Joa ultima. Se apropiară de tejgheaua recepţiei şi se pomeniră faţă în faţă cu un recepţioner neaoş englez, cu faţa dolofană, ţinută ţanţoşă, distanţare cu tentă nobiliară, bărbia ridicată şi ochii pe jumătate închişi, ca să dea o mai mare profunzime privirii. Pe tejghea, ziarele dimineţii ofereau pe prima pagină o gamă întreagă de variante mai mult sau mai puţin de senzaţie sau întemeiate asupra subiectului la ordinea zilei: ce se va întâmpla pe Pământ atunci când Soarele îşi va trimite milioanele de particule energetice spre Terra, care va fi bombardamentul cel mai intens din toate timpurile

produs de o explozie în coroana solară sau în interiorul său. Michael Cavanaugh era purtătorul de cuvânt al celor care susţineau teoria cea mai radicală. Dacă ele ar fi reuşit să oprească schimbarea axei, Cavanaugh ar fi ajuns să fie discreditat.

Singurul care a înţeles lucrurile cu adevărat va ajunge să fie victimă în operaţiunea de salvare a lumii.

— Domnul David Escudé a rezervat două camere.

— Da, le spuse recepţionerul pe un ton care te făcea să crezi că tocmai ai fost graţiat. Mi-aţi putea da paşapoartele dumneavoastră?

I le înmânară.

— Este în camera lui? întrebă Joa.

Nu-i pică foarte bine să fie deranjat în timp ce nota în catastif. Nu părea să fie o persoană care să poată face două lucruri deodată.

— Nu, se opri el din scris ca să o privească cu severitate. Domnul a ieşit, cu aproximaţiune de vreo cinci minute. Şi nu mi-a comunicat nimic atunci când a plecat.

Drumul era închis.

Joa scoase telefonul. Singurul număr salvat era cel al lui David. Apelă şi aşteptă. Numai un ţâr.

— Dragule?

— Unde eşti?

— La intrare. Hai înapoi.

Aproape că îi scăpă telefonul din mână. Se întoarse tocmai în clipa când el îşi punea telefonul în buzunar şi trecea pragul uşii.

N-a fost decât o cursă de trei metri.

Un salt.

Un strigăt.

Un sărut.

Recepţionerul hotelului le aruncă o privire resemnată şi continuă să-şi noteze datele lor în formularele de cazare.

Nimeni nu privi la ochii Indirei şi ai Aminei.

Abătuţi şi trişti ai adolescentei iordaniene. Goi şi epuizaţi cei ai tinerei indience.

52

David o sărută pe Indira pe obraji. Amina fu şi mai efuzivă şi-l strânse în braţe. Recepţionerul tărăgăna predarea cardurilor de acces.

Se despărţiseră într-un loc îndepărtat din Oceanul Indian şi acum…

— Nu mai puteam să stau liniştit în cameră şi să aştept; la toate televiziunile indivizi mai mult sau mai puţin panicaţi dezbăteau despre explozia solară. David îi strânse mâna lui Joa. N-am ieşit decât să-mi dezmorţesc picioarele pentru cinci minute şi taxiul a apărut din partea cealaltă. V-am văzut de departe. Cum vă simţiţi?

— Obosite, dar pregătite, zise Amina.

— Şi crucea? îl interogă Indira.

— Sus, în seiful din camera mea.

— Ai fost la Stonehenge? întrebă Joa.

— Da, chiar azi, ca să studiez terenul.

— Şi?

Vorbeau în şoaptă, la distanţă de tejgheaua recepţiei. Dar chiar şi aşa recepţionerul părea să aibă antenele orientate. Au hotărât să păstreze tăcerea şi să mai aştepte. Bărbatul completă fişele şi-şi recuperă aerul marţial. Trei camere. Una pentru două persoane şi două individuale. Le puse să semneze, le înmână paşapoartele, adeverinţele de cazare şi cardurile de acces. Aruncă o privire spre bagaje ca să vadă dacă aveau nevoie de ajutor, iar când văzu că aveau chestii mărunte, se decise că nu e nevoie de ajutor. Le ură o şedere plăcută şi apoi le recită programul diferitelor servicii, începând cu micul dejun. Totul cu o strictă solemnitate britanică. Ba chiar şi vorbea de parcă ar fi recitat din Shakespeare.

Urcară pe scări la etajul unu. David o luă înainte. Deschise uşa camerei 109 şi tuspatru intrară înăuntru. Era plăcută, foarte englezească, cu uşi de lemn, mobile cu o

patină de vechime şi o cuvertură foarte frumoasă, cu înflorituri, pe pat. Pe pereţi, fotografii cu Stonehenge din toate unghiurile.

Indira se aşeză pe singurul fotoliu, Amina pe scaunul care se afla în faţa mesei, iar Joa ocupă partea de jos a patului. Avea o saltea foarte moale, şi, drept urmare, aproape se cufundă în pat.

Nu avea timp să se mai gândească la oboseală.

— Plecăm în zece minute? propuse ea.

— Stai, stai, o opri David.

— De ce? Trebuie să mergem chiar în noaptea asta.

— Sunt două probleme

— Care? – nu-i venea să creadă.

— În primul rând, că la ora asta nu ne va duce nimeni acolo.

— Vom merge pe jos.

— Aici intervine a doua problemă.

Joa aşteptă. Uneori se simţea sfârşită. Şi acum era tot aşa. Mai avea puţin şi-şi dădea duhul.

— Festivalul Glastonbury, zise David.

— Un festival…?

— De rock. Se sărbătoreşte din 1970, întotdeauna, între 20 şi 24 iunie. S-a născut ca o alternativă la festivalul de pe Insula Wight, dar, spre deosebire de toate celelalte, acesta şi-a păstrat caracterul definitoriu până în ziua de azi şi cu trecerea anilor s-a transformat în evenimentul muzical în aer liber cel mai mare şi important din toată lumea. În cazul acestui festival, organizatorul, un tip curios numit Michael Eavis, nu urmăreşte în mod neapărat profitul, ci are o componentă de acţiune caritabilă. Partea de profit este donată altor organizaţii precum Greenpeace, Radio Avalon şi diverselor asociaţii…

— Văd că eşti foarte la curent, cântări Indira.

— Am avut destul timp să mă informez. Astăzi a început nebunia. Nu a fost aglomeraţie pe autostradă? Toată zona a ajuns netranzitabilă zilele acestea; şi fiţi atente că e abia vineri şi tot tămbălăul nici nu s-a pornit bine. Aşa că acum e exact locul unde pe oameni îi interesează puţin spre

deloc toată dezbaterea despre iminenta explozie solară.

— Dar unde are loc festivalul? întrebă Amina.

— Ferma acestui tip, Worthy Farm, e situată între autostrăzile 361 şi 37, iar satul vecin, cel mai afectat, este Pilton, dar efectele mareei umane se extind cu mult mai mult. Întregul ţinut e ocupat de mii de tinere şi tineri… dar nu numai tinere şi tineri, pentru că nu e un festival de nişă. Mii de turişti hippioţi privesc locul acesta ca pe ultimul bastion al lumii lor. Chiar de mâine, în acest weekend se vor afla între 180 000 şi 200 000 de persoane în corturi, maşini, rulote…

— De acord, încercă Joa să raţioneze în mijlocul atâtor lucruri. Avem de-a face cu mii de oameni care se deplasează dintr-o parte în alta. Dar ce treabă avem noi cu festivalul sau cu Stonehenge?

— Filosofia locului mai este încă, în parte, dată de curentul hippie al acelor ani, cu pace, dragoste, distracţie, muzică, dar ca întotdeauna mai sunt şi unii indivizi care caută altceva, să se facă pulbere şi să deranjeze. Au fost şi unele ediţii ale festivalului cu foarte multe conflicte. De aceea se vede clar cât de prezentă este poliţia în locurile strategice.

Locuri strategice.

— Şi Stonehenge…

— Este strategic, dragă Joa, chiar foarte. Suntem în mijlocul uneia dintre zonele cele mai pline de mitologie britanică, Avalon, legendele cu Merlin şi regele Arthur, monumentul nostru megalitic… Complexul este supravegheat ca să nu intre cumva vandalii înăuntru. Asta e problema.

— Dar dacă ziua sunt turiştii, iar noaptea e poliţia… – căscă Joa ochii exasperată. Fir-ar să fie, măi David… Doar nu o să aşteptăm până în 24 când se termină festivalul, ar fi prea târziu! Cât timp mai avem la dispoziţie? Câteva ore! Explozia solară se poate produce chiar în clipele acestea. Şi noi suntem chiar alături!

— Câţiva poliţişti nu înseamnă mare lucru, zise Indira.

— Asta ştiu, recunoscu David. Doar v-am expus starea de

fapt.

— Trebuie să mergem noaptea, nu avem altă soluţie, insistă Joa. Şi nu am de gând să aştept până mâine.

— N-aţi uitat nimic? zise Amina.

Joa îşi aminti la ce se referea.

— Da, cristalele, oftă. Nici măcar nu ştim dacă ceea ce mi-a spus mama e adevărat.

David se duse până la dulap. Seiful, de oţel, pereţi groşi, se afla acolo, înăuntru. Tastă combinaţia de patru cifre şi imediat ce uşiţa se deschise se auzi vibraţia.

Crucea formată din cele patru cristale se orientase deja fix spre Joa.

David o luă şi o aşeză pe pat.

— Bine, oftă Joa. Acu-i-acu'.

Scoase cristalul din Tibet din buzunarul pantalonilor. Nici n-a mai fost nevoie să-l apropie ea de cruce. O forţă imensă îi smuci mâna. Alta urni crucea. Precum doi magneţi puternici care se atrag reciproc. Probabil că nimeni nu ar fi putut evita ceea ce s-a întâmplat.

S-au întâlnit la mijlocul drumului.

Cristalul din Tibet se lipi de celelalte patru cu muchia mai groasă.

Atunci crucea îşi coborî cele patru cristale, astfel că în cele din urmă figura obţinută era un poliedru cu cinci vârfuri.

Vibraţia se opri.

Încet, foarte încet, noua structură îşi schimbă culoarea şi se făcu complet galbenă.

Şi gata.

53

Joa îl atinse prima.

Era rece.

Dar era un rece delicat, dulce, un rece care pătrunse în corpul ei prin degetele mâinii şi-i creă o senzaţie contrară.

Căldură.

Plăcere.

— Of, Doamne…, se simţi electrocutată.

Avea o stare de parcă ar fi putut atinge fericirea, dragostea, pacea absolută, toate speranţele Omenirii. De parcă deodată s-ar fi aflat în faţa luminii Universului. De parcă ar fi pătruns într-un paradis unic, fără timp sau vârstă.

Uită de toate

— Joa, ce-i cu tine?

Vocea lui David suna de undeva din trecut.

În timp ce cristalul punea stăpânire pe viitorul ei.

Apoi Amina întinse mâna şi puse un deget pe stea.

Un suspin adânc izvorî din adâncurile fiinţei ei şi se slobozi pe buze şi în ochi.

Începu să plângă.

Să plângă de emoţie, nu de durere. Să plângă, pentru că o energie diafană care-i pătrunse prin degete o traversă şi se răspândi în tot corpul ca o infuzie a stării de bine pe care viaţa i-o furase până atunci.

Îşi ridică privirea spre tavanul încăperii şi, dincolo de el, spre cer, spre stele, la drumul spre Orion.

— Ce-i cu voi? întrebă derutat David.

Atinse cristalul.

Doar cu vârful degetelor.

Descărcarea electrică îl proiectă pe spate, îl îndepărtă, îl zgudui, ca şi cum o trombă de aer, o tornadă, ar fi pătruns în cameră ca să-l izbească. Mai rămânea Indira.

Ultima, în mijlocul acelei scene care părea să fi oprit

timpul îngheţat între două secunde.

Şovăi.

Se uita la Joa, plutind ca într-o nirvana de pace. O privea pe Amina, care plângea de fericire. Iar ei îi era teamă.

Pentru că înţelesese că steluţa reacţiona diferit pentru fiecare… sau, mai bine spus, că fiecare dintre ele reacţiona în funcţie de componenta pe care steaua o activa în fiinţa lor.

Un adevărat ceas deşteptător.

Ochii tinerei indience se întâlniră cu privirea speriată a lui David.

— Indira…, şovăi el.

Ea puse mâna pe cristal.

Urmă o scuturătură atât de fulgerătoare încât, pentru moment, i se păru că va ajunge o parte din stea. O scuturătură ce o aruncă în înaltul unui munte invizibil din vârful căruia privi lumea.

Zâmbea fascinată.

Şi absorbi puterea aceea.

Putere, putere, maximum de putere posibil.

Puterea supremă.

În cameră nu se auzea nimic, nici măcar respiraţia lor.

— Joa! strigă David.

Joa plutea. Amina era fericită. Indira zbura.

— Ajunge.

Nu avea nimic la îndemână, aşa că acoperi steaua cu marginea cuverturii de pat. Fără să ştie dacă îl va izbi din nou, trase de ea. Era suficient să i-o smulgă din mână.

Nu fu deloc dificil.

O lăsă deoparte, fără să simtă nimic, datorită vitezei sau a protecţiei cuverturii, şi le eliberă de acea închisoare minunată.

Joa clipi, Amina oftă sacadat în vreme ce lacrimile i se scurgeau din ochi, Indira fu zguduită de căderea din înalturi spre lumea reală.

Se priviră una pe alta.

— Ce a fost asta? întrebă David.

Nu primi niciun răspuns.

— Joa?! insistă el.

În cele din urmă, reacţionă.

— Trebuie să o ducem chiar în noaptea asta la Stonehenge, oftă el cu ochii ţintă la steaua formată de cele cinci cristale. Şi nu numai din cauza pericolului de explozie solară. Acum e mult prea puternică şi a ajuns prea mare ca să o mai ţinem aici.

54

Mergeau pe A303 în linişte, sub cerul unei nopţi curate, aproape fără niciun nor. Dată fiind ora târzie, traficul era foarte scăzut. Epicentrul festivalului de la Glastonbury, aflat în prima zi de muzică nebună, era mai departe. Numele mari, ca întotdeauna, aveau recital în timpul weekendului, şi, la fel, avalanşa de fani se producea şi ea începând de vineri.

Poate vor avea noroc.

Amina mergea în faţă, Indira a doua, Joa a treia, iar la capătul şirului David, avansând pe partea dreaptă, ca să poată vedea maşinile când se apropiau. Aveau un pas alert, la fel de alert ca şi trăirile lor. Efectele atingerii noului cristal în formă de stea erau încă prea proaspete.

Le cotropiseră.

Aproximativ pe la jumătatea distanţei pe care trebuiau să o parcurgă, David o apucă de mână pe Joa şi o ţinu câţiva metri mai în spate. Joa se aştepta la asta de mai mult timp. Dar ar fi preferat să nu se întâmple.

Era cu mintea în cu totul altă parte, foarte departe.

— Joa, ce naiba s-a întâmplat înainte?

— Habar nu am, îi spuse sincer.

— Cum nu ştii? Pentru Dumnezeu, parcă eraţi lipite de steaua aceea, de parcă v-ar fi smuls din lumea aceasta.

— Dar, David, chiar eram în lumea aceea.

— Unde eraţi?

— Într-o altă dimensiune, dezvelite.

— Ce vrei să spui?

— Că eu eram transparentă, că tot ce am în mine, tot ceea ce mă face unică şi specială ca fiinţă umană, era undeva sus, tot aşa cum un aisberg nu are la suprafaţă decât o optime din volumul său. Puteam să ating cerul cu mâinile, înţelegi? Şi eram fericită… Atât de fericită, încât fericirea durea.

— Şi ele? – arătă spre Indira şi Amina.
— Îmi imaginez că or fi simţit la fel.
— Mi-aţi spus că pe submarin aţi reuşit să fiţi unite trup şi suflet.
— A fost ceva complet diferit. Eu nu le vedeam şi nu le simţeam pe ele. Îmi percepeam doar propria fiinţă şi nimic mai mult.
— Amina plângea, dar Indira…
— Ce?
— Chipul ei…
Lui Joa i se întunecă chipul. Privi în jos pe drumul pe care călca, de parcă şi-ar fi căutat un punct de sprijin. Un camion trecu pe lângă ei provocând un curent care îi luă prin surprindere şi claxonă în semnal de protest pentru prezenţa lor pe marginea carosabilului.
— Ştiu, David, oftă ea
— Stai liniştită. În seara aceasta, se va sfârşi totul.
Nu răspunse. Nu putea, nu îndrăznea.
După ce atinsese steaua, nimic nu mai era ca mai înainte.
— Şi pe mine de ce m-a respins? şopti el.
— Eşti sută la sută om, dragul meu.
— Bine, se simţi el discriminat.
— Probabil interacţionează numai cu noi.
David îl ducea în buzunar înfăşurat într-o batistuţă micuţă, împiedicând contactul direct. După cele întâmplate în cameră, după ce se formă steaua cu cele cinci cristale, niciuna nu mai avea încredere să lase cristalul în posesia altei surori.
Ceva se rupsese.
Acel fir subţire care le ţinuse unite în timpul ultimelor săptămâni.
— Este un transmiţător, nu-i aşa? întrebă David.
— N-am nici cea mai vagă idee, îi spuse ea direct, dar e foarte puternic.
— Trebuie să fie de vreme ce reuşeşte să împiedice ca ditamai planeta să-şi devieze axa din cauza unei explozii solare combinate cu degradarea provocată anterior de

încălzirea globală.

— Nu vorbeam despre această însuşire.

— Atunci, despre care?

— Despre însuşirea pe care o are de a influenţa asupra capacităţii noastre mentale şi personale, pentru că suntem nişte hibride, o punte între două lumi atât de opuse.

— Mama ta ţi-a spus că un cristal însemna o identitate, că patru conformau un sistem de generare a unei energii şi că împreună cu al cincilea vor forma o stea, nucleul multidimensional.

— Nu mi-a spus că atunci când îl voi atinge... – se cutremură deodată.

— A uitat?

— Nu. Ştia că pentru mine va fi proba finală.

— E atât de puternic.

— Da, David. Chiar atât de puternic, zise tremurând, pentru că o cuprinse o adiere de frig.

— Vino, vru să o cuprindă pe după umeri.

— Nu, se eschivă ea.

— De ce?

— Nu acum, David. Te iubesc prea mult.

— Ce vrei să spui cu asta? încruntă el din sprâncene neliniştit.

— Lasă-mă să respir, să mă liniştesc, să mă gândesc la ceea ce vom face, te rog eu.

— Scuză-mă.

— De mâine, vom începe să trăim..., şopti el cu un fir de voce.

Mâine.

Părea să fie ceva atât de îndepărtat.

Indira îşi întoarse capul. O privire nimic mai mult. Joa grăbi pasul ca să se apropie de ele, după ce în decursul convorbirii rămăseseră în urmă. În frunte, Amina păstra un pas hotărât şi constant.

Ajunseră la bifurcarea drumului. Spre dreapta, era tot A303. Spre stânga, se transforma în A344. Tocmai în locul acela, unde se forma un unghi foarte strâns începea complexul de la Stonehenge. Mai încolo, se ridicau pietrele

enorme ale monumentului megalitic.

Apăru o maşină de poliţie camuflată şi parcată în partea din faţă, chiar în curba formată în jurul insulei de la bifurcarea celor două şosele.

— Fir-ar a dracului de treabă, se supără David.

— Îi scoatem din joc? – se aventură Indira.

— Nu, mai bine nu, îi tăie Joa elanul. Oricând e nevoie, putem recurge la asta.

— Dreapta sau stânga? – întrebă Amina.

— Spre dreapta sunt parcările, ghişeele de la intrare şi magazinele cu suveniruri, cugetă David. Probabil că acolo paza e mai strictă.

— Ce mai contează? – zise Indira pe un ton tăios.

Şi singură îşi îndreptă paşii spre stânga.

Trecură pe lângă maşina de poliţie. În mod surprinzător, avea luminile stinse. Înăuntru, doi bărbaţi se uitară la ei cu priviri pline de suspiciune. Aveau un aspect cât se poate de normal, nici mutre de hippioţi din ziua de azi nu aveau, şi nici nu purtau haine emblematice de rockeri. Totuşi, erau tineri şi se aflau acolo, în miezul nopţii, singuri, în mijlocul pustietăţii, deplasându-se pe marginea şoselei care ocolea bijuteria coroanei monumentelor megalitice, la destui kilometri distanţă de Glastonbury şi de miticul festival care se desfăşura acolo.

Joa se temea să nu-i oprească.

Dar nu se întâmplă aşa.

Parcurseră vreo două sute de metri de-a lungul gardurilor care delimitau complexul, până ce pietre care alcătuiesc impunătorul cerc apărură de cealaltă parte a gardului, atât de aproape, încât conturul lor se desluşi limpede pe cerul nopţii.

— Să scoatem steaua, propuse Amina.

Se opriră şi, arzând de nerăbdare, aşteptară ca David să scoată pacheţelul din buzunarul pantalonilor. Desfăcu batista cu mâna dreaptă şi ţinu steaua în palma stângă. Avea o culoare galbenă care o făcea să lucească palid, luminos. Fiecare privire căpătă câte o culoare aparte. Roşie a Indirei, verde a Aminei, albă a lui Joa.

Steaua se înclină uşurel.

Se sprijini în mod neverosimil pe două dintre cele cinci raze, cu al cincilea cristal indicând un punct de la stânga Stonehenge-ului.

— Să mergem, zise David, acoperind-o iarăşi.

Nu a fost foarte complicat să sară peste gard. Nici măcar nu a fost nevoie să îl rupă sau să facă vreo gaură. Mai întâi, Indira închise ochii şi se ridică de la sol. Trecu pe deasupra şi se lăsă pe pământ în partea cealaltă. Amina o întrebă pe Joa din priviri dacă nu cumva are nevoie de ajutor ca să-l ridice pe David. Îi mulţumi.

La crucea Nilului, se salvaseră datorită coordonării forţelor lor.

Îl apucară fiecare de un braţ şi se concentrară până ce reuşiră să leviteze. Nu s-au chinuit mult, parcă David nici nu ar fi tras la cântar. Au înţeles de ce abia atunci când au văzut lumina care răzbătea din buzunarul unde băgase din nou cele cinci cristale îngemănate. Se lăsară pe pământ şi, din precauţie, se aplecară ca să se poată strecura mai bine.

Lui Joa începu să-i bată inima puternic.

Simţea presiunea puternică a sângelui în tâmple.

Îi era frică să nu cumva să i se facă rău de atâta emoţie.

Se aflau chiar în mijlocul complexului de la Stonehenge, la capătul unei lungi călătorii care începuse cu mult înainte pentru Joa, acum şapte luni. Pietrele monumentului formau o structură pe care noaptea o făcea să pară gigantică.

Şi ele erau nepăsătoare la tot ce le înconjura.

Cum se intra oare într-o bază subterană, ascunsă de ochii omenirii de mai bine de cinci mii de ani?

— Vibrează, se opri David.

Scoase iarăşi steaua din buzunar. Atunci când o scoaseră din batistă, au trebuit să se pună paravan în jurul ei, ca nu cumva strălucirea să trezească interesul cuiva de prin preajmă. Structura din cristale îşi repetă mişcarea. Al cincilea cristal indică iarăşi spre stânga monumentului.

— Ţine-l, zise Joa.

Mai făcură câţiva paşi pitulându-se, protejându-l pe David şi urmând direcţia indicată de stea.

Şi atunci, aproape sub ochii lor, la aproximativ cinci metri, un soi de balon transparent apăru din senin.

Pluti lipsit de gravitaţie.

Aşteptară.

— Ce facem? – întrebă Amina.

— Aici e o poartă, o cale de acces, sau ce-o fi, zise Indira. Steaua a activat-o.

— Joa!

Nu-l băgă în seamă şi David nu reuşi să o mai oprească. Ea pătrunse prima în interiorul balonului. Se simţi de parcă s-ar fi scufundat într-o piscină cu mercur. În jurul ei, dincolo de pereţii balonului, care se transformară deodată într-o substanţă gelatinoasă, lumea deveni neclară.

David aproape că se aruncă după ea.

Apoi şi Indira şi Amina.

La picioarele lor, afundându-se în pământ, zăriră nişte scări metalice.

55

Joa voia să o ia înainte.

David o opri.

Puse un picior pe prima treaptă şi, imediat ce păşi, o lumină difuză care izvora chiar din pereţi, metalici şi ei, ilumină tunelul pe care aveau să o apuce. Era o strălucire de oţel, neliniştitoare, dar suficientă pentru a întrezări totul pe o distanţă de câţiva metri. Joa avea o lanternă, pe care o purta din precauţie, dar nu era nevoie să o scoată. Treptele dispăreau în măruntaiele pământului într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de podea.

Atunci când parcurseră o distanţă superioară înălţimii la care se afla ultima dintre ei, adică Amina, bula dispăru.

Priviră în sus.

Un tavan tot atât de metalic ca şi pereţii se întindea deasupra capetelor lor.

— Cum vom ieşi de aici? bufni David.

Niciuna dintre ele nu-i răspunse.

Părea să fie întrebarea cea mai puţin importantă din lume.

N-au numărat scările, dar mai mult ca sigur erau multe, cincizeci, şaizeci sau şaptezeci. Lumina atingea mereu cu razele ei câte zece trepte în faţă şi zece în spate. Culoarul dintr-o margine în alta a scărilor măsura probabil vreo trei metri.

Atunci când parcurseră ultimul segment de scări, se pomeniră pe o platformă circulară, fără nicio poartă de intrare sau de ieşire în jurul lor.

Nu-şi mai puseră nicio întrebare.

Sub picioarele lor, pământul se mişca, iar platforma începu să coboare uşor spre adâncurile pământului.

Alţi cincisprezece sau douăzeci de metri.

David îndrăzni să ciocănească în pereţii de tablă. Sunetul emis nu era tocmai de metal, în ciuda strălucirii de

inox, ci unul grav, cu ecou, de parcă ar fi lovit într-o tobă uriaşă care ar fi scos un sunet grav. Nu erau reci la atingere, ci călduţi. O atingere plăcută şi delicată, care îi transmise o senzaţie reconfortantă.

— Ar putea să ne ducă până în centrul Pământului, formulă el una dintre preocupările sale constante.

Platforma se opri.

În faţa lor se deschise o poartă sau mai bine spus apăru o gaură din senin în mijlocul peretelui. Acum steaua nu mai vibra, era încremenită şi mută, învelită în şerveţelul în care David o transporta. Şi acum David păşi primul dincolo de noul prag, iar atunci când trecu, crescu lumina în jurul lui, inundând o încăpere amplă de aproximativ cincizeci de metri în diametru şi nu mai puţin de douăzeci de metri înălţime, cu un tavan boltit.

— Parcă ar fi şi ei aici, spuse Joa.

— E urma lor, ecoul vocilor lor şi al paşilor lor, răsuflarea lor care a rămas impregnată în pereţii aceştia, spuse Amina. Şi e foarte plăcut.

Indira, tăcută ca întotdeauna, şi cu atât mai mult de la cele întâmplate cu steaua de cristale în camera de hotel, păşi până în centrul sălii. Ea nu fusese la crucea Nilului, precum Amina şi Joa. Într-un anumit fel, toate acestea le aminteau de cadrul porţii prin care au trecut în călătoria lor spre marginile universului.

Diferenţa faţă de crucea Nilului consta în aceea că acolo nu era fir de praf.

Acolo fusese totul închis şi etanş mai mult de cinci mii de ani.

La adăpost de rasa umană care, la suprafaţă, transformase Stonehenge într-un loc mitic.

— Veniţi! spuse în cele din urmă Indira.

Ajunseră până acolo unde se afla ea. În centrul sălii. Mai întâi priviră în sus. Zăriră cerul, stelele, de parcă nici nu s-ar fi aflat în interiorul pământului şi deasupra lor nu s-ar fi aflat nimic care să-i despartă de suprafaţă. Ştiau că nu e ceva real, dar părea să fie real, pentru că cerul se mişca. Totuşi, mult mai de mirare a fost să descopere că pereţii

încăperii, în realitate, nici nu existau, pentru că de acolo, ceea ce se întrezărea era un oraş întins, enorm, sau ceva foarte asemănător cu un oraş imaginar.

— Ce mai e şi asta? – îngăimă David.

— Nu ştiu, dar cineva chiar a trăit aici, adăugă Joa fascinată.

Clădirile erau cubice, fără ferestre, de aproximativ doi metri înălţime, cu un soi de căi de acces circulare pe post de porţi, închise toate. Aveau semne ciudate pe faţadă. Litere şi cuvinte dintr-un alfabet şi un limbaj indescifrabile. Dar chiar şi aşa, Joa căută în interiorul minţii sale ceva care să-i permită să-l tălmăcească. Cerul se vedea doar din încăperea circulară, nu şi de acolo. Acum, pe deasupra capetelor lor, se extindea o suprafaţă plană ce permitea proiecţia acelei lumini difuze care le servea drept ghid.

— Poţi? întrebă Amina.

— Nu, recunoscu ea.

Indira se opri în faţa uneia dintre porţi. Nu a fost nevoie decât să întindă mâna. Ca şi în cazul balonului de afară, şi aici, uşa părea să se dilueze. În interiorul cămăruţei, nu se afla nimic. Era goală. Mai cercetară alte două încăperi înainte de a pricepe că tot ansamblul nu era decât coaja a ceva ce existase cândva şi care acum nu mai reprezenta decât o amintire, chiar dacă cineva, precum Hank Travis, o descoperea şi o înţesa de cercetători şi experţi militari… cine ştie…

— Cum e posibil ca toate acestea să nu fi fost atinse atâtea secole? întrebă David.

— Prezenţa ruinelor de la Stonehenge la suprafaţă a împiedicat probabil excavările şi cercetările şi bineînţeles că locul este izolat cumva pentru a împiedica detectarea lui din exterior, se gândi Joa. După cum mi-a spus mama, atunci când ei au abandonat locul acesta, nu l-au putut şterge de pe faţa pământului. Presupun că ar fi vrut să care totul cu ei sau măcar să-l distrugă.

— Unde trebuie să punem steaua?

Indira şi Amina aşteptau răspunsul de la tovarăşa lor.

— Mama mi-a spus că locul acesta a fost o bază ştiinţifică a lor pentru studierea Pământului şi că se afla aici pentru că era punctul vital unde se încrucişau meridianele fundamentale, cele fizice, geotermice, geodezice… tot ceea ce avea legătură cu legile gravitaţiei şi ale echilibrului planetei în relaţie cu spaţiul înconjurător, Luna, Soarele şi celelalte planete din Sistemul Solar. Apoi mi-a cerut doar să vin şi să introduc steaua în inima complexului.

— Şi asta unde vine? îşi deschise Indira braţele cu nerăbdare.

— Trebuie să fie un centru nevralgic, un soi de pupitru de comandă sau cum i-o zice, adăugă David. Poate e vorba despre un motor stins sau ceva de genul acesta.

— Ne despărţim ca să căutăm mai bine? propuse Amina.

— Nu, zise Indira neliniştită.

— Într-adevăr, e mai bine să rămânem împreună, confirmă şi Joa. Cine ştie peste ce mai dăm aici.

Mai merseră puţin printre clădirile acelui labirint urban atât de particular. Joa se străduia să stabilească un anume fel de conexiune cu spaţiul acela. Dar acolo, înăuntru, se simţea de parcă ceva ar fi împiedicat-o să gândească.

În schimb, se ascuţeau celelalte simţuri.

Neliniştea, temerile, frica…

Şi asta nu numai din cauza faptului că Soarele şi-ar fi putut declanşa explozia chiar în acele momente, zădărnicindu-le eforturile într-o fracţiune de secundă.

Era dintr-o cauză cu mult mai intensă.

Ceva personal.

Îi atinse mâna lui David. Avea nevoie să simtă ceva real. Atingerea o curentă. Nu se ţinură de mână, nu era nevoie. Electrizarea o făcu să se agite.

— Uitaţi-vă la asta, zise Amina.

Zăriră în faţă un balcon circular. Când se aplecară peste marginea lui, descoperiră o sferă care ieşea din pavaj. Avea aproximativ zece metri în diametru.

— Asta pare a fi o chestiune interesantă, sublinie David.

— Dar cum ajungem acolo jos? se uită Indira în stânga şi

în dreapta, căutând o trecere.

— De ce nu sărim? propuse Amina.

— Aici se respiră un aer diferit. Poate nu vom levita la fel de uşor, se îngrijoră Joa.

— Tu simţi ceva, nu-i aşa?! îi şopti David la ureche, pentru că nu prea credea el că Indira şi Amina nu înţelegeau deloc spaniolă.

— Da, recunoscu ea.

— Despre ce e vorba?

— Nu te despărţi de mine.

— Joa…

— Aici, arătă Indira spre ceea ce păreau a fi nişte scări care coborau, chiar în partea de vizavi.

Se duseră până acolo şi atunci şi-au dat seama că tocmai scara aceea era conexiunea. Treptele duceau de la un nivel la celălalt. Atunci când ajunseră la nivelul inferior, sfera se afla în faţa lor, mult mai mare decât păruse văzută de sus. Două treimi din volumul ei se aflau deasupra solului şi chiar în faţa lor, la nivelul solului, se afla o uşă circulară, exact acelaşi model pe care îl aveau şi uşile clădirilor. Singura diferenţă era că nu s-a deschis atunci când s-au apropiat de ea.

— Şi acum ce facem? întrebă David preocupat.

Indira puse o mână pe uşă.

— Cristalul, spuse Joa.

Au aşteptat ca David să-l scoată din batistă, fără să-l atingă. Ochii Indirei, ai Aminei şi ai lui Joa păreau hipnotizaţi la vederea lui. Şi chiar David apropie steaua de obiectivul lor, la distanţă de mai puţin de o palmă de uşă. Aceasta se deplasă în sus fără să scoată niciun zgomot.

Era acolo.

Centrul nevralgic al bazei, inima Stonehenge-ului.

De îndată ce pătrunseră în interior, cu steaua în mână, aceasta se activă.

Apăru o lumină mai puternică izvorând din tot ce-i înconjura, ledurile colorate ale acelor echipamente şi sisteme necunoscute începură să clipească şi să intre în funcţionare, unele ecrane se umplură de semne, două

afişaje holografice proiectau pe ecranele respective imagini de neînţeles, una compusă din hexaedre unite între ele şi alta ca o planetă cu diferiţi sateliţi în jur. În centrul sferei, o altă scăriţă cobora spre treimea care se afla sub nivelul solului.

De uimire, abia dacă putea să observe toate detaliile.

Dinspre exterior nu se vedea la interior. Dar, din interior nu se vedea oraşul, galeria circulară superioară, clădirile modulare, ci o hartă cosmică ce acoperea tavanul semisferic jur-împrejur. O hartă pe care se străduiră să o descifreze.

— Calea Lactee… – arătă David spre un sector din hartă.

— Două planuri stelare, zise Amina. Drumuri prin cer.

Joa simţi un sentiment aparte.

Indira atinse o mică sferă care ieşea în profil dintr-un panou orizontal. Ecranul situat în faţă se activă imediat. Ceva precum o scenă de film o lumină. Atunci când Indira atinse mica sferă, scena prinse viaţă. Nu era un ecran cu imagine bidimensională, ci 3D. Părea o cutie fără fund, prin care se vedea spaţiul.

Un alt spaţiu.

Nu-şi mai puteau lua ochii de la imaginea aceea.

— Dumnezeule mare… – exclamă David.

Uimirea lor crescu şi mai mult

Le trecea prin faţa ochilor un şir neîntrerupt de imagini uluitoare.

— Ştii că în copilărie credeam că Pământul e o navă spaţială? – i se adresă el lui Joa plin de admiraţie în faţa acelei imagini tridimensionale imposibil de descifrat. O navă care călătorea alături de altele, care erau planetele Sistemului Solar, în timp ce Soarele era centrul lor de aprovizionare, motorul energetic. Se deplasau prin Calea Lactee, care la rându-i era un curent de sânge nutritiv. Pentru mine, universul era viu, era un corp cu inimă, creier… Cred că aveam o fantezie debordantă.

— Cine ştie dacă nu o fi fost chiar aşa, şopti Joa. Şi eu m-am gândit de multe ori dacă nu cumva universul e viu. În călătoria mentală de la crucea Nilului, mi s-a părut că

aproape îi auzeam pulsaţiile. Oricum… cu cât vom căuta mai multe explicaţii pentru originea civilizaţiei noastre, a propriei noastre vieţi, cu atât întâlnim mai multe explicaţii pro sau contra. Atunci când am făcut prima călătorie, cu ajutorul *peyote*-lui, în visul meu, mama mi-a spus că proveneam din Marea Explozie. Desigur, e posibil ca toate astea să nu fi fost decât produsul imaginaţiei mele şi al influenţei drogului asupra mea. Am evoluat din maimuţă? Ceva ne-a insuflat inteligenţă? Au fost… *ei*, mai înainte şi mai apoi? Dumnezeu?

Şi mai multe mistere.

Motive greu de priceput pentru mintea ei micuţă.

— Ne pierdem timpul, reacţionă Joa. Nu ne interesează trecutul. Dar viitorul ne interesează.

Se uită la ceasul de la mână.

Acolo jos nici nu funcţiona.

— Steaua, se trezi David din letargia lui.

Cristalul din Tibet indica spre centrul sferei, în direcţia scăriţei care ducea la nivelul inferior.

— Acolo trebuie să fie, răsuflă uşurată Indira.

56

Urmară direcţia indicată de stea. David o ţinea într-o palmă, evitând contactul direct graţie batistei în care fusese învelită, iar apoi dezvelită, după ce plecaseră din Hotelul din Amesbury. A doua care se urcă pe scară a fost Joa, cu Amina în spatele ei şi cu Indira la capătul şirului. Atunci când ajunseră la nivelul de jos, îşi dădură seama că au avut dreptate.

Era un spaţiu circular, cu pereţi metalici, şi nu cuprindea nimic altceva decât o altă sferă, abia sprijinindu-se de muchiile unei concavităţi pătrate din pavaj, şi nişte figuri rectangulare aderate la tavan. Nouă, mai exact. Entitatea din sferă nu părea să fie solidă, ci lichidă, ori gazoasă, sau de fapt tot atât de puţin concretă precum globul acela de la suprafaţă, care le deschisese drumul de acces spre interiorul bazei de la Stonehenge. Măsura ceva mai puţin de un metru în diametru şi prezenta o irizare continuă de culori, pe măsură ce suprafaţa sa oscila şi se mişca.

Pentru că sfera era într-adevăr activă.

Ajunseseră în sfârşit la capătul călătoriei lor.

— Am ajuns, reuşi să spună cu voce tare Joa.

Îi venea să plângă.

Toată presiunea aceea în piept…

Dacă într-un anume moment îi era teamă că va da greş, dacă vreodată resimţise greutatea înfrângerii sau a capitulării premature, acum, deodată, o cuprinse suferinţa ultimului pas.

Tensiunea finală, învăluind-o precum o spirală devoratoare.

— Cristalul, îi ceru lui David.

Îi era şi frică să-l atingă, îi era teamă să trăiască din nou ceea ce simţise la hotel, pentru că senzaţia era că steaua forma corp comun cu fiinţa ei.

Era atât de dificil să facă pasul acesta.

David îi întinse palma ca să ia cristalul.

Nu putu să-l apuce.

Indira, mai rapidă, i-o luă înainte.

Îl cuprinse cu ambele palme, acaparându-l, în timp ce făcea un pas înapoi, îndepărtându-se de ei.

— De ce…? reacţionă David cu întârziere.

Nu se putea apropia. Un zid invizibil îl împiedică. Ochii Indirei erau ca două lasere reci. Contactul cu steaua era atât de puternic, încât deodată părea să se încarce cu o cantitate incomensurabilă de energie.

O supernovă umană.

— Îmi pare rău, Joa, spuse cu o voce diferită.

— Spune-mi ce simţi.

— Îmi eşti dragă. În ciuda diferendelor noastre, am ajuns să te apreciez. Eşti onestă, o calitate atât de rară. Onestă şi inocentă. Poate în alte circumstanţe am fi putut fi prietene, surori, cum îţi place ţie să spui. Şi chiar m-aş fi dus cu tine la Barcelona. M-ai fi ajutat să mă schimb, îşi arătă ea un rânjet crud, dar cine să mai vrea să se schimbe atunci când are în mâini aşa ceva?!

— Dă-mi-l, Indira.

— Nu, părea să se îmbete de putere, să se umple tot mai mult de forţa care defluia din cele cinci cristale. E prea târziu. Am înţeles mai dinainte, dar pentru a înlătura orice îndoială voiam să ajung până la final, să descopăr unde se va sfârşi toată povestea asta, dar nu m-am gândit nicio clipă să salvez lumea asta afurisită. Nu-mi doream decât asta, deschise mâinile cuprinzând în braţe locul unde se aflau, dar, mai ales… chestia asta, spuse întinzând coşul mâinilor unde ţinea strâns steaua între degete.

— Indira…, ochii lui Joa se umplură de lacrimi.

— Nici să nu te gândeşti.

— Trebuie s-o fac. Este vorba despre întreaga Umanitate, e în joc soarta întregii planete.

— Nu vreau să te distrug, Joa.

Amina se mişcă în partea cealaltă. O mişcare ce nu trecu nebăgată în seamă de către Indira. Îi aruncă o privire

implacabilă.

— Eşti şi tu ca şi mine, îi spuse micuţei iordaniene. Te-ai schimbat, ai crezut că dragostea te va salva. Dar iubirea nu este decât o durere de cap. El este al ei, dădu din bărbie spre David şi Joa. Îţi mai rămâne speranţa, dar ştii şi tu că înseamnă foarte puţin.

— Şi eu îmi doresc cristalul, Indira.

— Pe bune? – sprâncenele ei căzură în jos, dându-i chipului său o aură de răutate. Pentru ce?!

— Nu aparţin lumii acesteia. Niciodată nu i-am aparţinut. Am să-ţi mărturisesc ceva: ai dreptate, m-am schimbat. Dar îţi voi mai spune ceva: dragostea m-a salvat. Iar speranţa stă în ceea ce cristalul îmi poate oferi.

— Şi ce-ţi poate da ţie?

— Călătoria de întoarcere acasă.

Joa simţi acel fior de gheaţă care o cuprindea până în creştetul capului. Îşi aminti de seara de la Babbchock, când se ascundeau în spatele lui Budha, când i se făcu frică, deoarece intuia ce avea să urmeze, o luptă între ele trei.

— Vrei… să pleci acolo? – nu-i venea a crede Indirei.

— Tu îţi doreşti putere, să te răzbuni pe lume, să te joci de-a Dumnezeu cu steaua în mâinile tale. Eu nu-mi doresc decât să mă ducă în locul de care aparţin. Într-un loc din acest complex probabil că există vreo platformă precum la crucea Nilului, sau poate e de ajuns numai cristalul. Mi-e indiferent că trebuie să-mi părăsesc corpul, să îmi las doar mintea să călătorească. Vreau să mă întorc acasă, Indira. Iar tu nu ai să mă poţi împiedica.

— Aţi înnebunit? strigă Joa. Pentru asta aţi venit până aici?!

— Motivele lor n-au fost niciodată aceleaşi cu ale tale, draga mea, îi deschise ochii David. Iar acum o clipă, când au atins cristalul…

— Vă rog…, se simţea la capătul puterilor.

— Nu mă obligaţi să vă ucid, tonul Indirei era tăios şi ultimativ.

— Nu o să ne certăm! strigă Joa.

În noaptea aceea la Babbchock, s-a mai petrecut ceva: a auzit vocea bunicii ei. I-a spus că era misiunea ei, că Indira nu credea în ea şi că Amina doar o urma, şi că totul nu depindea decât de ea, că la final nu va putea conta pe ajutorul lor. O voce care provenea tocmai din mintea ei şi din inima ei, pentru că atunci când a întrebat-o pe bunica ei cum de ştia toate astea, i-a răspuns că nu ea îi vorbeşte, ci că Joa se folosea de imaginea ei doar ca să repete ceea ce ştia deja.

Deodată erau inamice.

Şi era prea târziu ca să le mai schimbe vieţile.

Indira se uita la ea. Amina voia să profite de ocazie. Într-o confruntare mentală, probabil că victoria ar fi fost a Indirei, mai ales acum când capacităţile ei fuseseră sporite de contactul cu cristalul. Amina făcu un salt de felină, calculat, chiar dacă numai o mică parte din factorul surpriză fu de partea sa în încercarea de a o apuca pe Indira ca să transfere lupta la nivel fizic. Căzu peste indiană, dar Indira se aştepta, şi se întorsese spre ea. Ţinu steaua în mâna stângă, iar cu dreapta respinse atacul micuţei iordaniene. Şi una şi cealaltă se prăvăliră la pământ, prea aproape pentru ca vreuna să poată lua iniţiativa cu vreun avantaj.

Amina îi sări la gât cu ambele mâini.

Indira cu una.

Dar ea avea cristalul.

În timp ce micuţa încerca să-i ia răsuflarea, indiana îi fură energia.

Nu mai erau nişte fiinţe umane.

Joa le privea împietrită, uimită şi dezamăgită de lupta şi dezvăluirile celor două fete. Nu putea să lupte. Nu voia să lupte. Şi totuşi ştia că acum totul depindea de ea. Motivele Indirei şi ale Aminei de a pune mâna pe obiectul dorinţelor lor nu-i dădeau nicio alternativă.

Se gândi că dacă va reuşi să pună mâna pe cristal…

Dar şi pentru ea era prea târziu.

Cel care sări asupra celor două luptătoare era David.

— Nu, David! încercă ea să-l împiedice.

A fost foarte rapid.

David apucând braţul Indirei, încercând să-i descleşteze degetele ca să ia steaua, Amina slăbind din ce în ce, chiar dacă nu se lăsa şi încerca să o sufoce pe oponenta ei, iar ea privindu-l pe el o dată.

O singură dată.

— Indira! – ţipă Joa. Nu!

David fu izbit cu forţă, înapoi, cu atâta forţă că se strivi de peretele sferei. Un impact brutal şi dureros.

Iar Joa ştia că e mort chiar înainte de lovitură.

57

Dezamăgirea o sufoca.

Grea şi adâncă.

Şi când îi ajunse în adâncul sufletului, aproape instantaneu, când mintea i se zăvora victimă a acelei căderi senzoriale, o inundă furia.

O furie nemaicunoscută, cu mult peste cea care o mobilizase atunci când a evadat din Guantanamo, mai mult decât atunci când a distrus celulele clonate în submarin sau în oricare clipă din ultimele şapte luni.

Pentru că atunci, nu voia să facă rău nimănui.

Acum, da.

Nu se apropie de David. Îi percepea imobilitatea, lipsa vieţii din trupul lui şi din minte. Nu-şi pierdu timpul mult prea valoros ca să îngenuncheze şi să-l bocească, în timp ce Indira ar fi învins-o pe Amina şi apoi ar fi ucis-o şi pe ea. Cristalul, acelaşi cristal care era destinat salvării Omenirii de la distrugere, le înnebunise în cele din urmă.

Acesta era preţul ce trebuia plătit.

Or acum, îşi dădea seama de încă o chestie: de la bun început Amina îşi dorise să se întoarcă în lumea de unde au plecat mamele lor, iar Indira…

Exact cum singură îi spusese: răul în stare pură.

Şi nu o crezuse.

Cum să-şi fi închipuit aşa ceva?!

Între ele se încinse o luptă dură, fizică, dar începea să se extindă şi pe terenul mental, o ciocnire de energii, plină de încrâncenare. Totuşi, încet-încet, balanţa tindea să încline spre latura Indirei, cea mai puternică din toate punctele de vedere.

Amina tremura.

Joa îşi înghiţea lacrimile. Acum, că murise David, nu mai conta nimic altceva decât să încheie cu bine misiunea care îi adusese până acolo după ce traversară toată lumea.

Dacă Indira o înfrângea pe Amina, trebuia să se confrunte cu ea. Dacă Amina o învingea pe Indira, la fel. Numai dacă nu cumva, Amina mai avea o cale de salvare.

Îşi canaliză furia şi energia spre Indira.

Tânăra indiană resimţi influxul.

Receptă acea descărcare tot aşa cum pământul dă piept cu o tornadă şi-şi întoarse capul spre Joa. În ochi i se citea o seninătate rece. Partea întunecată a unei lumi sinistre înflori în spatele pupilelor transformate în cuţite tăioase. Niciun sentiment. Nicio patimă.

Doar o voinţă puternică de a învinge.

— Proas-te-lor, silabisi ea.

Joa pricepu că nu va reuşi să-i înfrângă puterea minţii. În toată viaţa ei, Indira înmagazinase ură, ranchiună, iar greutatea lor era atât de mare, încât strivea orice tentativă de a le rezista.

Nu era decât o diferenţă între ele: pentru Joa, nu mai conta dacă moare. Pentru Indira, foarte mult.

Încetă să se mai lupte cu ea şi se concentră asupra cristalului.

— Mamă…, ajută-mă! şopti ea.

Amina era pe cale să leşine. Nu mai putea. Pierduse bătălia, dar mai grav era că viaţa ei se scurgea pe marginea unei prăpăstii. O privi şi ea pe Joa. Ochii ei şopteau un trist: „Îmi pare rău”.

În zece secunde, totul avea să se termine.

Joa făcu un pas în faţă.

Întreaga ei fiinţă depindea de forţa pe care ar fi reuşit să o elibereze din mintea ei.

Îşi întinse ambele braţe.

Iar strigătul ei înfioră tot ceea ce o înconjura.

— Gata!!!

Steaua ţâşni din palma Indirei şi căzu pe jos.

A fost atât de surprinzător că niciuna dintre cele trei nu reacţionă imediat. Joa căzu pe jos în genunchi, sfârşită. Amina nu mai putea respira şi nici să-şi resusciteze speranţele. Indira înţelese ce avea de gând Joa.

Acum, cea care va avea steaua, poate va reuşi să le

domine pe celelalte.

Indira îi dădu drumul Aminei.

Era tocmai ceea ce intenţiona Joa, pentru că imediat îşi îndreptă ultima rezervă de energie spre tavan şi reuşi să desprindă unul dintre pătratele de metal care atârnau de plafon.

Indira comise o ultimă eroare.

Nu privi în sus, ca să nu o scape pe Joa de sub control.

Abia dacă a conştientizat despre ce era vorba atunci când blocul de metal o strivea.

Joa încercă să se mişte, dar nu mai reuşi. Avea nevoie de câteva secunde, dar nu mai dispunea de ele. Durerea nesfârşită cauzată de moartea lui David se combina cu durerea morţii Indirei, o rană prin care nu înceta să i se scurgă forţele. Era vorba despre a muri sau a omorî ca să-şi salveze viaţa, dar chiar şi aşa vina o măcina. Nu reuşise să evite această situaţie.

Tocmai ucisese.

Toate trei întreprinseseră un drum lung ca să îndeplinească nu o voinţă comună, ci fiecare voia să-şi îndeplinească propria voinţă, diferită de a celorlalte. Ceva atât de neaşteptat…

Mai rămânea Amina.

— Stai liniştită…, şopti Joa.

Fetişcana o privi fix în ochi, chiar dacă nu reuşi să spună nimic.

Pentru că, deodată, Indira se mişcă.

Reuşi să dea la o parte blocul de metal.

Deşi ştia că lucrurile reveneau la starea iniţială, Joa se bucură. Pentru amândouă. Nu mai era o criminală.

— Indira! – gemu ea, încercând să se ridice

Mai întâi, reuşi cea rănită, sângerând, clătinându-se nesigură pe picioare.

Ceea ce se întâmplă atunci fu la fel de rapid.

Amina întinse mâna şi apucă steaua. Apoi o îndreptă spre Indira, de parcă ar fi fost vorba despre o armă, mai mult din instinct decât din raţiune.

Cea mai mare dintre ele fu aruncată pe spate, fără a mai

putea opune vreo rezistenţă din cauza şocului, şi dădu înapoi, cu spatele la sferă.

— Amina, nu! voia să evite Joa ciocnirea.

Nu reuşi.

Dar nu în faţa puterii stelei.

Indira căzu spre sferă.

Se cufundă în ea, având pe chip acea expresie de uimire.

Şi dispăru.

58

Ținea în mână cristalul şi, indiferentă la ceea ce se întâmplase cu Indira, Amina părea să renască.

O senzaţie de extaz deplin îi traversă trupul, umplând-o de viaţă.

Se uită la Joa. Îl privi pe David.

— Îmi pare rău, mărturisi cu durere, adresându-i-se lui din adâncul sufletului.

— Amina..., tu nu, te rog... Nu şi tu, oftă Joa.

— Nu mai poţi face nimic, răspunse ea cu voce tristă.

— Pune cristalul în... sferă..., spuse pentru că nu voia să lupte împotriva ei.

Ceea ce simţise atunci când a crezut că o omorâse pe Indira era prea greu şi prea de speriat.

— Nu.

— Ai să te întorci acasă, îţi promit.

— Când?

— Nu ştiu, dar ai încredere în mine.

— Şi de ce să nu ai tu încredere în mine?

— Cum adică?

— Ştiu eu cum să facem.

— Ce ştii...?

— Steaua este sursa a tot ceea ce se întâmplă, Joa. Trebuie să fie. Ea mă poate trimite până acolo.

— Ce tot spui tu?

— Trebuie să încerc.

— Nu poţi! E prea pe...

— Periculos?

— Amina, în momentul acesta soarta lumii e în joc şi nici nu poate fi vorba de faptul că tu vrei să pleci acolo!

Dar cuvintele lui Joa nu găsiră nici cel mai mic ecou pe chipul ei. Ceea ce le separa era mai mult decât tot ce le unea. Călătoria se încheiase. Şi Amina îngenunche. Ţinea cristalul între palme la fel cum îl ţinuse şi Indira. Pe chipul

ei se citea un alt fel de durere. Durerea că faptele deveneau inevitabile.

— Eu nu sunt parte din toată afacerea asta, spuse smulgându-şi fiecare vorbă din adâncul inimii. Pământul nu e casa mea. Atunci când mi-ai povestit despre trecutul nostru şi despre cum au ajuns şi apoi despre cum au plecat mamele noastre. Şi am înţeles şi mai bine atunci când am pierdut toată energia, în Tibet, şi am renăscut cu o unică speranţă: aceasta. La crucea Nilului, când am călătorit până „acasă”, totul a devenit atât de clar pentru mine. A fost ceva minunat, înţelegi? Am văzut lucrurile în adevărata lor lumină... Îmi doream să rămân acolo, cu mama mea, şi nu am putut. Acum e diferit, agită Amina steaua din mână. Va fi diferit!

— Acordă-ţi o şansă.

— Aici, cu tine, într-o viaţă nouă, prefăcându-mă că nimic nu s-ar fi întâmplat, frământată mereu de întrebări şi aşteptând plină de suferinţă să se întoarcă? Tu, David şi cu mine? – pronunţă aceste ultime cuvinte cu multă durere. Nu, nu, Joa. Şi dacă este deja prea târziu? Şi dacă atunci când se vor întoarce nu mă vor mai vrea cu ei sau nu va mai avea niciun rost pentru că vor fi trecut deja cincizeci de ani? Eu trebuie să mă duc până acolo! Am nevoie de asta!

— E imposibil!

— Nu, nu e deloc imposibil! – strigă ea disperată. Cristalul este cheia!

— Amina!

Îl duse la frunte.

Şi-l înfipse în frunte.

Joa îşi recăpăta forţele, dar nu putea să facă nimic. Era încă stăpânită de emoţie. Amina pluti în aer, ridicându-se deasupra pământului, şi se transformă într-o torţă albă, un mic soare revărsând o căldură lină care o orbea. Îşi puse mâna streaşină la ochi ca să nu-şi ia privirea de la ea şi putu observa o uimitoare transformare. Strălucirea aceea albă avea o intensitate atât de mare, încât în numai câteva secunde părea că se va volatiliza, că se va transforma într-

o entitate translucidă.

— Amina! strigă Joa pentru ultima dată.

Auzi o voce de departe.

Vocea Aminei care izvora din propria minte:

— Te iubesc…! Salvează-l pe David!

Amina nu se mai afla acolo. Nu era decât o lumină.

Cristalul.

Strălucirea cea albă scăzu şi tot scăzu până ce se prefăcu într-un punct.

Apoi…

Cristalul căzu pe podea foarte, foarte încet.

Joa era atât de derutată încât îi luă ceva timp până înţelese.

„Salvează-l pe David!"

Se târî până la steaua formată din cele cinci cristale. Atunci când o atinse, simţi aceleaşi senzaţii ca mai înainte la hotel, dar de data aceasta nu se lăsă învăluită şi cuprinsă de ele. Ştia deja tot ce se putea întâmpla.

Şi avea nevoie de forţa aceea.

Se ridică şi, împinsă de puterea aceea care îi umplea de sevă vitală terminaţiile nervoase, alergă lângă David, fără să mai privească la sfera scăldată în luminile curcubeului, unde trebuia introdusă steaua. Îngenunche lângă ea şi simţi cum îi pulsează sângele cu putere în inimă. De când era mort, de câteva secunde, de un minut, două? Cât putea rezista creierul fără oxigen? Aşeză cristalul pe pieptul bărbatului pe care îl iubea şi aşteptă.

— David… David… imploră ea, unindu-şi palmele ca pentru rugăciune.

Vocea pe care o auzi în minte de data aceasta era cea a Indirei. În ziua aceea din Tibet, când Amina era bolnavă, înainte de a ajunge la Tangmai:

„Nu e vorba numai despre vindecare. E, în primul rând, vorba despre energia de care beneficiem pentru că suntem cine suntem, superiori muritorilor de rând. În al doilea rând, avem cristalul. El ne făcea diferite. Acum cristalul fiecăreia dintre noi nu mai există, este o parte din întreg".

Energia pe care o avea fiecare dintre ele.

Superioară celei a oricărui alt pământean.

Cristalul nu avea să-i înapoieze lui David viaţa.

Dar ar fi putut ajuta.

Să o ajute… pe ea.

Auzi iarăşi vocea Indirei:

„Odată am vindecat o persoană ieşind din corpul meu şi trecând în al lui”.

Joa îşi puse mâinile peste David şi închise ochii. Nu avea mult timp la dispoziţie. Pe de o parte, era deja mort cam de mult timp. Pe de altă parte, atârna deasupra capului, precum sabia lui Damocles, explozia solară. Dar, fie că avea timp, fie că nu, avea nevoie de concentrare, de calm, să-şi depăşească nerăbdarea, durerea, teama, toate aceste stări care o transformau într-un pachet de nervi şi făceau să-i dispară şi ultima urmă de umanitate.

Fără David ar fi preferat să moară.

Înainte de orice altceva, trebuia să folosească şi ultima şansă… dacă mai exista una.

Ca şi atunci, la crucea Nilului, unde s-a întâmplat pentru prima dată, ieşi şi de data aceasta din corpul ei.

Nu se lăsă să plutească pe deasupra trupului. Se controlă. Imaginea propriei persoane, cu mâinile puse deasupra lui David, şi a stelei de pe pieptul lui aveau o putere extraordinară. Dragostea pe care i-o transmitea acea atingere o făcu să înţeleagă calea de urmat. Coborî până în braţele lui şi preluă controlul, ajunse să facă parte din mâinile lui şi din degetele lui.

Astfel reuşi să pătrundă în trupul lui David.

Acum era înăuntru.

Putea să vadă în întregime o întreagă lume încremenită, formată dintr-o mulţime de organe care nu aşteptau decât un semnal ce nu mai venea odată, ca să intre din nou în funcţiune. Putea să curgă prin interiorul lui, să navigheze, să mângâie fiecare moleculă, cât de mică.

Se îndreptă spre inimă.

Iar vocea ei, către minte.

— David! – îl strigă vocea ei.

Iar mâinile îi mângâiară inima.

Din afară, forţa pe care o iradia cristalul ajungea transformată într-un torent de lumină. Cristalul, fără doar şi poate, era o resursă inepuizabilă. Ea, însă, nu. Fiecare mângâiere, fiecare masare efectuată cu mâinile ei prindea viaţă printr-o descărcare electrică ce o seca de puteri, o epuiza din ce în ce mai tare. Durerea morţii era atât de puternică acolo, încât o domina chiar şi pe ea.

David era tot inert.

Joa avea de gând să se lase în voia sorţii. Să moară o dată cu el, în acelaşi trup cu el.

Mai rămânea ultima speranţă.

Ultima şansă.

Singur lucru de pe lume care ar fi putut elibera mai multă energie.

Joa sărută inima lui David.

Un sărut îndelung, cald, resimţit cu toată firea, în timp ce braţele ei îl cuprindeau, iar mâinile se cufundau în trupul lui, transmiţându-i toată patima iubirii.

Într-un moment anume, sărutul acela deveni infinit, iar inima zvâcni.

O bătaie.

Două.

— David, acum! – strigă Joa în mintea lui.

Inima dădu frâu liber unui îndelungat şir de bătăi, neîntrerupte.

Joa le numără. Una, două, trei. Zece. Douăzeci. Sărutul deveni pace. Bătăile căpătară ritm. Sângele pompat prin acel organ magic îl umplu iarăşi de viaţă.

Preţ de o clipă, fără putere, Joa credea că nu mai putea, că avea să rămână acolo, cu el.

Dar acum era vremea să revină.

Un drum lung trecând prin braţe până în trunchi şi în ochi, reîntorcându-se mai mult din instinct decât din alte cauze.

Atunci când Joa deschise ochii, David o privea.

A fost ultimul lucru pe care şi-l mai amintea înainte să leşine, fericită, fără să poată fi sigură că nu era vorba doar despre un vis.

De pe buzele ei se desprinse un singur cuvânt:
— Cristalul…

59

Cristalul…

— Ssst…

Susura dulceag.

Călduţ.

Se luminase. Era lumina unei noi zile care se ivea la orizont. O parte din ea îi cerea să deschidă ochii. Cealaltă parte voia să-i mai ţină închişi. Grabă şi nevoie de pace.

— Joa.

Era David. Ridică o mână, ca să îl caute, ca să-l atingă şi îi simţi faţa, aproape lipită de a sa. Ea era trântită cu gura în sus, iar el alături, mângâind-o. Îi urmă conturul feţei, ochii, sprâncenele şi nasul, până ce se opri la buze atunci când ea îi sărută degetele.

Ciripitul unor păsărele o trezi din visare.

Oare era moartă?

Deschise ochii şi întâlni privirea lui David.

Era ca un balsam pe suflet.

Toată dragostea şi siguranţa de care avea atâta nevoie erau acum acolo.

Se lumina de ziuă.

Era dimineaţă şi pietrele megalitice de la Stonehenge se înălţau impresionante la numai câţiva metri de ei, profilate pe întinsul celest al văzduhului de un albastru turcoaz.

— Ce s-a… întâmplat? reveni Joa deodată la realitate.

— În curând se va deschide monumentul şi vor intra turiştii. Va trebui să ne camuflăm printre ei. Dar acum nu te mişca.

— David, cristalul! aproape că se ridică în picioare deodată.

— Totul e în regulă, stai liniştită. E totul ok, o întinse iarăşi pe pământ, încet, fără să-şi ia ochii de la ea, mângâind-o mereu. Ai leşinat. Nu ştiu de ce şi nici ce s-a întâmplat, dar am luat cristalul şi l-am pus în sferă. Gata.

S-a terminat totul, deşi…

— Of, David! – îl strânse în braţe şi izbucni în lacrimi.

Mai aşteptă două clipe înainte să formuleze acea întrebare.

— Unde sunt Indira şi cu Amina?

Nu găsi cuvintele potrivite ca să-i răspundă. Îl îmbrăţişă şi mai tare, ca să-l simtă cât mai adânc în suflet, şi se înfioră la gândul că numai cu câteva clipe înainte se afla în trupul lui, sărutând acea inimă pe care acum o simţea atât de aproape de a ei şi zvâcnind, şi bătând, şi pulsând…

David aşteptă.

Fiorul care o zgudui pe Joa îl făcu să-şi amintească de încă ceva.

— Cât am fost inconştient, am avut un vis, şopti el deodată. Murisem şi tu mă readuceai la viaţă, trăgând de mine, strigându-mă. Eu pluteam imponderabil şi nu mă lăsam dus. Te ţineai de mine cu toată forţa. Şi atunci, sufletul meu se desprindea de trup, mă privea şi-mi vorbea în timp ce tu încercai să-l reţii cu toate forţele.

— Ce-ţi spunea?

— Mă întreba dacă poate să se îndepărteze.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Că nu! Probabil că nici măcar nu zburasem cu tine agăţată de trup decât vreun metru. S-a reîntors în corpul meu şi asta a fost tot. Apoi, când am deschis ochii, iar tu ai leşinat, m-am simţit atât de deznădăjduit.

Se îndepărtă puţin de el cât să-l poată săruta pe buze.

Cât să-i poată bea răsuflarea.

— Cum am reuşit să ieşim de… acolo de jos? – încruntă el din sprâncene.

— După ce ai aruncat steaua în sferă, aceasta s-a făcut roşie preţ de câteva secunde. Mă gândeam că va exploda. Dar nu s-a întâmplat nimic. Treptat-treptat, şi-a revenit iradiind la aspectul ei iniţial şi… asta a fost tot. Dacă m-aş fi aşteptat la focuri de artificii, aş fi fost dezamăgită, zâmbi ea. Te-am luat în braţe, am strigat-o pe Indira şi pe Amina fără niciun rezultat, le-am căutat prin tot oraşul şi am parcurs drumul înapoi. Sincer îmi era teamă că am fi putut

rămâne pentru totdeauna acolo jos. Atunci când am ajuns la capătul scării... a reapărut balonul acela, s-a deschis pământul, am ieşit, s-a închis iarăşi, balonul a dispărut şi... iată-ne aici. Au trecut cinci minute de când s-au întâmplat toate acestea, până când ţi-ai revenit în fire.

Joa privi soarele răsărind.

Reuşise, era singură.

Deşi preţul plătit fusese destul de mare.

— Acum ai de gând să-mi povesteşti şi tu ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat...

— Asta ştiu şi eu, dar unde sunt ele acum?

— Amina voia să se întoarcă acasă, la ei, alături de mama ei. Indira, însă, voia altceva, puterea, mântuirea, nu ştiu... Fără să fie conştientă de asta, îi era atât de teamă, şi un amestec confuz de furie şi dispreţ faţă de lumea întreagă... David, eu... – ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. Îl prinse cu ambele mâini crispate de braţe. Crezusem că am omorât-o pe Indira. Credeam...

— Nu înţeleg ce vrei să spui, o privi David derutat.

— Ea voia să... ne facă ceva rău, probabil să ne omoare, deşi mi se pare înfiorător să mă gândesc la aşa ceva... Dar Amina a împins-o spre sferă...

— A împins-o?

— Spre sferă.

Acum pricepu. Iar impresia puternică i se citea pe chip.

— Şi atunci Amina...?

— Cred că s-a întors acasă.

— Crezi asta?

— A apucat steaua, s-a contopit pur şi simplu cu energia acesteia până ce s-a transformat în lumină şi a dispărut definitiv. Mi-a spus să am încredere în ea, că ştia cum să procedeze. Mă gândesc că... probabil a folosit-o drept catapultă ca să se proiecteze în celălalt capăt al universului. Cel puţin esenţa ei.

— Dar nu eşti sigură.

— Nu, nu sunt sigură, deşi...

— Ce?

— Mie ceva îmi spune că probabil a reuşit.

— Instinctul tău?

— Nu. Forţa ei. Îşi dorea asta mai mult decât orice, iar dorinţa aceasta împreună cu puterea cristalului…

— De ce nu ai plecat tu?

Întrebarea lui David o surprinse.

— Pentru că te am pe tine, îl privi ea cu ochi mari. Acum tu eşti lumea mea.

— Şi părinţii tăi?

— Mi-au promis că se vor întoarce. Am să-i aştept.

— Şi atunci… ne întoarcem acasă?

Acasă.

Un cuvânt uitat.

Poate că aceşti Hank Travis de pe cuprinsul pământului nu aveau să-i lase în pace. Poate vor fi nevoiţi să se refugieze pe o insulă pustie şi să trăiască precum doi naufragiaţi îndrăgostiţi. Poate că ar fi urmat să aibă o viaţă precum cea a oricărei persoane normale.

Nu avea de unde şti.

Dar acum erau împreună.

— Da, ne întoarcem acasă, se relaxă Joa pe deplin, deşi mai înainte trebuie să mă achit de o promisiune făcută într-un vis.

Nu mai era nevoie ca David să o întrebe despre ce vis era vorba.

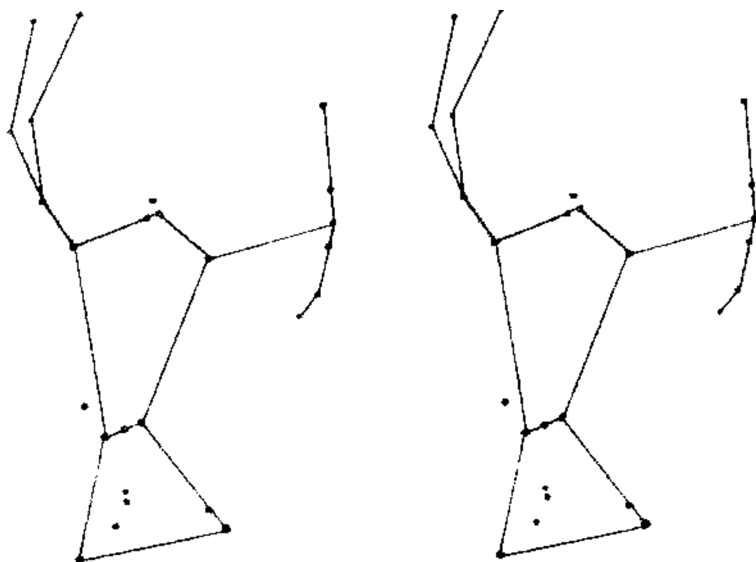
Se sărutară din nou şi aşteptară trecerea timpului la picioarele pietrelor din Stonehenge.

EPILOG

Ţara huicholilor

Mexic

(27 iunie 2013)

60

Mergeau în urma bătrânei Tamari, încet, liniştit, tot atât de puţin zorită, pe cât era cerul de senin. Bătrâna păşea pe drumurile pe care păşise toată viaţa ei, picioarele ei le recunoşteau, sandalele ei purtau acelaşi praf care era aşternut de mii de ani pe cărările croite de huicholi în timp. David alunecase deja de câteva ori, aşa că Joa îl ţinea de mână.

Cu mâna liberă.

În cealaltă ţinea urna cu cenuşa bunicii ei.

— Ce vârstă avea? îi şopti el la ureche.

— Nu ştiu.

— Cel puţin o sută, oftă. Şi tare mi-ar plăcea şi mie să fiu aşa la şaptezeci, ca să nu mergem mai departe.

— La şaptezeci ai să fi un bărbat cu tâmple argintii, foarte atractiv, şi, oricum, vei fi minunat, îi declară ea.

În cele din urmă, drumul deveni mai abrupt, mai dificil. Trecură de la pământ la bolovani. Lui David nu-i rămase altă soluţie decât să-i dea drumul la mână, ca să se poată folosi de ambele mâini. Joa ţinea cu forţă acea urnă de metal care strălucea opacă.

— Eşti un băiat de oraş, râse ea de însoţitorul ei.

— Normal, că doar atunci când cazi poţi să şi levitezi…

— David…

Îşi muşcă buzele.

— Iartă-mă.

Mai vorbiseră despre asta. Chiar dacă părinţii ei îi spuseseră că nu era un monstru, că avea un har extraordinar ca să-l poată folosi în anumite momente, iar ea le promisese că aşa va face, era dispusă să renunţe la harurile ei. Să spună adio acelei Joa care descindea din fiicele furtunilor, ultima reprezentantă de pe faţa Pământului a unei rase superioare care stătea în aşteptare într-un loc anume din cosmos.

Îşi zâmbiră.

Tamari nu-şi pierdu ritmul nici măcar atunci când terenul deveni mai abrupt.

Peisajul era impresionant.

Departe, în vale, se zăreau micuţe satul şi drumul.

— Îţi aminteşti de noaptea aceea? – şopti Joa apropiindu-se de el.

— Da, nici nu mai era nevoie să-i spună la ce noapte se referea. Dar îmi amintesc şi mai bine ziua următoare.

În noaptea de 10 decembrie, cu numai şapte luni înainte, atunci când David a sărutat-o pe frunte, zăgăzuindu-i impulsurile şi inima pentru prima dată. Numai câteva ore mai târziu, deja pe data de 11 decembrie, atunci când plecaseră amândoi cu maşina din ţara huicholilor, atunci se sărutară pe buze, rupând acel catarsis aflat în suspensie încă din momentul în care ea îl văzuse pentru prima dată în avion, în drum spre Mexic.

Joa strânse urna la piept.

Bunica recunoscuse floarea dragostei în ochii ei chiar şi fără să-l fi cunoscut pe David, mai înainte ca el să sosească în sat, după cât de preocupată era de întârzierea lui. Şi-i observă sentimentele, în vreme ce Joa se încăpăţâna să nu recunoască.

Tamari se opri. În mijlocul imensităţii naturii, resimţea nimicnicia propriei persoane.

— Aici, arătă cu degetul.

— Nu e nevoie să ne însoţeşti, încercă să o scutească Joa de oboseală şi de un efort prea mare.

Dar bătrâna indiană nu o luă în seamă.

Porni iarăşi la drum.

Mai erau de parcurs vreo sută de metri plini de stânci, cu mici arbuşti din loc în loc şi foarte mulţi cactuşi. Joa încercă să şi-o imagineze pe bunica ei acolo, în noaptea aceea de la finele lui noiembrie 1971, când, după marea furtună, dăduse peste mama sa.

Locul nu era vreun sanctuar, dar semăna cu aşa ceva. O stâncă verticală, acoperită de vegetaţie, domina o mică golgotă naturală flancată de trei copaci foarte uscaţi, cu

unele ramuri vii. Când se opri acolo, simţi cum i se pune un nod în stomac. Şi cum începe să audă un zumzet în cap.

De ce nu s-o fi gândit în decembrie să vină acolo?

De ce bunica nu o dusese până acolo?

— Wazankawe a găsit-o aici pe Kaewaka, zise indiana, deşi nu mai era necesar.

Arătă cu degetul spre baza stâncii acoperite de buruieni.

— Îţi mulţumim, Tamari.

Indiana se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Akowa, şopti ea drăgăstos.

După aceea, îi lăsă în cele din urmă singuri. Cel puţin se îndepărtă de locul acela şi-i aşteptă undeva în afara perimetrului respectiv.

Joa se simţi ca într-o altă dimensiune.

Bunica ei transformată în cenuşă. Evocarea mamei sale aşa cum apăruse la baza acelei stânci. Plus ea, care închidea cercul.

Îngenunche pe pământ şi-şi înălţă capul pentru ca razele Soarelui să-i scalde chipul. Steaua care le dădea viaţa revenise la calmul de dinainte, după brutala erupţie din dimineaţa de 21 iunie.

În timp ce ei se sărutau la Stonehenge, după ce amplasaseră cristalul în nucleul de la bază şi ieşiseră din miezul complexului.

Lumea fusese un adevărat haos timp de trei zile, cu mijloacele de comunicare afectate, sateliţii artificiali deranjaţi, sistemele electronice date peste cap, calculatoarele bombardate cu milioane de particule rezultate din acea erupţie violentă.

Acum totul revenea treptat la normal.

Terra continua să se rotească în jurul eternei sale axe.

— Vrei să rămâi singură? întrebă David.

— Nu, te rog eu. Vino.

Îngenunche lângă ea.

Joa scoase capacul urnei.

— Fii liberă ca vântul, bunico – îi ură ea.

Lăsă cenuşa să cadă pe pământ.

Dar nu căzu toată. Unele particule rămaseră în

suspensie, legănate de o briză neaşteptată, şi fură purtate de vânt pe frunzele plantei care acoperea peretele stâncii.

Atunci Joa văzu.

Acel semn…

Căzu şi ultimul fir de cenuşă şi-şi puse urna la picioare.

— David, uite.

Dădu la o parte iedera, buruienile, făcând mai vizibile acele semne.

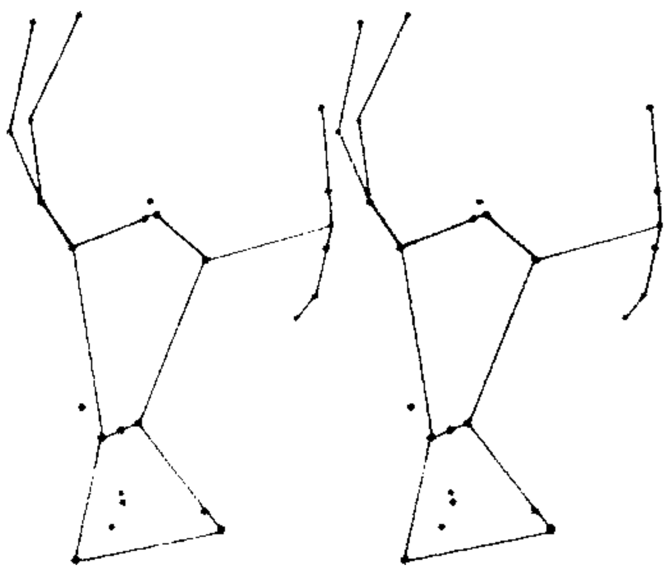
Desenul.

— Nu… pot să cred, bălmăji David.

O ajută. Acum nu mai era vorba doar despre îndepărtarea vegetaţiei parazite, care în anumite puncte se şi prinsese cu putere de stâncă. O smulseră pentru ca imaginea respectivă să poată fi vizibilă în ansamblu.

Înainte de a o vedea, înţeleseră deja despre ce e vorba.

Orion.

O hartă dublă a constelaţiei Orion, Vânătorul, cu toate stelele principale.

— Au venit aici cu o hartă în mână! exclamă Joa. Ei au scris acolo numele locului de unde au venit, ca să le cunoaştem originea!

Reacţionă şi David. În ciuda surprinderii.

— Dar ce mamă ar fi putut să-l vadă într-o seară ca aceea sau să-l descifreze ulterior, dacă fetele au apărut în nişte locuri atât de îndepărtate şi izolate…? Îşi opri peroraţia, tot mai uimit, şi nu numai din pricina singurului „aviz” lăsat de părinţii galactici în timpul semănării fetelor în acea seară, ca să adauge: Dumnezeule!

— Ce e? abia dacă Joa mai putea să scoată o vorbă.

David număra punctele uneia dintre reprezentările lui Orion.

— Joa, sunt douăzeci şi şase! exclamă el. Douăzeci şi şase pe fiecare figură!

Dădea un total de cincizeci şi doi.

Tot atât câte erau şi fetele furtunilor ajunse pe Pământ.

— Harta aceasta nu e ceva întâmplător, le spunea unde se află, în ce loc au fost lăsate celelalte! Dacă o suprapunem peste continente la scara potrivită, ne va indica cele cincizeci şi două de locuri unde au apărut! – spuse Joa cu răsuflarea tăiată.

Se uitau la ea fără să ştie dacă să râdă sau…

Sau ce?

I-ar fi putut ajuta în călătoria lor îndelungată dacă aflau dinainte?

Oricum, ar fi trebuit să meargă după Amina, şi după Indira, şi să recupereze acele două cristale pierdute în inima Africii şi în Tibet.

— Atunci când se vor întoarce părinţii mei, voi avea destule chestii să-i întreb, recunoscu ea.

David o prinse de mână.

Cenuşa bunicii părea să pătrundă în pământ.

Mai rămaseră acolo câteva minute.

Şi tot timpul din lume atârna de inimile lor în scurgerea lui firească.

Liberi.

Mulţumiri

Vreau să adresez cele mai sincere mulţumiri tuturor celor care într-un fel sau altul au ajutat la elaborarea acestui roman, în special internauţilor şi tuturor celor care m-au ajutat cu informaţii. Vreau să menţionez în mod special Wikipedia, Google Maps, festivalul de la Glastonbury şi birourile de presă, promovare şi turism ale Indiei, Nepalului şi Tibetului. De asemenea, îmi îndrept cele mai călduroase gânduri spre ghizii mei din timpul tuturor călătoriilor din India, cât şi acelora care mi-au relevat secretele Tibetului şi ale Nepalului. Mulţumiri călugărilor care m-au inspirat cu ştiinţa lor şi mănăstirilor care mi-au oferit lumina lor şi a căror impresie asupra mea nu am dat-o uitării niciodată, în special cea de la Potala.

În ceea ce priveşte numele scrise într-un fel ori altul, în funcţie de hărţile găsite într-o ţară sau alta, în special în Nepal sau Tibet, am folosit, în orice caz, numele cel mai comun utilizat de ambele părţi ale frontierei.

Toate datele geografice apărute în acest roman sunt reale, cu excepţia mahalalei Reshaw, a văii Task şi a mănăstirilor Pang Dang şi Babbchok, care nu există şi au fost create de dragul povestirii, din motive evidente, în primul rând pentru a nu răni susceptibilităţi, iar în al doilea caz pentru a fi respectuos faţă de poporul tibetan în ceea ce priveşte mănăstirile.

Această carte a fost pregătită în Cartagena de Indias, Columbia, în mai 2007, şi scrisă în Vallirana, Spania, în luna august a aceluiaşi an.